Ἡ Νεολαία

Ἀρ. φυλ. 17 (120
25 Ια. 1941 - Ετ

Γρήγορα παιδιά!
Περιμένουν οἱ φαντάροι μας

'Η Νεολαία

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικουμένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ τὸ ἐκπροσωπεῖ, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ Γ'. — ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19
Ἀριθ. Τηλεφ. Διευθύνσεως 32-094
» » Ἐποπτείας Συντάξεως 34-425
» » Ἀρχισυντάκτου 593-830

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 17—25 Ἰανουαρίου 1941
ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

		Μελῶν	καὶ μὴ μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἐσωτερικοῦ)	Δρ.	160	200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ »	»	80	100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ »	»	40	50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίρ. Ἀγγλίας			1
Ἀμερικῆς Δολ.			6
Αἰγύπτου Λίρ.			1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας), Σχολικὰς Ἐφορείας καὶ ἐπιχειρήσεις ἐν γένει ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Α ΣΠ. ΡΟΥΒΑΛΗΝ, Γεν. Γραμματέα Ε.Ο.Ν.

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε. Ο. Ν.

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός

Ἀπὸ τὸ ξεχείλισμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐνθουσιασμοῦ

Ὁ κόμης Ντὲ Βιλνέφ, τῆς μεγάλης Γαλλικῆς οἰκογενείας, γράφει μεταξὺ ἄλλων εἰς τὸν ἐδῶ φίλον του κ. Π. Κ. καὶ τὰ ἑξῆς:

«...Ἐλπίζω ὅτι ἐντὸς τῶν προσεχῶν μηνῶν θὰ ἴδωμεν νὰ ὑποφώσκη ἡ αὐγὴ μιᾶς ἐποχῆς πλέον καρποφόρου καὶ εἰρηνικῆς διὰ τοὺς λαούς.

Ἡ ἐξέλιξις τῶν γεγονότων — καὶ τὸ εὔχομαι εἰλικρινῶς — θὰ δώση εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τὸ μέσον νὰ ἀποθεώση ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μάχονται τόσον ἐπαξίως διὰ τὸ δίκαιον καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ θὰ τιμήση τὰς χώρας ποὺ μάχονται ἐναντίον τῆς ἀδικίας καὶ τῆς βίας.

Εὔχομαι, ἀγαπητέ μου, στὴν ἡρωϊκή σου χώρα, ἡ ὁποία τόσας ὡραίας νίκας κατήγαγε, νὰ εἶναι αἱ νῖκαι αὗται ὁ πρόδρομος τῆς δόξης ἡ ὁποία θὰ προστεθῆ εἰς τὰς σημαίας της, καὶ νὰ κάνη νὰ ἀναβλύσουν εἰς τὴν μνήμην ὅλων αἱ πλέον ἔνδοξοι ἐποποιῖαι τῆς ἱστορίας τοῦ Λαοῦ σας.

Παρακολουθοῦμεν καθημερινῶς μὲ ἐνδιαφέρον καὶ πίστιν τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἀγῶνος σας εἰς τὸ Μέτωπον καὶ εὐχόμεθα πάντοτε ἐκ βάθους καρδίας νὰ ἔχωμεν τὴν ἠχὼ καὶ ἄλλων εὐνοϊκῶν εἰδήσεων...».

ΚΑΤΑΝΥΞΙΣ

Στὶς δύσκολες στιγμὲς τῆς ζωῆς μας γυρεύομε μέσα μας ὅ,τι μπορεῖ νὰ μᾶς ἀνακουφίση, καὶ ὅταν δὲν τὸ βρίσκουμε, ζητοῦμε κάποιο φῶς νὰ μᾶς φωτίση, ἐπειδὴ στὰ βάθη τοῦ ἀνθρώπου ποὺ δὲν τὸν κυριεύει ἡ κακία, ὑπάρχουν τὰ ἀγαθὰ ἔνστικτα ποὺ σὲ μιὰ δεδομένη στιγμὴ ἀντιδροῦν καὶ ἐμποδίζουν τὸ ψυχικὸ βαρόμετρο νὰ πέση χαμηλά.

Τὴν ἀκτῖνα ποὺ ζητοῦσα τὴν εὑρῆκα ἕνα βράδυ στὸν δρόμο μου. Ἦτο ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα. Ψιχάλιζε. Τὸ ἐπιβεβλημένο σκοτάδι ἔριχνε γύρω μου τὸ μυστήριό του. Βρέθηκα μπροστὰ ἀπὸ μιὰ ἐκκλησία, ἔσπρωξα τὴν πόρτα καὶ ἐπροχώρησα. Κενὸς ὁ χῶρος καὶ σκοτεινός. Μερικὰ καντήλια φώτιζαν ἁπαλὰ τὶς ἅγιες εἰκόνες.

Ἡ Μεγαλόχαρη σ' ἕνα ἁπλὸ πλαίσιο ἐφαίνετο στὸ κέντρον. Μαραμένα λουλούδια ἔγερναν εὐλαβικὰ στὸ πρόσωπό Της. Στάθηκε μὲ εὐλάβεια μπροστά Της, βυθισμένη σὲ σκέψεις ἀσύλληπτες. Διὰ μιᾶς μοῦ φάνηκε πὼς ἡ μορφή Της ἔλαμπε. Ἀκτῖνες φωτεινὲς Τὴν περικύκλωναν, μελῳδίες ἀντηχοῦσαν...

Ἔσκυψα τὸ κεφάλι μὲ κατάνυξι. Ἴσως ἐκείνην τὴν ὥρα νὰ ἤμουν ἕρμαιον ψευδαισθήσεως, ἀφοῦ γύρω μου τὰ πάντα ἦσαν ἤρεμα καὶ σιωπηλά. Ὅμως πόσες φορὲς δὲν τὴν ἀνεζήτησα τὴν στιγμὴν αὐτὴν τῆς θείας ἐπικοινωνίας καὶ χάριτος, τὴν παρηγοριὰ ποὺ περιμένουμε ὅλοι, σὲ ἀπελπισμένες στιγμές.

Κάτι παρόμοιο, κάτι βαθύτερο καὶ μεγαλείτερο θὰ νοιώθουν μέσα στὴν ψυχή τους οἱ στρατιῶται μας ποὺ, ἀψηφῶντας τὰ πάντα, προσφέρουν τὴν ζωήν τους, τὸ αἷμα τους, γιὰ τὴν Πατρίδα. Ὅλοι θ' ἀφίνουν πίσω τους ἢ μιὰ μητέρα ἢ μιὰ ἀδελφὴ ἢ τὴν γυναῖκα ἢ τὴν κόρη τους. Τὶς μορφὲς αὐτὲς τὶς βλέπουν ἀτενίζοντας τὴν Παναγία. Ὅλες αὐτὲς οἱ προσφιλεῖς ὑπάρξεις σὲ μιὰ εἰκόνα.

Ἡ Πίστις τοὺς σώζει, ἡ Πίστις τοὺς δυναμώνει, ἡ Πίστις μὲ τὴν μεγαλειτέρα εὐρύτητα ἐννοίας ποὺ περικλείει ἡ λέξις. Ἡ Πίστις ὡς σκοπὸς καὶ τέρμα. Σκοπὸς διὰ νὰ ἐπιτύχουν ὅ,τι ζητοῦν, ἀφοῦ μόνον αὐτὴ ὁπλίζει μὲ δύναμιν καὶ ὁδηγεῖ εἰς τὴν Νίκην, καὶ τέρμα διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὴν ἐξαΰλωσιν τῆς πεζῆς ζωῆς, εἰς τὴν Δόξαν.

Καὶ ἡ ψυχή τους ἐπικοινωνεῖ μὲ τὰ μεγάλα ἰδανικά. Αὐτὴ συνδέει ὡς ἀπὸ μυστηρίου τοὺς χθεσινοὺς ἀγνώστους, αὐτὴ μεταβάλλει τὸν ἀδύνατον ἄνθρωπον εἰς ἥρωα, τὴν στιγμὴν εἰς αἰῶνα, τὴν πέτραν εἰς Παρθενῶνα, τὴν κοινὴν λέξιν εἰς Ἰλιάδα.

14-12-40. Γ. ΒΛ.

«ΚΟΝΤΑ ΣΤΑ ΣΥΝΟΡΑ»

Ὁ ἱερὸς ἀγὼν τῆς Πατρίδος μας γιὰ τὴν τιμὴ καὶ τὴν ἀνεξαρτησία της καὶ γιὰ τὸν πολιτισμὸ μᾶς συγκλόνισε βαθύτερα, ἐμᾶς ἐδῶ πάνω, καὶ μᾶς ἄναψε ξεχωριστὴ λαχτάρα κι' ἐνθουσιασμὸ κι' ἔξαρσι πατριωτικὴ πρωτόφαντη!

Εἶναι ἔτσι γιατὶ ὁ ἀντίλαλος τῶν κανονιῶν συχνά, πολὺ συχνὰ κόφτει τὴν ἤρεμη γαλήνη τῶν βουνῶν, τῶν βουνῶν μας ποὺ τρανεύουν τὴν Πατρίδα μας, τὴν γιγαντώνουν, τὴ φτιάχνουν ὑπερήφανη κι' ἀγέρωχη σὰν αὐτά, καὶ τὴν σβήνουν ἀργά, ξυπνῶντας στὴν κάθε ψυχὴ τὶς πιὸ γλυκειὲς ἀνατριχίλες. Τότε ξεχνᾶς τὴν ἀγάπη σου στὸ ταπεινὸ ἐγώ σου, ἀγάπη ποὺ ποτέ, μποροῦμε νὰ καυχιώμαστε γι' αὐτό, στὸν Ἕλληνα δὲν θέριεψε τόσο ποὺ νὰ τὸν κάμη νὰ σκεφτῆ, νὰ μὴ τὸ θυσιάση τὸ ἐγώ του αὐτό, τὴν ὕπαρξί του, στὸ βωμὸ κάποιων ὑψηλῶν ἰδανικῶν ποὺ ἰδιαίτερα Αὐτὸς μέσα στοὺς λαοὺς τἄνοιωσε καὶ τὰ λάτρεψε. Τότε σκέπτεσαι καὶ ζηλεύεις βαθιὰ μέσα σου ἄθελα τοὺς ἥρωες ποὔχαν τὴν περίτρανη τιμὴ νὰ συμμετέχουν, πάνω στ' ἀπάτητα βουνὰ ποὺ θωρεῖς νοσταλγικὰ στὸ σύθαμπο τοῦ μακρινοῦ ὁρίζοντα, στὸ λαμπρότερο πανηγύρι, σ' αὐτὸ τοῦ πολέμου!

Ἔτσι ἐδῶ σ' ἐμᾶς κοντὰ στὰ σύνορα ὁ καθένας μας ζῆ τὴν ἀληθινή, τὴν πρεπούμενη ζωὴ στ' ὄνομα τοῦ Ἕλληνος ποὺ ὑπερήφανα φέρει.

Ἂς ἔρθη νὰ δῆ ἐδῶ στὰ σύνορα κάθε ὀλιγόπιστος τὴν Ἑλληνικὴ ψυχή, ἂς ἔρθη νὰ γνωρίση τὴν αἰώνια, τὴν ἀθάνατη ψυχὴ τῆς Ἑλλάδος παντοῦ τριγύρω ἀλαφροΐσκιωτη. Θὰ τὴν μαντέψη στὶς ψηλὲς βουνοκορφὲς ποὺ τὶς κάμνει καὶ τεντώνουν νὰ φτάσουν τὸ Θεῖο, αὐτὸ τὸ Θεῖο ποὺ ἕνα τρανὸ κομμάτι ἔχει μέσα της.

Ἐδῶ πάνω ποὺ βροντᾶ τὸ κανονίδι καὶ φτάνει ἡ ἰαχὴ τῶν τσολιάδων μας «ἀέρα!», ἐδῶ ποὺ ὁ οὐρανὸς κι' ἡ φύσι οἱ καθάρια Ἑλληνικοὶ ἔχουν ἰδιαίτερο θέλγητρο, ἐδῶ ξυπνᾶ τρανότερη ἡ λαχτάρα νὰ νικήσουμε ἢ νὰ πεθάνουμε ὅλοι σὰν ἕνας ἄνθρωπος, παρὰ ν' ἀναπνεύση βάρβαρο στῆθος τὸν ἀέρα τὸν ἴδιο ποὺ ἀνέπνεε μιὰ μέρα κι' ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, παρὰ νὰ πατήση βέβηλο πόδι τοὺς βράχους, τοὺς ἴδιους βράχους ποὺ ἀντίκρυζε κι' ὁ Ἀριστοτέλης!

Αὐτὸ ὁρκιζόμαστε ὅλοι ἐμεῖς οἱ βόρειοι Ἕλληνες, αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπόφασί μας.

Ζήτω ὁ Ἀρχηγός!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΡ. ΒΟΥΡΔΑΣ

ΕΜΠΡΟΣ ΠΑΙΔΙΑ

Ἐμπρὸς παιδιὰ μὲ μιὰ καρδιὰ καὶ μ' ἕνα σῶμα
βαδίστε μπρὸς μὲ τὸ γυμνό σας τὸ σπαθὶ
καὶ πολεμῆστε τὸν ἐχθρὸ σῶμα μὲ σῶμα
γιὰ νὰ νικήσουμε καθεὶς ἂς προσπαθῆ.

Σὰν τὰ ζαρκάδια ἐλαφροί, πουλιὰ ὄχι ἀνθρῶποι
μέσ' σὲ χαράδρες καὶ γκρεμοὺς πάντα ἐμπρός,
γιὰ τὴν Ἰδέα κάθε ἄγριο βουνοτόπι
ἕνας ἀνθένιος δρόμος γίνεται λαμπρός!

Ἐμπρὸς παιδιὰ χτυπᾶτ' ἀκούραστα χτυπᾶτε
ἡ λέξι «κούρασι» γιὰ σᾶς εἶναι βρισιά,
σὰν τὰ λιοντάρια μέσα στὴ φωτιὰ ὁρμᾶτε
μέσ' στὴ φωτιὰ ποὺ σεῖς τὴ νοιώθετε δροσιά...

Ψυχὴ καὶ σῶμα δῶστέ τα στὴν Πατρίδα,
ἐμπρὸς παιδιὰ καὶ μὴ διστάζετε στιγμή.
Δῶστε τὸ αἷμα σας ὡς τὴν στερνὴ ρανίδα
γιὰ τῆς γλυκειᾶς μας τῆς Ἑλλάδος τὴν τιμή!

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα μας τὴν τόσο δοξασμένη,
γιὰ τὴν Πατρίδα μας τὴν τόσο ζηλευτή,
ἐμπρὸς παιδιά! Γιὰ τὸν ἀγῶνα ἑνωμένοι
μὲ τὸν Γεώργιο μπροστὰ ὁδηγητή!

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα μας κάθε θυσία ἀξίζει,
ἐμπρὸς γιὰ μιὰ νίκη θριαμβευτική!
Γιατὶ θάρθῆ ἕνας καιρὸς νὰ κυματίζη
παντοῦ ἡ Σημαία ἡ ἱερὴ ἡ Ἑλληνική!

ΧΡ. ΠΥΡΠΑΣΟΣ

ΣΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Σὲ σᾶς ποὺ ὀρθωθήκατε βράχοι μπρὸς στοῦ χειμάρρου
τὸ μανιασμένο κύλισμα καὶ ποὺ βαρειὰ ἡ φωνή σας
ἀντήχησε τρομάζοντας τὰ στίφη τοῦ βαρβάρου
πλέκω στεφάνι ἀμάραντο στὴν ἔνδοξη θανή σας.

Ἀπ' τὸν ἀνθῶνα ἔμασα τῆς ἐμπνευσης λουλούδια
τριαντάφυλλα, κρινόρροδα, βιολέτες, μαργαρίτες
τὸν τάφο σας τὸν φωτεινό, οὐράνια ἀγγελούδια,
νὰ ράνω μὲ τὰ μύρα τους, ἀθάνατοι Ἀκρῖτες.

Τὸν τάφο σας π' ἀνοίχτηκε μέσ' στῆς καρδιᾶς τὰ βάθη
θἄρχεται ἡ θύμησι γλυκειὰ μὲ μύρα νὰ τὸν ραίνη
καὶ τὴν ὡραία σας θωριὰ ἀπ' αἵματα καὶ πάθη
καὶ πόνους ποὺ πλημμύρισε μ' ἀνθόνερο νὰ πλένη.

Καὶ τοῦ Μαΐου τὰ λούλουδα, π' ὄμορφα θὲ ν' ἀνθίζουν
σὲ τόπους ὅπου μ' αἵματα ποτίστηκαν δικά σας
τὰ ματωμένα χώματα τῆς μάχης θὰ στολίζουν
καὶ τὴν παληὰ θὰ μαρτυροῦν κι' αἰώνια λεβεντιά σας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Κ. ΠΥΡΙΟΒΟΛΗΣ
Τρόπαια—Γορτυνίας

ΘΑ ΔΩΣΟΥΜΕ!

Ἀπὸ τὸ πρωῒ σήμερα καὶ ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς ἡμέρας παιδιὰ τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας, ἀγόρια καὶ κορίτσια, θὰ πάρουν μὲ τὴν ἀράδα τὰ σπίτια, ὅλα τὰ σπίτια καὶ τὰ καταστήματα τῶν πόλεων καὶ τῶν συνοικισμῶν τῆς περιοχῆς τοῦ συγκροτήματος Πρωτευούσης, γιὰ νὰ μαζέψουν πράγματα καὶ χρήματα γιὰ τὰ παιδιά μας ποὺ μάχονται εἰς τὶς ἀλβανικὲς βουνοσειρές, εἰς τὴν θάλασσαν καὶ εἰς τὸν ἀέρα, γιὰ τοὺς τραυματίας μας ποὺ θεραπεύονται εἰς τὰ νοσοκομεῖα, γιὰ τὶς οἰκογένειες τῶν πολεμιστῶν καὶ γιὰ τὰ θύματα τῶν ἀπὸ ἀέρος Ἰταλικῶν βομβαρδισμῶν. Καὶ πρέπει νὰ μὴν ἀμφιβάλλη κανεὶς ὅτι δὲν θὰ ὑπάρξη θύρα μεγάρου ἢ κατοικίας ἢ χαμόσπιτου, ποὺ δὲν θ' ἀνοίξη στὸ χτύπημά τους, οὔτε ψυχὴ ποὺ δὲ θὰ βρῆ πρόθυμη ἀπόκρισι στὴν κλῆσι τους, οὔτε χέρι ποὺ δὲν θὰ δώση.

Τὸ ξέρομε πὼς τὸ μέγα πλῆθος τῶν Ἑλλήνων, ὅλοι, ὅλοι οἱ Ἕλληνες, ἀπὸ τὴν 28ην Ὀκτωβρίου δὲν κάμνουν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τοῦ νὰ δίνουν. Νὰ προσφέρουν γιὰ τὶς χίλιες δύο ἀνάγκες ποὺ ἔχει δημιουργήσει ὁ πόλεμος. Νὰ δίνουν στοὺς δημοσίους ἐράνους, ἀλλὰ καὶ στοὺς ἄλλους, τοὺς ἰδιωτικούς, τοῦ στενωτέρου κύκλου του ὁ καθένας. Τοὺς ἐπαρχιακούς, τοὺς σωματειακούς, τοὺς συναδελφικούς, τοὺς οἰκογενειακούς. Τὸ ξέρουμε πὼς ὅλα τὰ κύτταρα, ὅλοι οἱ κοινωνικοὶ πυρῆνες, ἀκόμη καὶ τὰ ἄτομα ἕνα ἕνα, ἀσκοῦν μὲ τὸν τρόπο τους καὶ μὲ τὰ μέσα τους ὁ καθένας τὴν ἀλληλεγγύη πρὸς τὰ μαχόμενα ἑλληνικὰ νειᾶτα.

Ὡς τόσο ὁ νέος ἔρανος θὰ ἐπιτύχη καὶ πάλιν. Γιατὶ τὸ ξέρουμε ὅλοι μας πὼς ὁ κύκλος τῶν προσφορῶν δὲν θὰ κλείση, δὲν μπορεῖ νὰ κλείση, ὅσο συνεχίζεται ὁ ἀγὼν εἰς τὰ πολεμικὰ μέτωπα. Γιὰ τοῦτο θ' ἀνοίξουμε ὅλοι μας μὲ χαμόγελο στὰ παιδιά μας τὰ μικρότερα, μὲ πρόσωπα φωτισμένα ἀπὸ χαρὰ κι' ἀπὸ στοργή, γιὰ νὰ δώσουμε πάλι γιὰ τ' ἄλλα, τὰ μεγαλείτερα παιδιά μας καὶ γιὰ τ' ἀδέλφια μας. Θὰ δώσουμε ἀπὸ κεῖνα ποὺ ἔχουμε ὅ,τι μποροῦμε ἀκόμα καὶ ὅ,τι μπορεῖ νὰ εἶναι χρησιμώτερο γιὰ κείνους καὶ ποὺ ἐμεῖς μποροῦμε νὰ τὸ στερηθοῦμε χωρὶς κίνδυνο. Καὶ θὰ τὸ κάμωμε μ' ὅλη τὴν εὐχαρίστησι καὶ μὲ ἕνα αἴσθημα εὐγνωμοσύνης, γιατὶ θὰ μᾶς δίδεται μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν ἡ εὐκαιρία νὰ νοιώσουμε πὼς μετέχουμε κι' ἐμεῖς λίγο στὶς ταλαιπωρίες τους. Ἐξαγοράζουμε ἕνα κομμάτι ἀπὸ τοὺς ἀγῶνες, ἀπὸ τὶς νῖκες καὶ ἀπὸ τὴ δόξα τους. Θὰ τὸ κάμωμε γιὰ νὰ δειχτοῦμε συνεπεῖς καὶ μὲ τὸν ἑλληνικὸ ἑαυτό μας καὶ μὲ τὴν ἑλληνική μας συνείδησι πρῶτα καὶ ἔπειτα συνεπεῖς μὲ τὴν ἀπόφασι ποὺ εἴχαμε πάρει μαζί τους, ὅταν ἔφευγαν, νὰ σταθοῦμε στὸ πλευρό τους καὶ νὰ μείνουμε πιστοὶ στὸ κοινὸ χρέος μας. Θὰ τὸ κάμωμε γιατὶ θὰ θυμηθοῦμε πὼς ὅταν ἐκεῖνοι ἐβιάζοντο ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες ν' ἁρματωθοῦν καὶ νὰ κινήσουν γιὰ τὰ σύνορα, ἡ ὑπόσχεσις καὶ ὁ ὅρκος ποὺ δώκαμε μαζί τους ἦτο νὰ τὴν κάμωμε αὐτὴν τὴν Χώρα, κι' ὅ,τι εἴχαμε, καὶ τὰ σπίτια καὶ τὰ χρήματα καὶ τὸ βιὸς καὶ τὴ ζωή μας ὁ καθένας, ὁλοκαύτωμα γιὰ τὴν τιμὴ καὶ γιὰ τὴ λευτεριά της. Καὶ τὸ ξέρομε ὅλοι πὼς ἂν τὸ ὁλοκαύτωμα δὲν ἐχρειάσθηκε νὰ γίνη κι' ἂν στέκουνται ὀρθὰ τὰ σπίτια καὶ τὰ μέγαρα καὶ οἱ καλύβες καὶ τὰ ἐργαστήρια καὶ ψηλὰ τὰ κεφάλια καὶ τὰ βλέμματα στὶς πολιτεῖες καὶ στὰ χωριά μας, εἶναι γιατὶ τὰ στήθια ἐκεινῶν ποὺ ἔφραξαν τὰ σύνορα ἦσαν δυνατὰ σὰν κάστρα κι' οἱ ψυχές τους ἀτσαλένιες, ὥστε νὰ συντριβοῦν ἀπάνω τους τοῦ ἐχθροῦ τὰ ὅπλα καὶ τὰ σύνεργα.

Γι' αὐτὸ θὰ δώσουμε. Ὄχι ἀπὸ τὴν ἄνεσι μονάχα, ἀλλὰ κι' ἀπὸ τὴ στέρησί μας. Θὰ δώσουμε γιατὶ χρωστᾶμε. Γιατὶ ὅ,τι κατέχομε κι' ὅ,τι μᾶς εἶναι ἀγαπητὸ καὶ πολύτιμο, τιμὴ καὶ περηφάνεια καὶ ζωὴ καὶ βιός, δὲν θὰ ἦταν δικά μας σήμερα ἀλλὰ θὰ τὰ ἐξουσίαζαν ἄλλοι, χωρὶς τὸν ἀγῶνα ἐκείνων, χωρὶς τὴν ἀντρεία καὶ χωρὶς τὶς νῖκες τους. Θὰ δώσουμε γιὰ νὰ δείξωμε πὼς στεκόμαστε στὸ ὕψος τῆς ἰδικῆς τους αὐταπαρνήσεως. Πὼς τὶς ἀξίζαμε τὶς θυσίες τους. Γιὰ ν' ἀποδείξωμε πὼς ζοῦμε μὲ τὴν ἴδια μ' ἐκείνους λαχτάρα καὶ τὸν ἴδιο μ' ἐκείνους πόθο, νὰ βαστήξωμε ὣς τὸ τέλος καὶ νὰ τσακίσωμε τελειωτικὰ τὸν ἐχθρό, ποὺ θέλησε νὰ ποδοκυλίση κι' ἐκείνους κι' ἐμᾶς καὶ τὴν ἱερὴ τῶν πατέρων μας γῆ καὶ τοὺς βωμοὺς καὶ τὶς ἑστίες καὶ τὸ πανένδοξο ὄνομα τῆς Ἑλλάδος.

Θὰ δώσωμε χωρὶς ὑπολογισμό. Ζυγιάζοντας ὁ καθεὶς μὲ τὸ βάρος τῆς ἀξίας ποὺ δίνει στὸν ἑαυτό του. Χωρὶς νὰ ἐλέγχουμε τὸν ἄλλο δίπλα μας καὶ χωρὶς νὰ συνεριζώμαστε κανέναν. Θὰ δώσουμε ἀπὸ πλεόνασμα αἰσθήματος, ὄχι ἀπὸ πλεόνασμα ὕλης. Θ' ἀδιαφορήσωμε ἂν δὲν εἶναι σύμμετρες οἱ εἰσφορές. Γιατὶ ὧρες σὰν αὐτὲς τὶς μεγάλες ποὺ περνοῦμε, ἀπὸ τὴν πρᾶξι τους τὴν ἐλεύθερη καὶ τὴν ἀβίαστη κρίνονται οἱ ἄνθρωποι καὶ οἱ ἄντρες. Ὅπως ἐκεῖ ἐπάνω, ἔτσι καὶ ἐδῶ. Ὄχι ἀπὸ ὅσα ἔχει, μὰ ἀπὸ ὅσα δίνει θὰ κριθῆ καὶ θ' ἀξιολογηθῆ ὁ καθένας. Καὶ ἡ μερίδα τοῦ καθενὸς στὴ χαρὰ καὶ στὴ δόξα τῆς νίκης δὲ μπορεῖ παρὰ θὰ εἶναι ἀνάλογη μ' ἐκεῖνα ποὺ θὰ δώση. Κι' ἂν θὰ βρεθοῦν, καὶ εἶναι ἀνθρώπινο νὰ βρίσκωνται, λίγοι, ποὺ θὰ τρέμουν τὰ χέρια τους κι' ἂς τοὺς ξέρη ὁ κόσμος πλούσιους σὲ ἀγαθά, ἂς μὴ καταδεχθῆ νὰ τοὺς συνερισθῆ οὔτε ὁ ἔσχατος. Ἂς τοὺς ἀφήση νὰ τοὺς κάψη ἡ ἴδια τους ἡ ντροπή. Αὐτοὶ θὰ εἶναι οἱ δειλοί, οἱ σημαδιακοί, οἱ ἀνάπηροι μὲ τὴν σακάτικη καρδιά. Ἂν ἔτυχε νὰ βρεθῆκαν πλούσιοι ἀπὸ λάθος τῆς τύχης, θὰ τὴν περάσουν ὡς τόσο τὴ ζωή τους σὰ ζητιᾶνοι.

Ἀλλὰ ὁ λόγος δὲν εἶναι γι' αὐτοὺς αὐτὴν τὴν ὥρα. Ὅλες οἱ μάχες ἔχουν τοὺς δειλούς τους εἴτε ἐκεῖ ἐπάνω γίνονται εἴτε ἐδῶ πίσω, κι' ἂν δὲν τοὺς εἶχαν δὲν θὰ ὑπῆρχε μέτρον γιὰ νὰ ξεχωρίζουν οἱ γενναῖοι. Ἔπειτα ὑπάρχει πάντα τὸ Κράτος, ποὺ ἔχει καὶ τὰ μέσα καὶ τὴ δύναμι νὰ πάρη ἐκεῖνο ποὺ πρέπει, ὅταν τὸ θέλη. Ὁ ἔρανος ποὺ ἐνεργοῦν σήμερα τὰ παιδιὰ τῆς Νεολαίας δὲν εἶναι φορολογία. Εἶναι ἐλεύθερη ἔκκλησι τῶν παιδιῶν στὴν ἀτομικὴ γενναιότητα τοῦ καθενός μας. Εἶναι γιὰ ὅλους μας ἐλεύθερο ἀγώνισμα ἑλληνικῆς πίστεως, ἑλληνικῆς εὐγνωμοσύνης, ἑλληνικοῦ ἐνθουσιασμοῦ. Καὶ τὰ παιδιὰ αὐτὰ τὰ μικρὰ μὲ τὸν καθάριο τους νοῦ καὶ τὸ ἀμόλυντο αἴσθημα δὲν θὰ εἶναι μονάχα ἐρανιστές. Θὰ εἶναι μαζὶ καὶ κριτές μας. Ὅσοι δὲν τὴ φοβοῦνται τὴν ἄτεγκτη κρίσι καὶ τὴν κατάκρισί τους ἂς μὴ δώσουν.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ

Η ΚΑΛΗ ΠΡΑΞΙΣ

Προχθὲς ἦρθε στὸ γραφεῖο μου ἕνας ἄγνωστός μου κύριος καὶ ἀφοῦ εἶπε χωρὶς δισταγμὸ ποιὸς εἶναι, ἄρχισε νὰ διηγῆται μιὰ μικρὴ ἱστορία, ποὺ λέει πολλὰ αὐτὴ καὶ μόνη γιατὶ νικᾷ ὁ Ἑλληνισμὸς στὴ θανάσιμη πάλη ποὺ διεξάγει γιὰ τὴν Τιμὴ καὶ τὴν Ἐλευθερία.

— Εἶναι πράγματα, ἄρχισε νὰ λέῃ, ποὺ καὶ μεῖς ποὺ δὲν εἴμαστε δημοσιογράφοι πρέπει νὰ τὰ προσέχουμε, νὰ τ' ἀπομνημονεύουμε καὶ νὰ τ' ἀναφέρουμε σ' ἐσᾶς, γιὰ νὰ τὰ μάθη ὅλος ὁ ἑλληνικὸς λαός. Εἶναι ἕνα καθῆκον ποὺ πρέπει νὰ μᾶς τὸ ἀναγνωρίσετε σεῖς οἱ δημοσιογράφοι...

Καὶ συνέχισε: «Σήμερα τὸ πρωΐ περνοῦσα τὸ προαύλιο τῆς παληᾶς Βουλῆς καὶ παρακολουθοῦσα τρεῖς τραυματίας στρατιώτας μας ποὺ προχωροῦσαν νὰ βγοῦν στὴν ὁδὸ Σταδίου. Θυμώμουν τὰ δικά μου χρόνια, ποὺ κι' ἐγὼ τραυματίας ἔφθανα ἀπὸ τὸ μέτωπο, ἀπὸ κεῖ ψηλὰ ὅπου δίναμε πρόθυμα τὸ αἱμά μας γιὰ νὰ ἐλευθερώσουμε τ' ἀδέλφιά μας, νὰ δημιουργήσουμε μιὰ μεγαλύτερη Ἑλλάδα, δυνατώτερη, σεβαστὴ σὲ ὅλους. Θυμώμουν τὶς ἀλησμόνητες ἐκεῖνες ἡμέρες καὶ παρακολουθοῦσα τοὺς τραυματίας ποὺ ἐπροχωροῦσαν μπροστά μου, εὔθυμοι, γεμᾶτοι διάθεσι καὶ αὐτοπεποίθησι. Εἶχαν τὸ ὕφος ἀνθρώπων ποὺ ξέρουν γιατὶ ἐπολέμησαν καὶ πολεμοῦν, γιατὶ ἔδωσαν καὶ δίνουν τὸ αἷμα των, τὸ ὕφος ἀνθρώπων ποὺ οὔτε μιὰ στιγμὴ φαντάσθηκαν νὰ μεμψιμοιρήσουν γιατὶ βρέθηκαν στρωμένοι χάμου μὲ μιὰ σφαῖρα στὸ χέρι, στὸ πόδι ἢ ὁπουδήποτε ἀλλοῦ. Τὴν στιγμήν, ἀκριβῶς, αὐτὴ ἕνας γηραλέος κύριος, ντυμένος σεμνὰ καὶ μὲ εὐγενικὴ φυσιογνωμία, ἐπλησίασε τοὺς τραυματίας. Μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι τὸ πρᾶγμα καὶ κοντοστάθηκα, γιατὶ πιστεύω κι' ἐγὼ ὅπως καὶ σεῖς, ὅτι πρέπει ὅλοι οἱ Ἕλληνες μαζὶ κι' ὁ καθένας χωριστὰ νὰ κάνουμε τὸν πόλεμο κατὰ τοῦ ἐπιδρομέως. Πῶς πρέπει νἄχουμε τὰ μάτιά μας δεκατέσσερα, ὅπως τονίζουν τὰ χαρακτηριστικὰ εἰκονογραφικὰ ἔντυπα ποὺ ἔχουν κολληθῆ παντοῦ. Ὁ κύριος ὅμως ποὺ εἶδα νὰ σταματᾷ τοὺς τραυματίας, ἐρώτησε μόνο:

— Εἴσθε τραυματίαι;

— Μάλιστα.

— Καὶ ποῦ πᾶτε τώρα;

— Φεύγουμε μὲ ἄδεια γιὰ λίγες ἡμέρες στὴν πατρίδα μας, γιατὶ εἴμαστε ὅλοι ἀπὸ τὸ ἴδιο χωριό.

Τίποτε ἄλλο δὲν ρώτησε, ἔβγαλε ἀπὸ τὸ πορτοφόλι ἕνα πεντακοσάρικο καὶ τὄβαλε στὸ χέρι τοῦ πρώτου τραυματίου λέγοντας:

— Ἐπιτρέψτε καὶ σ' ἕναν ἄγνωστό σας ποὺ λυπᾶται ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ δώσῃ ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ αἷμα του, νἆναι κοντά σας, σ' αὐτὲς τὶς μεγάλες στιγμές. Μὴν τὸ θεωρήσετε προσβολή, ἤμουν κι' ἐγὼ μιὰ φορὰ τραυματίας καὶ ξέρω. Πάρτε το αὐτό, πιῆτε ἕνα ποτήρι κρασὶ κι' ἐγὼ ὅπου κι' ἂν εἶμαι θὰ πιῶ ἄλλο ἕνα στὴν ὑγειά ὅλου μας τοῦ στρατοῦ, ὅλων μας τῶν παιδιῶν.

Χωρὶς νὰ πῇ τίποτε ἄλλο, ἔβγαλε τὸ καπέλλο του, χαιρέτησε καὶ γρήγορα ἐχώθηκε στὸ πλῆθος καὶ χάθηκε. Τὸν κυττοῦσα σ' ὅλο τὸ διάστημα ποὺ μιλοῦσε: ἦταν ἕνας ἄντρας ἀσπρομάλλης, ἴσως πάνω ἀπὸ ἑξῆντα χρόνων, εὐθυτενὴς ὅμως καὶ σφριγηλός, μὲ πρόσωπο ροδαλό. Τὰ μάτια του ἄστραφταν ἐν ὅσῳ μιλοῦσε καὶ ἡ συγκίνησις ἦταν καταφανὴς στὸ πρόσωπό του. Οἱ τραυματίαι δὲν πρόφθασαν καλὰ καλὰ νὰ καταλάβουν τί συνέβη, γιατὶ προτοῦ ἀνοίξουν τὸ στόμα των νὰ μιλήσουν ὁ γηραιὸς κύριος εἶχεν ἐξαφανισθῆ μέσα στὸ πλῆθος».

Ἔτσι τελείωσε τὴν ἀφήγησίν του ὁ ἄγνωστος μου ἐπισκέπτης, ὁ ὁποῖος ἔφυγε δικαίως εὐχαριστημένος, σὰν τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶναι βέβαιος ὅτι ἔκανε τὸ καθῆκον του.

Καὶ δὲν τὸ ἔκανε τάχα; Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ ἰσχυρισθῇ πὼς ὁ ὄγκος καὶ ὄχι τὸ περιεχόμενον κάνουν τὶς μεγάλες πράξεις; Ἡ θρησκεία μας τὸ διδάσκει μὲ τὴν ἁπλῆν της γλῶσσα, τὰ πολλὰ τάλαντα καὶ ὁ ὀβολὸς τῆς χώρας ἔχουν τὴν ἴδια ἀξία, γιατὶ ὁ ἕνας δίνει ἀπὸ τὰ πολλὰ ποὺ ἔχει καὶ ἡ χήρα ἀπὸ τὸ ὑστέρημά της. Ὁ καλὸς Ἕλλην ποὺ ἦρθε στὸ γραφεῖο μου νὰ ἀναφέρῃ ὅ,τι εἶδε, ἔκανε κι' αὐτὸς ὅ,τι μποροῦσε στὸν Μεγάλο Ἀγῶνα, στὸν Ἱερὸ Πόλεμο ποὺ ἀνέλαβε ἡ φυλή.

Ὁ καθένας προσφέρει ὅ,τι μπορεῖ, στὸ μέτρο τῶν δυνάμεων του, ὁ ἐπισκέπτης φέρει στὴν γνῶσι ὅλων τὴν καλὴ πρᾶξι τοῦ γηραιοῦ κυρίου κι' ὁ γηραιὸς κύριος ἔκανε κάτι, ποὺ παίρνει ἀκόμη μεγαλύτερη ἀξία γιατὶ κανένα δὲν ἐζήτησε εὔσημο. Οἱ τραυματίαι ἴσως νὰ μὴ εἶχαν ἀνάγκη, γιατὶ καὶ τὸ Κράτος εἶναι στοργικὸ καὶ ξέρει τὶς ἀνάγκες τῶν τραυματιῶν καὶ οἱ ἴδιοι μποροῦσαν νὰ ἔχουν ἀπὸ τὰ σπίτια τους τόσα ποὺ νὰ τοὺς περισσεύουν. Ὁ γηραιὸς ὅμως κύριος ἔδειχνε μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν τὴν πανελλήνιον στοργὴ πρὸς τοὺς Ἕλληνας στρατιώτας ποὺ στὰ γερά τους μπράτσα κρατοῦν τὴν Τιμὴ καὶ τὴν Ἐλευθερία τῆς Ἑλλάδος.

Ἂς τὸ ξέρουν τὰ Ἑλληνόπουλα: Καμμιὰ δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη ἱκανοποίησι ἀπὸ ἐκείνη ποὺ αἰσθάνεται ὁ ἄνθρωπος ὅταν κάνῃ κάτι, ὄχι γιὰ νὰ ἐπιδειχθῇ, ἀλλὰ γιατὶ πιστεύει ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ καθῆκον του καὶ ἡ ὑποχρέωσίς του, πρὸς τὸ σύνολον τοῦ Ἔθνους του, πρὸς τὸν πλησίον του. Ἂς θυμηθοῦν τὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου: «μὴ γνώτω ἡ ἀριστερὰ τί ποιεῖ ἡ δεξιά». Σ' ὅλες τὶς ἐποχὲς ἴσχυε αὐτὸ καὶ θὰ ἰσχύῃ μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων. Κι' ἂς ξέρουν ἀκόμη ὅτι λίγοι λαοὶ εἶναι νὰ πιστεύουν στὴν ἀξία τοῦ ἠθικοῦ αὐτοῦ παραγγέλματος ὅσο ὁ Ἑλληνικός. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ ἀνώνυμοι δωρηταὶ εἶναι φάλαγγες ὁλόκληρες στὸν τόπο μας. Τάχα ὅταν δίνουμε κάτι στὸν ἀδελφό μας βγαίνουμε στὸ δρόμο νὰ τὸ φωνάξουμε; Ὄχι. Καὶ τὰ Ἑλληνόπουλα μπορεῖ τὸ καθένα νὰ κάνῃ κάτι, πέρα ἀπὸ τὸ Κράτος, ἀπὸ τὴν ὠργανωμένη Κοινωνία, ἀπὸ τοὺς συλλόγους καὶ τὰ σωματεῖα, γιὰ τὰ ἀδέλφια μας ποὺ πολεμοῦν τὸν ἐπιδρομέα, τὸν ταπεινὸ ἐχθρό, γιὰ τὶς οἰκογένειές τους, ποὺ εἶναι καὶ προσωπικές μας οἰκογένειες. Εἶναι ἑκατομμύρια τὰ Ἑλληνόπουλα καὶ ἂς φαντασθοῦμε πόσες κρυφὲς χαρὲς καὶ συγκινήσεις μποροῦμε νὰ προσφέρουμε.

Χρ. Ἐμμ. Ἀγγελομάτης

«Τὸ στοιχεῖον, τὸ ὁποῖον εἰσήγαγα εἰς τὴν πολιτικὴν ζωὴν τῆς Χώρας, ὑπῆρξεν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὄχι πολλὰς φορὰς παρουσιάσθη εἰς τὰς ἀρχαίας καὶ τοῦ μεσαίωνος Ἑλληνικὰς πολιτείας, καὶ ὁσάκις παρουσιάσθη ἔδωκεν εἰς αὐτὰς τὸν θρίαμβον, ἐνῷ ὁσάκις ἔλειψε, παρ' ὅλα τὰ πνευματικὰ κατορθώματά των, τὰς ἔφερεν ἡ ἔλλειψίς του εἰς τὴν ἀφάνειαν· τὸ στοιχεῖον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μᾶς ἔλειπε κατὰ τὸν τελευταῖον ἑκατονταετῆ ἐλεύθερον βίον μας καὶ ἡ ἔλλειψις τοῦ ὁποίου ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τῶν μεγάλων συμφορῶν μας, εἶναι τὸ στοιχεῖον τῆς πειθαρχίας».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

"ΕΤΣΙ ΜΟΝΑΧΑ ΚΑΤΑΚΤΑΤΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ,,

«...Αὐτὰ ὅλα θὰ ἀποτελέσουν τὸ μεγάλο βιβλίο τῆς νεολαίας τῆς Ἑλλάδος τοῦ ἔτους 1940 καὶ πέραν, ἀδιάφορον πόσον θὰ βαστάξῃ ὁ πόλεμος, καὶ τὸ ὁποῖον θὰ μείνῃ ἕνα χρυσοῦν βιβλίον διὰ τὴν νεολαίαν τῆς Ἑλλάδος, αἰώνιον ἐγκόλπιον διὰ τὰς ἐπερχομένας γενεάς».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Ἀπὸ μιὰ κινηματογραφικὴ ταινία, ποὺ προβάλλεται αὐτὲς τὶς μέρες σὲ κεντρικὸ κινηματογράφο τῆς πρωτευούσης καὶ ἡ ὁποία σκορπᾶ τὴ συγκίνησι καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸ εἰς τὰ πλήθη ποὺ τὴν παρακολουθοῦν κατὰ χιλιάδας κάθε μέρα, παίρνει κανεὶς μιὰ μικρὴ ἰδέα τῆς συμβολῆς τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας εἰς τὸν μέγαν ἐθνικὸν ἀγῶνα μας. Φαλαγγῖται καὶ Φαλαγγίτισσαι, Σκαπανεῖς καὶ Σκαπάνισσαι παρελαύνουν εἰς διαφόρους σκηνὰς γεμᾶτοι ὁρμὴν καὶ προθυμίαν καὶ πειθαρχίαν, ἐκτελοῦντες τὰς πολυποικίλους ὑπηρεσίας ποὺ ἀπαιτεῖ ἡ συγκέντρωσις καὶ ταξινόμισις τῶν ἀπειραρίθμων εἰδῶν τοῦ ἐράνου, ἡ καταγραφή των, ἡ κατανομή των καὶ ἡ συσκευασία των εἰς δέματα, ἡ φόρτωσις καὶ ἀποστολή των εἰς τὸν μεγάλον προορισμόν των. Καὶ ὅλα αὐτὰ μὲ σύστημα καὶ τάξιν ζηλευτήν. Αἱ ὑπηρεσίαι εἶναι κατανεμημέναι ἀναλόγως τῶν ἡλικιῶν τῶν ἐργαζομένων. Ἐλαφρότεραι διὰ τοὺς μικρούς, βαρύτεραι διὰ τοὺς μεγαλυτέρους.

Ἐδῶ συνεργεῖα περιέρχονται τὰς συνοικίας διὰ τὴν συλλογὴν τῶν ἐράνων ἢ ψάλλουν τὰ κάλλαντα, ἐκεῖ διανέμουν δῶρα εἰς τοὺς ἡρωϊκοὺς τραυματίας τῶν νοσοκομείων, ἢ ψυχαγωγοῦν τραγουδοῦντες ἐπίκαιρα τραγουδάκια δίπλα στὰ κρεββάτια τους. Ἀλλοῦ φορτωμένοι κουβαλοῦν δέματα, φορτώνουν καὶ ξεφορτώνουν αὐτοκίνητα... Ὅλοι γεμᾶτοι ζωή, ἕτοιμοι καὶ πρόθυμοι νὰ βοηθήσουν παντοῦ, νὰ τρέξουν παντοῦ, νὰ συνεισφέρουν στὸν ἀγῶνα πάνω καὶ ἀπὸ τὶς μικρές τους δυνάμεις ἀκόμη. Ἐπαρακολούθησα στὶς φυσιογνωμίες τῶν θεατῶν ποὺ ἐκαθρέπτιζαν ὅλα τὰ συναισθήματα ἀπὸ τὴ χαρὰ καὶ τὴν συγκλονιστικὴ συγκίνησι ὣς τὸν ἐνθουσιασμὸ καὶ τὴν ὑπερηφάνεια γιὰ τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος, τῆς ὁποίας τὴν Δόξαν, μαζὶ μὲ τοὺς ἡρωϊκοὺς μαχητάς, ἀπὸ κοινοῦ ἀπεργάζονται.

Αὐτὰ ἀπὸ τὴν προβαλλομένην ταινίαν. Εἰς τὴν πραγματικότητα ὅμως ἡ ἔκτασις τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς Ε.Ο.Ν. δὲν περιορίζεται μόνον εἰς αὐτά. Ἄπειρα μέλη τῆς Ὀργανώσεως, στρατευμένα, ἄλλα ἐθελοντικῶς, ἄλλα ἀκολουθοῦντα τὰς κλάσεις των, μάχονται εἰς τὰ πεδία τῆς τιμῆς καὶ αἱ πληροφορίαι ποὺ λαμβάνομεν εἶναι ὅτι παντοῦ διακρίνονται ἁμιλλώμενα πρὸς τοὺς μαχητὰς συντρόφους των καὶ εἰς ἡρωϊσμὸν καὶ εἰς αὐτοθυσίαν καὶ εἰς τόλμην καὶ εἰς ἐνθουσιασμόν. Καὶ εἶναι — κατὰ τὸ πλεῖστον ἀξιωματοῦχοι τῆς Ὀργανώσεως αὐτοὶ — εὐτυχεῖς ὅτι τοὺς δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ προσφέρουν ἑαυτοὺς ὁλοκαύτωμα διὰ τὰ ἰδανικὰ ποὺ οἱ ἴδιοι πρωτοπόροι ἐδίδαξαν εἰς τοὺς μικροτέρους των, μέσα εἰς τὰς φάλαγγας τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ οἱ ὁποῖοι σήμερον ἐπίσης δὲν ὑστεροῦν αὐτῶν, ὡς εἴπομεν, εἰς τὴν διεξαγομένην μάχην τῶν μετόπισθεν.

Μία, ἑνιαία καὶ ἀδιαίρετος, ἡ Νεολαία τῆς Ἑλλάδος καὶ εἰς τὰ εἰρηνικὰ καὶ εἰς τὰ πολεμικὰ ἔργα!

Αὐτὸ εἶναι τὸ ἔργον τοῦ Ἀρχηγοῦ ποὺ μὲ τόσην ὑπερηφάνειαν ὁ πατὴρ τῆς Ε.Ο.Ν. ἐπεδείκνυε προχθές:

«Εἴσθε τὸ δημιούργημά μου... Ἐσεῖς, ὁ καθένας ἀπὸ σᾶς, εἶναι τὸ ἄτομον, ἀλλ' ἐγὼ ἤμουν ὁ συνδετικὸς ἱστός, ποὺ σᾶς συνέδεσε ὅλους καὶ ἐκάμετε ἕνα σύνολον. Καὶ αὐτὸ ἦτανε τὸ μεγάλο ζήτημα: Τὸ κατὰ πόσον θὰ γινόσασθε ἕνα ἑνιαῖο σύνολο. Γιατὶ ἔτσι μονάχα κατακτᾶται τὸ μέλλον».

Κφς

Γράμματα στους νέους

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΨΥΧΗ

Ἀγαπητοί μου φίλοι,

Ἕνας Ἰταλὸς ἀξιωματικός, αἰχμάλωτος στὴν Ἀθήνα, ποὺ νοσηλευόταν σὲ κάποιο νοσοκομεῖο μὲ μιὰ πληγὴ στὸν λαιμό, ρωτοῦσε μὲ φανερὴ κατάπληξι τοὺς γιατροὺς καὶ τοὺς νοσοκόμους:

— Μὰ ἐκεῖνοι ποὺ πολεμοῦν ἐκεῖ πάνω κι' ἐσεῖς ἐδῶ εἴστε οἱ ἴδιοι; Εἶναι κι' ἐκεῖνοι Ἕλληνες σὰν κι' ἐσᾶς;

— Φυσικά, τοῦ ἀπαντοῦσαν. Οἱ ἴδιοι κι' ἀπαράλλακτοι.

— Περίεργο! ἔλεγε ἐκεῖνος, ἀνικανοποίητος ἀπὸ τὴν ἀπάντησι. Εἶναι καταπληκτικό!

Κι' ὅταν τὸν ρώτησαν ποιὸ εἶναι τὸ «καταπληκτικό», τοὺς ἐξήγησε ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ πῶς εἶναι δυνατὸν οἱ τόσο καλοί, εὐγενικοὶ καὶ ἀνεξίκακοι αὐτοὶ ἄνθρωποι, ποὺ τὸν περιποιοῦνται καὶ τοῦ φέρνονται μὲ τόση ἀγαθότητα καὶ προθυμία, νὰ εἶναι οἱ ἴδιοι μ' ἐκείνους ἐκεῖ πάνω, τοὺς ἔξαλλους, τοὺς μανιακούς, τοὺς ἄγριους, ποὺ μὲ τὴ λόγχη στὸ χέρι, μὲ τὸ μῖσος στὰ μάτια καὶ μὲ φοβερὲς κραυγὲς στὸ στόμα ὁρμοῦν στὴ μάχη ἀσυγκράτητοι, ἀνένδοτοι, ἀδιάφοροι μπροστὰ σὲ κάθε κίνδυνο καὶ κάθε θυσία.

— Ἕνας ἀπ' αὐτούς, ἐξακολούθησε νὰ διηγῆται, ὥρμησε ἀπάνω μου, μ' ἅρπαξε ἀπὸ τὸν λαιμό, μὲ τράνταξε δυνατὰ καὶ μ' ἔρριξε χάμω μὲ τόση ὁρμή, ποὺ κυλιστήκαμε κι' οἱ δυὸ στὸ χῶμα. Παλεύοντας μαζί του, προσπαθοῦσα νὰ τοῦ ρίξω μὲ τὸ πιστόλι μου, ἀλλὰ αὐτὸς μὲ τύλιξε καὶ μ' ἔσφιξε μέσα στὰ μπράτσα του μὲ τέτοια δύναμι, ποὺ παρέλυσα, ἐνῷ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἔφερε τὸ στόμα του στὸν λαιμό μου καὶ μὲ δάγκωσε. Ἔτσι μ' ἔπιασε. Εἶναι κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος μὲ σᾶς;

— Ὁ ἴδιος. Ἔτσι εἴμαστε ὅλοι, τοῦ ἐξήγησε ἕνας γιατρός. Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι ἐκεῖνος πολεμοῦσε· κι' ἔτσι ἔπρεπε νὰ πολεμήσῃ: μὲ πεῖσμα, μὲ ἀγανάκτησι καὶ μὲ μῖσος, γιατὶ ὑπερασπιζόταν τὴν τιμὴ καὶ τὴν ἐλευθερία τῆς Πατρίδος του. Ἐκείνην τὴ στιγμὴ ἤσαστε ὁ ἐπιδρομεύς, κι' ἔπρεπε νὰ σᾶς ρίξῃ, νὰ σᾶς τσακίσῃ, ἀκόμη καὶ νὰ σᾶς δαγκώσῃ. Τώρα ποὺ σᾶς ἔχει πιὰ καταβάλει κι' εἴστε ἀνίσχυρος κι' ἀκίνδυνος, θὰ τὸ θεωροῦσε ἀναξιοπρέπεια κι' ἀνανδρία νὰ μὴ σᾶς φερθῇ γενναῖα κι' εὐγενικά. Κι' αὐτὸ ἀκριβῶς κάνουμε τώρα ἐμεῖς, ὅπως θὰ τὄκανε κι' ὁ ἴδιος ἂν ἦταν στὴ θέσι μας.

Ὁ Ἰταλὸς ἀξιωματικὸς ἄκουε τὴν ἐξήγησι μὲ φανερὴ κατάπληξι, ἔπειτα μὲ μεγάλη προσοχὴ κι' ὕστερα μὲ βαθειὰ συλλογή. Καὶ στὸ τέλος κατέβασε τὰ μάτια κι' ἔσκυψε τὸ πρόσωπο...

Τὸ ἐπεισόδιο αὐτό, ἀγαπητοί μου φίλοι, ποὺ εἶναι ἕνα ἀπὸ ἄπειρα παρόμοια, ποὺ γίνονται κάθε μέρα, φωτίζει καθαρὰ ὣς τὸ ἀγνὸ κι' ἱερό της βάθος τὴν Ἑλληνικὴ ψυχὴ κι' ἀποκαλύπτει σ' ὅλη τὴν ὠμορφιά της καὶ τὸ μεγαλεῖο της τὴν ἐσωτερική της ὑπόστασι. Ὅμως θὰ σᾶς διηγηθῶ ἀκόμα ἕνα, ἐξ ἴσου χαρακτηριστικό, ποὺ τὸ περιγράφει σὲ μιὰν ἀνταπόκρισί του στὸ «Ἔθνος» ἀπὸ τὸ μέτωπο ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Ἀπ. Δασκαλάκης.

Εἶχαν φέρει στὴ Φλώρινα μερικοὺς Ἰταλοὺς τραυματίες καὶ τοὺς πῆγαν στὸ νοσοκομεῖο. Στὸν σταθμὸ τοὺς εἶχαν παραλάβει παιδιὰ τῆς Νεολαίας καὶ γυναῖκες τραυματιοφορεῖς. Τοὺς δέχτηκαν μὲ καλωσύνη, τοὺς πρόσφεραν τσιγάρα, τοὺς βοήθησαν στὴ μεταφορὰ καὶ τοὺς περιποιήθηκαν στὸ νοσοκομεῖο. Ἐκεῖνοι τἄχαν χαμένα. Κύτταζαν γύρω τοὺς ἀνθρώπους, τὰ σπίτια, πέρα μακριά, σὰν νὰ μὴν ἤξευραν ποῦ βρίσκονταν. Ξαφνικὰ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς φάνηκε πὼς κατάλαβε, καὶ γυρίζοντας στὸν κ. Δασκαλάκη, ποὺ τὸν εἶχε ἀκούσει νὰ μιλᾷ ἰταλικά, τοῦ εἶπε σὲ τόνο σίγουρο καὶ βέβαιο:

— Θὰ εἶναι βέβαια τμῆμα τοῦ Ἑλβετικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ!

Κι' ὅταν ὁ κ. Δασκαλάκης τοῦ ἐξήγησεν ὅτι δὲν ὑπῆρχαν ἐκεῖ Ἑλβετοὶ παρὰ μόνο Ἕλληνες, ὁ Ἰταλὸς ἔμεινε λίγη ὥρα σιωπηλὸς κι' ὕστερα γύρισε καὶ τὸ εἶπε καὶ στοὺς ἄλλους. Καὶ ξαφνικὰ ἄρχισαν νὰ κλαῖνε...

Μ' ἐθνικοὺς χαιρετισμοὺς

Μελῆς Νικολαΐδης

Στὸ περιθώριον

ΤΟ ΝΕΟΝ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ

Νέον ἡρωϊκὸν κατόρθωμα τοῦ πολεμικοῦ μας ναυτικοῦ. Τὸ ὑποβρύχιον «Πρωτεὺς» ἐτορπίλλισε καὶ ἐβύθισεν ἐντὸς τῆς Ἀδριατικῆς τὸ μεγάλον ἰταλικὸν σκάφος «Σαρδηνία», διὰ τοῦ ὁποίου μετεφέροντο μεγάλαι ποσότητες πολεμικοῦ ὑλικοῦ καὶ σοβαρὸς ἀριθμὸς ὁπλιτῶν καὶ ἀξιωματικῶν εἰς ἐνίσχυσιν τῶν ἐν Ἀλβανίᾳ ἡττωμένων καὶ ἀπεγνωσμένως ἀμυνομένων δυνάμεων τοῦ εἰσβολέως. Τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ τορπιλλισθὲν σκάφος συμμετεῖχε νηοπομπῆς, ἡ ὁποία ἐπροστατεύετο ἰσχυρότατα ὑπὸ ἐχθρικῶν πολεμικῶν πλοίων, κατέδειξεν ἀκόμη μίαν φορὰν τὸ θάρρος, τὴν τόλμην καὶ τὴν ἀποφασιστικότητα ποὺ ἐμπνέουν τὸ πολεμικόν μας ναυτικὸν καὶ προσέθεσεν ἕναν ἀκόμη κρίκον εἰς τὴν μακρὰν ἅλυσιν τῶν ἐνδόξων κατορθωμάτων του. Ἀψηφήσαν παντα κίνδυνον, περιφρονήσαν τὸν ὄγκον καὶ τὴν ἰσχὺν τοῦ ἀντιπάλου, τὸ ὑποβρύχιόν μας ἐπετέθη ἐναντίον τῆς πανισχύρου νηοπομπῆς καὶ κατέστρεψεν ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλείτιρά της πλοῖα. Τὸ Ἔθνος ὁλόκληρον αἰσθάνεται βαθυτάτην ὑπερηφάνειαν καὶ θαυμασμὸν πρὸς τοὺς νέους τούτους ἥρωάς του, τὸν κυβερνήτην τοῦ ὑποβρυχίου κ. Μιχαὴλ Χατζηκωνσταντῆν καὶ τοὺς λοιποὺς ἄνδρας του, οἱ ὁποῖοι, μετὰ τοὺς ἐνδόξους ἄθλους τοῦ «Παπανικολῆ» καὶ τοῦ «Κατσώνη», ἐπλούτισαν διὰ τοῦ νέου κατορθώματός των τὰς ἐνδόξους παραδόσεις τοῦ ναυτικοῦ μας καὶ τὰς χρυσᾶς σελίδας τῆς Ἱστορίας μας.

ΤΑ ΣΥΣΣΙΤΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ Β. ΗΠΕΙΡΟΝ

Εἰς τὰς ἐλευθερωθείσας πόλεις τῆς Β. Ἠπείρου ἤρχισαν ἤδη νὰ λειτουργοῦν λαϊκὰ συσσίτια διὰ τὴν ἀνακούφισιν τῶν κατοίκων. Οἱ Ἰταλοὶ ἀφοῦ ἐβασάνισαν καὶ ἀπεμύζησαν τοὺς κατοίκους κατὰ τὴν τυραννικὴν κατοχήν, τοὺς ἀπεγύμνωσαν φεύγοντες καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ τοὺς ταλαιπωροῦν μὲ τοὺς ἀνάνδρους βομβαρδισμούς των. Ἤδη ἡ ἐλευθερία, ποὺ τοὺς ἔχει φέρει ὁ νικηφόρος Ἑλληνικὸς στρατός, θὰ τοὺς δημιουργήσῃ τὰς νέας συνθήκας, αἱ ὁποῖαι θ' ἀποκαταστήσουν τὴν ζωὴν καὶ τὴν πρόοδόν των. Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ αἱ πληγαί των εἶναι ἀκόμη ἀνεπούλωτοι καὶ οἱ ὅροι τῆς ζωῆς δυσχερεῖς. Καὶ διὰ τοῦτο ἀκριβῶς ἡ Ἐθνικὴ Κυβέρνησις, καταδεικνύουσα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὴν στοργὴν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον της ὑπὲρ τῶν ἀπελευθερωθέντων πληθυσμῶν, ἔλαβε, μεταξὺ ἄλλων, καὶ τὸ μέτρον τῶν λαϊκῶν συσσιτίων, τὸ ὁποῖον οὕτω, ὑπὲρ τὴν οἰκονομικήν, ἔχει κυρίως ἠθικὴν σημασίαν.

ΤΑ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΑ

Τὰ ταχυδρομικὰ ταμιευτήρια ἐπεκτείνοντα τὴν δρᾶσιν των καθιέρωσαν καὶ τὰς λαϊκὰς ἀσφαλίσεις. Ἕνα θεσμὸν ὁ ὁποῖος πρόκειται ἀναμφισβητήτως νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὸ ἑλληνικὸν κοινόν. Ὁ κρατικὸς αὐτὸς οἰκονομικὸς ὀργανισμός, ἀφοῦ ἐνεφύσησεν εἰς τὰς λαϊκὰς τάξεις τὸ πνεῦμα τῆς ἀποταμιεύσεως καὶ ἔδωσε καὶ εἰς τὸ χωρικὸ σπίτι τὴν εὐχέρειαν τῆς ἐπιτεύξεώς της, τώρα ἔρχεται νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔργον του διὰ τῆς λαϊκῆς ἀσφαλίσεως. Μολονότι ὁ θεσμὸς ἔρχεται πρὸς ἐφαρμογὴν εἰς στιγμὰς δυσκόλους, δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι θὰ ἀποδώσῃ ἄριστα ἀποτελέσματα.

ΠΙΣΤΕΥΕΙ ΑΚΟΜΗ

Μὲ πολλὴν κατανόησιν καὶ ἄλλην τόσην συμπάθειαν ὁ ἡμερήσιος ἑλληνικὸς τύπος ἐσχολίασε τὰς γενομένας πρὸ ἡμερῶν δηλώσεις τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Βουλγαρίας κ. Φιλώφ. Ἡ διακήρυξις καθ' ἣν ἡ Βουλγαρία δὲν θ' ἀφεθῇ νὰ παρασυρθῇ εἰς ἐπίθεσιν κατὰ τῶν γειτόνων της, καθὼς ἐπίσης καὶ ἡ διαβεβαίωσις ὅτι ὁ βουλγαρικὸς λαὸς θὰ ὑπερασπισθῇ τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς ἀκεραιότητος τῆς χώρας του ἦτο πολὺ φυσικὸν νὰ ἐκτιμηθῇ καὶ νὰ σημειωθῇ ἀπὸ τὸν τύπον καὶ τὴν ἑλληνικὴν κοινὴν γνώμην.

Ἡ Ἑλλὰς ἔχει πεῖραν τῶν φοβερῶν δυσχερειῶν καὶ τῶν κινδύνων κατὰ τῶν ὁποίων εἶναι ὑποχρεωμένον ν' ἀντιπαλαίῃ σήμερον κάθε μικρὸν Κράτος ἐν τῇ προσπαθείᾳ τῆς διαφυλάξεως τῆς αὐτοτελείας καὶ τῆς ἐλευθερίας τῶν πολιτικῶν του ἐνεργειῶν. Ἐμπλακεῖσα ἡ ἰδία εἰς ἕνα πόλεμον τὸν ὁποῖον δὲν ἠθέλησε καὶ ἔπραξε πᾶν ὅ,τι τῇ ἦτο ἐπιτετραμμένον νὰ πράξῃ ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας διὰ νὰ ἀποφύγῃ, εἶναι ἄριστα εἰς θέσιν νὰ γνωρίζῃ ποῖον τραχὺν ἆθλον ἐπωμίζεται διὰ τῶν δηλώσεων τοῦ ἀρχηγοῦ της ἡ Κυβέρνησις τῆς γείτονος.

Ἐπιθυμεῖ πάντως νὰ πιστεύῃ καὶ εἰλικρινῶς εὔχεται ὅπως καὶ εἰς τὴν Βουλγαρίαν καὶ εἰς ὅλας τὰς γειτονικὰς Χώρας οἱ Λαοὶ καὶ οἱ Κυβερνῆται κατορθώσουν ν' ἀρθοῦν εἰς τὸ ἀπαραίτητον ὕψος, ὥστε νὰ διατηρήσουν διαυγῆ τὴν προοπτικὴν τῆς ἐπαύριον τοῦ πολέμου αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος ἀξιολογεῖ ἰδέας καὶ Ἔθνη καὶ πρόκειται νὰ κρίνῃ τὴν τύχην καὶ τῶν μὲν καὶ τῶν δέ, ἴσως δι' ὁλοκλήρους ἑκατονταετηρίδας. Ἐλπίζει, διὰ νὰ εἴμεθα περισσότερον σαφεῖς, ἡ Ἑλλάς, ὅτι θὰ ἐκδηλωθῇ καὶ ἐν Βουλγαρίᾳ ἡ αὐτὴ κατανόησις τῆς σημασίας τὴν ὁποίαν ἔχει ὁ ἀγὼν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ νικηφόρος αὐτοῦ ἔκβασις διὰ τὴν ὑπόθεσιν τῆς περισώσεως τῆς αὐτοτελοῦς ὑπάρξεως, ὄχι τῆς ἰδικῆς μας μόνον, ἀλλ' ὅλων τῶν συνοίκων λαῶν. Λέγομεν καὶ ἐν Βουλγαρίᾳ διότι ἀπὸ τὰς ἄλλας γειτονικὰς Χώρας ἄφθονοι παρέχονται αἱ ἐνδείξεις ὅτι ἡ ἀλήθεια αὕτη κατενοήθη καὶ ἐξετιμήθη εὐρύτατα εἰς ὅλα τὰ λαϊκὰ στρώματα.

Πιστεύει ἀκόμη ἡ Ἑλλάς, χωρὶς ἔπαρσιν καὶ χωρὶς καμμίαν διάθεσιν ἀνωφελοῦς καὶ ἀσκόπου οἰήσεως, ὅτι μαχομένη ὑπὲρ τῆς ἰδίας της τιμῆς καὶ ἐλευθερίας συμπίπτει νὰ μάχεται συγχρόνως καὶ διὰ κάτι κοινὸν καὶ ἁγιώτατον, δι' ὅλα τὰ Ἔθνη τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς. Διὰ τὸν ἰδιότυπον δηλαδὴ πνευματικόν μας πολιτισμόν, τὸν ὁποῖον ὅσον καὶ ἂν ὑπῆρξεν εἰς τὰς πηγὰς καὶ εἰς τὴν καταβολήν του Ἑλληνικός, ὅλοι οἱ λαοὶ τῆς περιοχῆς αὐτῆς τοῦ κόσμου τὸν ἐνεκολπώθησαν καὶ τὸν ἀφωμοίωσαν διὰ τῶν αἰώνων καὶ τὸν αἰσθάνονται ὡς ἰδικόν των τόσον, ὥστε νὰ συνδέουν μ' αὐτὸν τὴν οὐσίαν τῆς ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς των ὑπάρξεως.

«Ἀγωνιζόμεθα δι' ἀγαθά, τῶν ὁποίων ἡ σημασία ὑπερβαίνει τὰ σύνορά μας καὶ τὰ σύνορα τὰ Βαλκανικὰ καὶ ἐπεκτείνεται ἐφ' ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητος. Πρέπει νὰ εὐχαριστήσωμεν τὸν Θεόν, διότι ἡ πρόνοια Αὐτοῦ προώρισεν ἐκ νέου τὴν Ἑλλάδα πρόμαχον εἰς τοιούτους ὑψηλοὺς ἀγῶνας».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Στὸ περιθώριον

ΑΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΙ ΤΩΝ

Ἀθρόαι καταφθάνουσιν εἰς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν τῆς Ε.Ο.Ν. αἱ εὐχαριστίαι τῶν ἡρωϊκῶν πολεμιστῶν τοῦ Μετώπου διὰ τὴν συμβολὴν τῆς Κ.Υ.Α.Μ. εἰς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα. «Κάθε φορά, γράφουν, ποὺ παίρνουμε τὰ δῶρα της, νοιώθουμε τὴν ἰδιαίτερη χαρὰ πὼς οἱ Νέοι τῆς Ἑλλάδος στέκουν πλάϊ μας καὶ ἡ πνοή τους δροσίζει τὸν σκληρὸ ἀγῶνα μας. Εἶναι τὰ χέρια ποὺ θὰ συνεχίσουν αὔριο τὸ ἔργο μας. Τοὺς εὐχαριστοῦμε ὅλους. Τὰ δέματα, τὰ βιβλία, ἡ ψυχαγωγία ποὺ μᾶς δίδει μὲ τὴν «Ἐξόρμησι» — ποὺ διαβάζεται ἄπληστα — ἡ «Νεολαία» καὶ τὸ θαυμάσιο «Πολεμικό της Ἡμερολόγιο» καὶ ὅλες οἱ ἄλλες ἐκδηλώσεις τῆς Κ.Υ.Α.Μ. γίνονται δεκτὰ ἀπὸ ὅλους μας μὲ τὴν μεγαλύτερη συγκίνησι, γιατὶ μέσα τους βρίσκομε τὴν Ἑλλάδα, ποὺ μένει πίσω μας καὶ τὴν καρδιά της ποὺ χτυπᾷ γιὰ μᾶς καὶ μᾶς ἐμψυχώνει στὸ νὰ φέρωμε σὲ πέρας τὸ ἔργον τῆς Νίκης...»

ΟΙ ΟΜΗΡΟΙ

Νέον Ἰταλικὸν αἶσχος: Οἱ ὅμηροι, τοὺς ὁποίους, παρὰ πάντα νόμον καὶ παρὰ πᾶσαν ἠθικήν, συνέλαβαν ἀπὸ τὰς πόλεις, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐξεδιώκοντο, καὶ τοὺς μετέφεραν εἰς ἄγνωστα μέρη. Ληστρικὴ αὐτόχρημα ἐνέργεια, ἀντάξια τῶν ἀνάνδρων βομβαρδιστῶν τῶν γυναικοπαίδων τῶν ἀνοχυρώτων πόλεων. Ἄνανδροι καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτήν, ἀνίκανοι ν' ἀντιπαραταχθοῦν ἀποτελεσματικὰ εἰς τοὺς ἡρωϊκοὺς μας μαχητάς, ἐστράφησαν καὶ πάλιν κατὰ ἀόπλων καὶ ἀνυπερασπίστων γυναικῶν, γερόντων, παιδιῶν, ἀκόμη καὶ βρεφῶν, καὶ τοὺς ἀνήρπασαν καὶ τοὺς ἀπέκρυψαν κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, κατὰ τὸν ὁποῖον ἐνεργοῦν καὶ οἱ κακουργότεροι γκάγκστερς ἀποβλέποντες εἰς πλούσια λύτρα. Ἀλλ' ἐδῶ δὲν χωροῦν λύτρα. Ἐδῶ θὰ ὑποστοῦν ἀναμφιβόλως τὰ ἐπίχειρα τῆς ἀτίμου πράξεώς των. Ἡ Ἑλλὰς ἔχει κρατήσει σημείωσιν τῶν ὀνομάτων τῶν ἀπαχθέντων. Ὅ,τιδήποτε τυχὸν ἤθελον πάθει αὐτοί, θὰ τὸ πληρώσουν οἱ Ἰταλοὶ εἰς τὸ ἑκατονταπλάσιον.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Πρώτη: Οἱ Φαλαγγῖται μας ἐργάζονται ἀδιάκοπα διὰ τὴν περισυλλογὴν εἰδῶν διὰ τοὺς στρατιώτας μας.

Τελευταία: Ἄνω: Πεδινὸν πυροβόλον εἰς τὸ μέτωπον ἕτοιμον πρὸς βολήν.

Κάτω: Στρατιώτης καθήμενος ἐπάνω εἰς καταστραφὲν ὑπὸ τοῦ πυροβολικοῦ μας Ἰταλικὸν πυροβόλον.

Η ΑΠΗΧΗΣΙΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΜΑΣ ΕΠΟΠΟΙΪΑΣ

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΜΑΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΦΑΛΑΓΓΙΤΟΥ

Καθόμουνα λοιπὸν κάπου νὰ ξαποστάσω, ὅταν ἄρχισε νὰ ἀκούεται ἀπὸ μακριὰ ὁ γνώριμος βόμβος τῶν κινητήρων τῶν ἀεροπλάνων. Ἀνήσυχα τὰ κεφάλια σηκώθηκαν πρὸς τὴν κατεύθυνσί τους, προσπαθοῦντα νὰ τὰ διακρίνουν μέσα στὰ σύννεφα. Δὲν πέρασε πολλὴ ὥρα καὶ φάνηκαν. Ἕνα-δύο-τρία. Ἕξ... ὀκτώ. «Δικά μας φαίνεται πῶς εἶναι γιὰ νὰ μὴ τοὺς ρίχνουν», μοῦ λέει ἕνα Κρητικόπουλο, ποὺ καθόταν δίπλα μου. Δὲν πρόλαβα ν' ἀπαντήσω, ὁπόταν τὰ βλέπουμε νὰ στρίβουν καὶ νὰ φεύγουν, ἐξαφανιζόμενα μέσα στὰ σύννεφα. Μὰ σὲ λίγο νά τα πάλι. «Κοντόβολτες κόβουν» μοῦ λέγει τὸ Κρητικόπουλο χαμογελῶντας. Τὸ κακόμοιρο, ποῦ νἄξερε τί τὸ περίμενε!...

Ἕνα σφύριγμα ξεσχίζει τὴν ἀτμόσφαιρα, κατόπιν δεύτερο καὶ ἔπειτα τρίτο, διὰ νὰ τὰ διαδεχθῇ ὁ βαρὺς γδοῦπος τῶν ἐκρήξεων. «Χάμω ὅλοι, ἀκούεται μιὰ φωνή, χάμω ὅλοι». Ποιὸς ἀκούει ὅμως; Φωνὲς τρόμου ἀντηχοῦν ἀπὸ παντοῦ, οἰμωγὲς τραυματισμένων ἀκούονται, πάταγος σπιτιῶν ποὺ γκρεμίζονται δονεῖ τὴν ἀτμόσφαιρα, τὴν ὁποίαν ἐξακολουθοῦν νὰ διασχίζουν τ' ἀπαίσια σφυρίγματα τῶν βομβῶν, ποὺ κατὰ δέσμας ἔρριχναν οἱ ἱπτάμενοι δολοφόνοι. Καὶ τότε — κύριε Μεταξᾶ, ἤθελα νὰ σ' εἶχα κοντά μου γιὰ νὰ ἀναγαλλιάσῃ ἡ ψυχή σου γιὰ ὅ,τι ἔκανες — μέσα στὴν κοσμοχαλασιὰ ξεπετάχθηκε τὸ «νεολαιάκι». Βεργολιγερό, μὲ τὸ σκουφάκι του ψηλά, μὲ τὴν ἄσπρη γραβάτα του ἀνεμιζομένη στὸν ἀέρα, τινάχθηκε ἀνάμεσα στὸν κόσμο, ποὺ σαστισμένος ἔτρεχε χωρὶς νὰ ξέρῃ ποῦ νὰ πάῃ.

— Ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' ἐδῶ ἔχει καταφύγιο, ἀκούεται ἀτρόμητη ἡ φωνή του. Ἐδῶ κυρούλα, ἐδῶ μικρέ, ἀπ' ἐδῶ μπάρμπα, ἐμπρός, ἐμπρός, ἄντε, γειά σας. Ἐμπρὸς ὅλοι!...

Σὰν σβούρα γυρίζει παντοῦ. Σπρώχνει τοὺς στρατιώτας, δείχνοντάς τους ποῦ νὰ κρυφθοῦν, ἁρπάζει τὸ μικρὸ στὰ δυνατά του χέρια καὶ τὸ σφενδονίζει στὸ ὄρυγμα, βοηθάει τὴ γρηούλα νὰ τρέξῃ, ἐνῷ ἡ φωνή του ἀκούεται ἀτρόμητη εἰς τὸ διάλειμμα τῶν ἐκρήξεων:

—Μὴν τὰ χάνετε. Πηδᾶτε στὰ ὀρύγματα. Οἱ ἄλλοι στὸ καταφύγιο. Νά, μωρέ, ἐκεῖ, ἐκεῖ εἶναι καί, ἀνοίγοντας τὰ χέρια του, μᾶς ἔδειχνε ποῦ νὰ τραβήξουμε.

Ξαπλωμένος χάμω τὸ ἔβλεπα καὶ τὸ καμάρωνα, ὁπόταν μιὰ κοντινὴ ἔκρηξις μ' ἔκανε νὰ κρύψω τὸ κεφάλι καὶ νὰ κλείσω τὰ μάτια. Ὅταν τ' ἄνοιξα, τὸ «νεολαιάκι» εἶχε ἐξαφανισθῇ. Εἶχε ἐξαερωθῇ. Ἔπεσε ἀντικρύζοντας κατάμουτρα τὸν θάνατον. Ἔπεσε ὁ Φαλαγγίτης ἀγωνιζόμενος νὰ σώσῃ τοὺς ἄλλους.

Ὁ Φαλαγγίτης ἔπεσε κατὰ τρόπο ποὺ δὲν τίμησε μόνο, ἀλλὰ καὶ δόξασε τὴ στολή του. Καὶ τὸ ἐπικυρώνει ὁ στρατιωτικὸς διοικητὴς τῆς περιφερείας, ὅπου βρῆκε τὸν θάνατον ὁ Φαλαγγίτης, μὲ ἕνα συγκινητικὸ τηλεγράφημα.

Π. Κουκῆς

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΞΟΡΜΗΣΕΩΣ

Ἀπὸ ἐπιστολὴν νεαροῦ πολεμιστοῦ, ἡ ὁποία ἐλήφθη προσφάτως ἀπὸ τὸ μέτωπον, ἀποσπῶμεν τὴν ἀκόλουθον θαυμασίαν περιγραφὴν μιᾶς ἐξορμήσεως τοῦ στρατοῦ μας εἰς μίαν ἀπὸ τὰς τελευταίας μάχας.

«... Τὴν νύχτα ἐπέρασε τὸ ὀρειβατικὸ χωρὶς νὰ καταλάβουν τίποτε οἱ Ἰταλοί αὐτὸ καλά, τὰ μουλάρια μας περνοῦν ὅπως - ὅπως καὶ ἀπὸ ὅπου δήποτε. Τὸ «βαρέο» ὅμως δὲν εἶναι παῖξε - γέλασε. Περὶ τὶς 7 χιλιάδες ὀκάδες ζυγίζει κάθε κομμάτι καὶ οἱ στρατιωτικοὶ κανονισμοὶ ὅλου τοῦ κόσμου λένε ὅτι, γιὰ νὰ περάσῃ, χρειάζεται τέτοιος δρόμος, μὲ τόσο πλάτος καὶ τόσο κατάστρωμα. Ἀλλὰ οἱ κανονισμοὶ ἔχουν πιὰ ξεσχασθῇ ἐδῶ ἐπάνω στὰ κατσάβραχά μας. Ἡ διαταγὴ ἔλεγεν ὅτι ἔπρεπε νὰ περάσουν καὶ ἐπέρασαν. Πῶς καὶ ἀπὸ ποῦ; Ἕνας Θεὸς τὸ ξέρει. Τὰ τρακτὲρ ποὺ τραβοῦν τὰ κανόνια εἶχαν κολλήσει στὰ χιόνια καὶ στὶς λάσπες τῆς χαράδρας. Καὶ τότε πυροβοληταὶ καὶ ἐλάται, ἀξιωματικοὶ καὶ ἄνδρες, γιατροὶ καὶ νοσοκόμοι, χωμένοι ὡς τὴ μέση στὰ νερὰ καὶ στὶς λάσπες, ἐσήκωσαν κυριολεκτικῶς στὰ χέρια τὰ τρομερὰ αὐτὰ κανόνια καὶ τὰ ἐπέρασαν καὶ τὰ ἀνέβασαν καὶ τὰ ἔστησαν ἐκεῖ ὅπου ἔπρεπε νὰ στηθοῦν.

» Ξημέρωσε ἡ προχθεσινὴ ἡμέρα... Λιακάδα ἀθηναϊκή, ποὺ ἔκανε νὰ ἀστραποβολοῦν τὰ χιόνια γύρω μας. Ἡ πυροβολαρχίες μας ὅλες στὴ θέσι τους. Τὸ ὀρειβατικό, τὸ ποίημα αὐτὸ τῆς πολεμικῆς μηχανῆς, ἔκανε τὴν ἀρχή. Ἀλλὰ ἦταν πυροβολικὸ αὐτὸ μὲ τὶς κανονικὲς βολές, κατὰ σχετικὰ χρονικὰ διαστήματα, ἢ ὁπλοπολυβόλο;

»Λίγο ἀργότερα ἄρχισε τὸ βαρύ, τὸ τρομερὸ βαρύ. Οἱ βράχοι τῶν βουνῶν καὶ τὰ φαράγγια ἔτριζαν, τὰ λιγοστὰ ξερὰ δένδρα ἐκυμάτιζαν ἀπὸ μιὰ ἀόρατη πνοὴ ἀνέμου καὶ ἡ φύσις ὁλόκληρη γύρω μας ἀντηχοῦσε. Δεκαέξη μεγάλα κανόνια ἐξερνοῦσαν συνεχῶς φωτιά. Καὶ κάθε ὀβίς των ἔπεφτε ἀκριβῶς στὸ στόχο της, ἔκανε τὴν καταστροφὴ ποὺ ἔπρεπε νὰ κάνῃ. Οἱ λίγοι Ἀρβανῖτες, ποὺ εἶχαν μείνει στὰ γύρω χωριὰ τῶν πανύψηλων βουνῶν, μαζεύτηκαν καὶ ἐκοίταζαν σὰν μωρά. Ὁ θαυμασμός, ὁ τρόμος, ἡ κατάπληξις ἐζωγραφίζοντο στὴν ἔκφρασί των.

»Δυὸ - τρεῖς ὧρες μόνο κράτησε τὸ πανηγῦρι. Αὐτὸ ἔφθανε, δὲν χρειαζότανε παραπάνω. Τὸ πεζικὸ ἁπλώθηκε τώρα μπροστά μας, μὲ τὴν ἀθάνατη λόγχη στὸ χέρι. Ἕνα τεράστιο «Ἀέρα!» ὑψώθηκε πρὸς τὸν οὐρανό, ἕνα «Ἀέρα!», ποὺ ὑπερίσχυε καὶ τῶν κεραυνῶν τοῦ πυροβολικοῦ ἀκόμα, ποὺ ἐγέμιζε φαράγγια, λόγγους καὶ ψυχές, ἐγέμιζε πρὸ παντὸς κάθε ἑλληνικὴ ψυχή. Τὰ μάτια ἐβούρκωσαν καί, σὲ λίγο, ἐπάνω στὸ παρατηρητήριο ἐκλαίγαμε ὅλοι σὰν μωρὰ παιδιά. Ἡ ἑλληνικὴ ψυχή, ψυχὴ τῶν αἰώνων, τῆς ἱστορίας καὶ τῆς δόξας, ξαναζοῦσε πάλι ἐκείνη τὴ στιγμή. Ἀπὸ πάνω μας οἱ Ἰταλοί, μὲ δεκάδες ἀεροπλάνων, μᾶς ἐπολυβολοῦσαν συνεχῶς. Ἀλλὰ οὔτε τοὺς ἐπροσέχαμε.

»Τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο ἔπεσαν τὰ ὑψώματα· οἱ Ἰταλοὶ ἔφυγαν, πετῶντας ὅ,τι εἶχαν καὶ δὲν εἶχαν. Σὲ λίγο μᾶς ἔφθασαν 100 Ἰταλοί, οἱ πρῶτοι αἰχμάλωτοι. Μᾶς ἐκύτταζαν ὄχι τρομαγμένοι ἢ φοβισμένοι, ἀλλὰ μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα, σὰν νὰ ἔβλεπαν φαντάσματα ἢ ὄντα ἐξωτικά. Λίγο ἀργότερα, ἕνας αἰχμάλωτος ἀνθυπολοχαγὸς μοῦ ἔλεγε: «Μαζί σας δὲν μπορεῖ νὰ τὰ βάλῃ κανείς. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ὁρμητικότητά σας, κάνετε καὶ πόλεμο ἐπιστημονικό». Ἐστράφηκε τότε ὁ ἀνθυπολοχαγὸς πρὸς τὸν Ἰταλὸ ἰατρό, ποὺ ἦταν ἐπίσης αἰχμάλωτος καὶ τοῦ εἶπε Γερμανικά, χωρὶς νὰ φαντάζεται, βέβαια, ὅτι τὰ καταλαβαίνω: Δὲν πρέπει νὰ λυπούμαστε· ὁποιοσδήποτε στρατὸς καὶ ἂν ἦταν, θὰ τὸν ἐνικοῦσαν αὐτοὶ ἐδῶ».

Στ. Ἀγγελομάτης

Τὰ κανόνια μας βροντοῦν κι' οἱ Φρατέλλοι παίρνουν δρόμο!...

Ναυτικὸν καὶ Ἀστρονομία

Θὰ φανῆ ἴσως εἰς μερικοὺς παράδοξον πῶς τὸ Ναυτικὸν ἔχει σχέσιν μὲ τὴν Ἀστρονομίαν καὶ τὰς ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις. Καὶ ὅμως ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι καὶ αἱ δύο αὐταὶ ἐπιστῆμαι, ἡ Ἀστρονομία δηλαδὴ καὶ ἡ Ναυτική, σχετίζονται πολὺ μεταξὺ των μέχρι τοιούτου μάλιστα σημείου ὥστε νὰ ἠμποροῦμε νὰ εἴπωμεν ὅτι, ἂν δὲν εἴχαμε τὰς ἀστρονομικὰς μελέτας καὶ παρατηρήσεις, τὸ ναυτικὸν καὶ ἡ ναυσιπλοΐα θὰ εὑρίσκοντο ἀκόμη εἰς πολὺ πρωτόγονον κατάστασιν. Οἱ ναυτικοὶ μὲ τὰ πλοῖα των δὲν θὰ ἠμποροῦσαν νὰ πλέουν τοὺς ὠκεανοὺς καὶ τὰς μεγάλας θαλάσσας, παρὰ μόνον εἰς τὰς μικρὰς θαλάσσας καὶ πλησίον εἰς τὰς ἀκτὰς τῶν ὠκεανῶν.

* * *

Κάθε πλοῖον ποὺ θέλει νὰ ταξιδεύσῃ εἰς τὰς ἀνοικτὰς θαλάσσας, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἄλλα ἐφόδια ποὺ πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ πάρῃ μαζί του, πρέπει νὰ ἐφοδιασθῇ καὶ μὲ μερικὰ ἀστρονομικὰ ὄργανα, μὲ ἀστρονομικὰ βιβλία καὶ μὲ πρόσωπα ἐξησκημένα διὰ τὴν ἐργασίαν ποὺ θὰ γίνῃ κατὰ τὸν πλοῦν του. Τὰ πρόσωπα αὐτὰ εἶναι συνήθως ὁ πλοίαρχος, ἢ ἕνας ἄλλος ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἀντικαθιστοῦν τὸν πρῶτον πλοίαρχον. Τὰ ὄργανα δὲ εἶναι ἕνα ἢ δύο ἀκριβῆ χρονόμετρα καὶ ἕνας ἑξᾶς ποὺ χρησιμεύει διὰ νὰ γίνωνται τὴν νύκτα παρατηρήσεις τῆς Σελήνης ἢ ἄλλων λαμπρῶν ἀστέρων τοῦ οὐρανοῦ, πλανητῶν ἢ ἀπλανῶν.

Ἠμποροῦν ὅμως νὰ γίνουν καὶ παρατηρήσεις τῆς θέσεως τοῦ Ἡλίου καὶ ἔτσι, ἂν τὴν νύκτα εἶναι σκεπασμένος ὁ οὐρανὸς μὲ σύννεφα, νὰ ἠμποροῦν νὰ κάμνουν παρατηρήσεις τὴν ἡμέραν. Τὰ ἀστρονομικὰ βιβλία ἤ, ὅπως εἰδικῶς ὀνομάζονται, «ἀστρονομικαὶ ἐφημερίδες» ἢ «ναυτικαὶ ἐφημερίδες», περιέχουν μέσα τὰς διαφόρους θέσεις ποὺ θὰ ἔχουν διάφορα ἄστρα καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους.

Ὡρισμένα δηλαδὴ ἀστεροσκοπεῖα ἢ ἀστρονομικὰ κέντρα ὑπολογίζουν ἕνα ἢ δύο χρόνια προηγουμένως τὰς διαφόρους θέσεις τοῦ Ἡλίου, τῆς Σελήνης, τῆς Ἀφροδίτης, τοῦ Ἄρεως, τοῦ Διός, τοῦ Κρόνου, καὶ μερικῶν λαμπρῶν ἀπλανῶν ἀστέρων διὰ τὰς διαφόρους ἡμερομηνίας τοῦ ἐρχομένου ἔτους. Τὰ στοιχεῖα αὐτὰ τὰ δημοσιεύουν εἰς εἰδικὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦν οἱ ναυτικοί, ὅταν ταξιδεύουν εἰς τοὺς ὠκεανούς.

Ὅταν λοιπὸν ὁ ναυτικὸς ποὺ εὑρίσκεται εἰς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν καὶ δὲν ἔχει ἑπομένως πλησίον του ξηράν, θελήσῃ νὰ εὕρῃ τὴν θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκεται τὸ πλοῖόν του, νὰ προσδιορίσῃ δηλαδὴ τὸ στίγμα τοῦ πλοίου ὅπως λέγουν οἱ ναυτικοί, εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ κάμῃ ἀστρονομικὴν παρατήρησιν μὲ τὸν ἑξάντα. Σκοπεύει δηλαδὴ ἕνα ἀστέρα ἢ τὴν Σελήνην τὴν νύκτα ἢ τὴν ἡμέραν τὸν Ἥλιον, καὶ εὑρίσκει τὴν ἀκριβῆ θέσιν των ἐπάνω εἰς τὴν οὐράνιον σφαῖραν διὰ τὴν ὡρισμένην ἀκριβῆ ὥραν ποὺ βλέπει συγχρόνως εἰς τὸ χρονόμετρόν του. Ἔπειτα, ἀπὸ τὴν ἀστρονομικὴν ἐφημερίδα λαμβάνει τὰς συντεταγμένας τοῦ ἄστρου ποὺ παρετήρησε καὶ μὲ τὴν βοήθειαν ὡρισμένων μαθηματικῶν τύπων εὑρίσκει ἀμέσως τὴν ἀκριβῆ θέσιν τοῦ πλοίου του. Ὁ πλοίαρχος πρέπει νὰ γνωρίζῃ μὲ μεγάλην ἀκρίβειαν τὴν ὥραν τῆς παρατηρήσεως, διότι σφάλμα ὀλίγων λεπτῶν τῆς ὥρας τοῦ δίδει θέσιν ἐσφαλμένην κατὰ ἀρκετὰ χιλιόμετρα. Ἔτσι, ἂν ἕνα πλοῖον εὑρίσκεται ἐν κινδύνῳ, ὅταν δὲν δίδῃ τὴν ἀκριβῆ θέσιν του, δὲν ἠμποροῦν νὰ τὸ εὕρουν τὰ ἄλλα πλοῖα ποὺ θὰ τρέξουν νὰ τὸ βοηθήσουν.

Ἐκτὸς ὅμως αὐτοῦ χρειάζεται νὰ γνωρίζῃ ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοίου, ἐμπορικοῦ ἢ πολεμικοῦ, καὶ μάλιστα τοῦ πολεμικοῦ, μὲ μεγάλην ἀκρίβειαν τὴν θέσιν ποὺ εὑρίσκεται εἰς κάθε στιγμὴν καὶ δι' ἄλλους λόγους. Εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κυβερνήτου ὑπάρχουν διάφοροι χάρται ἐπάνω εἰς τοὺς ὁποίους εἶναι σημειωμένα διάφορα μικρὰ ξηρονήσια ποὺ εὑρίσκονται μέσα εἰς τοὺς ὠκεανούς, ἢ ἄλλοι τόποι εἰς τοὺς ὁποίους δημιουργοῦνται ἰσχυρὰ ρεύματα ἢ ὑπάρχουν ὕφαλοι, πράγματα δηλαδὴ ποὺ πρέπει νὰ ἀποφύγῃ τὸ πλοῖον κατὰ τὸν πλοῦν του. Ὁ πλοίαρχος λοιπὸν χαράσσει τὴν γραμμὴν ἐπάνω εἰς τὸν χάρτην, τὴν γραμμὴν δὲ αὐτὴν θὰ ἀκολουθήσῃ τὸ πλοῖον κατὰ τὴν πορείαν του. Ἀλλὰ εἰς τὸν δρόμον θὰ παρουσιασθοῦν διάφορα ἐμπόδια, τρικυμίαι, ἄνεμοι ἰσχυροὶ κλπ., ποὺ θὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν γραμμὴν πλεύσεως ποὺ ἔχει χαράξει. Καὶ τὴν γραμμὴν αὐτὴν θὰ τὴν εὑρίσκῃ εἰς κάθε στιγμὴν μὲ τὰς ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις τὰς ὁποίας θὰ κάμνῃ. Ἔτσι τὸ πλοῖον θὰ ἠμπορέσῃ νὰ ἀποφύγῃ τὰ ξηρονήσια, τὰς ὑφάλους καὶ τὰ ἄλλα ἐμπόδια ποὺ θὰ συναντήσῃ εἰς τὸν δρόμον. Ἐπίσης, μὲ τὴν βοήθειαν τῶν χαρτῶν, τῶν ἀστρονομικῶν ἐφημερίδων, τῶν χρονομέτρων, τοῦ ἑξάντος καὶ τοῦ ἀσυρμάτου ἠμπορεῖ ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοίου νὰ τὸ κατευθύνῃ εἰς ὡρισμένον λιμένα, τὸν ὁποῖον διὰ πρώτην φορὰν ἐπισκέπτεται. Εἶναι βέβαιος τότε ὅτι εἰς τὸ ταξίδι του δὲν θὰ συναντήσῃ κανένα κίνδυνον καὶ θὰ ὁδηγήσῃ τὸ πλοῖόν του ἐν ἀσφαλείᾳ εἰς τὸν λιμένα ποὺ θέλει νὰ ἐπισκεφθῇ.

Ὁ καθένας καταλαβαίνει ὅτι καὶ διὰ τὰς μετακινήσεις τοῦ πολεμικοῦ στόλου χρειάζεται νὰ βοηθήσῃ καὶ ἡ Ἀστρονομία, παρέχουσα εἰς τὸ Ναυτικὸν ὡρισμένα ἀστρονομικὰ στοιχεῖα. Οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ Ναυτικοῦ ἐκπαιδεύονται εἰς τὴν Ναυτικὴν Ἀστρονομίαν ἢ Κοσμογραφίαν — ὅπως τὴν λέγουν ἄλλοι — καὶ τὸ μάθημα αὐτὸ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ κυριώτερα μαθήματα τῶν Ναυτικῶν Σχολῶν. Ἐπὶ πλέον, τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν ἔχει δημιουργήσει καὶ ἰδιαιτέραν εἰδικὴν ὑπηρεσίαν, ἡ ὁποία, μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐργασιῶν ποὺ ἔχει νὰ κάμῃ, εἶναι καὶ ἡ ἔκδοσις τῶν Ἀστρονομικῶν Ἐφημερίδων τὰς ὁποίας χρησιμοποιοῦν τὰ πολεμικὰ καὶ ἐμπορικὰ σκάφη. Ἡ ὑπηρεσία αὐτή, ποὺ φέρει τὸ ὄνομα Ὑδρογραφικὴ Ὑπηρεσία, ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς εἰρήνης, καὶ τώρα ἐν πολέμῳ, παρέχει εἰς τὸ Ναυτικόν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων πλεῖστα ἀστρονομικὰ στοιχεῖα ποὺ χρειάζονται δι' ὅλον τὸν στόλον, τὸν στόλον τῆς ἐπιφανείας, τὸν ὑποβρυχιακὸν καὶ τὸν ἐμπορικόν, ποὺ εὑρίσκονται ἐν συνεργασίᾳ διὰ νὰ δημιουργήσουν καὶ αὐτοί, μαζὶ μὲ τὸν στρατὸν τῆς Ξηρᾶς καὶ τὸν Ἀεροπορικὸν Στόλον, τὰς σελίδας τῆς δόξης τὰς ὁποίας ζητεῖ σήμερον ἡ Πατρίς μας ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἕλληνας.

Σείριος

ΜΙΚΡΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

Ο ΥΠΕΔΑΦΙΚΟΣ ΠΛΟΥΤΟΣ ΤΗΣ ΑΛΒΑΝΙΑΣ

Ἡ νικηφόρος προέλασις τῶν ἑλληνικῶν στρατευμάτων ἐπὶ τοῦ ἀλβανικοῦ ἐδάφους δὲν ἀποδίδει μόνον τὴν ἐλευθερίαν εἰς ἀκραιφνεῖς ἑλληνικοὺς πληθυσμούς, ὅπως εἶναι οἱ κάτοικοι ὁλοκλήρου τῆς Β. Ἠπείρου, ἀλλὰ μᾶς προσεκόμισεν ἐκτὸς τῶν ἐθνικῶν καὶ μεγίστας ἀξίας καὶ σπουδαιότητος οἰκονομικὰ ὀφέλη.

Τὸ ὀρεινὸν τῆς Ἀλβανίας ἔδαφος, τὸ ὁποῖον ἐκ πρώτης ὄψεως δὲν μπορεῖ νὰ ἀποδώσῃ παρὰ ὀλίγα κτηνοτροφικὰ προϊόντα, κρύπτει εἰς τοὺς κόλπους του ἀνεκτιμήτους θησαυρούς.

Εἰς διάφορα σημεῖα τῆς χώρας ὑπάρχουν μεταλλεύματα χαλκοῦ, ὀρυκτοὶ ἄνθρακες, γύψος, ἀμίαντον, σίδηρος, θεῖον, χαλκὸς καὶ ὑδρογονάνθρακες.

Εἰς τὴν λεκάνην τῆς Κορυτσᾶς καὶ τῆς Μπιγλίτσας εὑρίσκονται εἰς μεγάλην ἔκτασιν ἀρίστης ποιότητος λιγνῖται. Εἰς τὸ χωρίον Μεμαλιάγι ὑπάρχει ὁ μεγάλης θερμαντικῆς δυνάμεως λιθανθρακίτης καὶ εἰς τὴν Πέχωβαν καὶ τὴν Καμνίτσαν — νοτίως τῆς Κορυτσᾶς — σπουδαῖα μεταλλεῖα χαλκοῦ.

Ὑπάρχουν ἐπίσης εἰς τὴν περιφέρειαν Κορυτσᾶς χαλκοῦχοι σιδηροπυρῖται περιέχοντες 3 γραμμάρια χρυσοῦ κατὰ τόννον μεταλλεύματος.

Τὸ κατ' ἐξοχὴν ὅμως πλούσιον ὀρυκτὸν τῆς Ἀλβανίας εἶναι τὸ πετρέλαιον, τοῦ ὁποίου ἡ Ἑλλὰς στερεῖται παντελῶς.

Αἱ πετρελαιοφόροι πηγαὶ εὑρίσκονται ὀλίγον βορειότερον τοῦ Βερατίου πρὸς τὸ ὁποῖον σήμερον προελαύνει νικηφόρως ὁ ἑλληνικὸς στρατός, καὶ ἐπὶ τῆς κοιλάδος τοῦ Δεβόλη κατὰ μῆκος τῶν κλιτύων ἑνὸς ὄρους.

Τὸ ἀσφαλτῶδες ἀκάθαρτον πετρέλαιον τῶν πηγῶν αὐτῶν περιέχει 40 % βενζίνην, μεγάλην ποσότητα ἀσφάλτου καὶ ἄλλα ὑποπαράγωγα τοῦ πετρελαίου. Ἡ πετρελαιοφόρος ἔκτασις, ἡ ὁποία συντόμως θὰ περιέλθῃ εἰς τὴν κατοχήν μας, κατέχει 700 ἑκτάρια καὶ ἀριθμεῖ 500 γεωτρυπικοὺς πύργους μὲ ἐτησίαν παραγωγὴν 180 χιλιάδων περίπου τόννων.

Τὸ πολύτιμον αὐτὸ προϊόν, τὸ ὁποῖον διὰ τοῦ Αὐλῶνος μετεφέρετο εἰς τὴν Ἰταλίαν, συντόμως θὰ περιέλθῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ θὰ καλύψῃ ἐξ ὁλοκλήρου τὰς ἀνάγκας της εἰς ἄσφαλτον καὶ ἀκάθαρτον πετρέλαιον.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΑΙ Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

26ΗΣ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Εὐαγγέλιον (Λουκᾶ ιθ´ 1—10)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ διήρχετο ὁ Ἰησοῦς τὴν Ἱεριχὼ καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ ὀνόματι καλούμενος Ζακχαῖος, καὶ αὐτὸς ἦν ἀρχιτελώνης, καὶ οὗτος ἦν πλούσιος, καὶ ἐζήτει ἰδεῖν τὸν Ἰησοῦν τίς ἐστί, καὶ οὐκ ἠδύνατο ἀπὸ τοῦ ὄχλου, ὅτι τῇ ἡλικίᾳ μικρὸς ἦν. Καὶ προσδραμὼν ἔμπροσθεν ἀνέβη ἐπὶ συκομορέαν, ἵνα ἴδη αὐτόν, ὅτι ἐκείνης ἔμελλε διέρχεσθαι. Καὶ ὡς ἦλθεν ἐπὶ τὸν τόπον, ἀναβλέψας ὁ Ἰησοῦς εἶδεν αὐτὸν καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ζακχαῖε, σπεύσας κατάβηθι· σήμερον γὰρ ἐν τῷ οἴκῳ σου δεῖ με μεῖναι. Καὶ σπεύσας κατέβη, καὶ ὑπεδέξατο αὐτὸν χαίρων. Καὶ ἰδόντες πάντες διεγόγγυζον λέγοντες ὅτι παρὰ ἁμαρτωλῷ ἀνδρὶ εἰσῆλθε καταλῦσαι. Σταθεὶς δὲ Ζακχαῖος εἶπε πρὸς τὸν Κύριον· ἰδοὺ τὰ ἡμίσυ τῶν ὑπαρχόντων μου, Κύριε, δίδωμι τοῖς πτωχοῖς, καὶ εἴ τινός τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν. Εἶπε δὲ πρὸς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς ὅτι σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο, καθότι καὶ αὐτὸς υἱὸς Ἀβραάμ ἐστιν. Ἦλθε γὰρ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολωλός.

Ἀπόστολος (Α´ Πρὸς Τιμόθεον δ´ 9—15)

Τέκνον Τιμόθεε, πιστὸς ὁ λόγος καὶ πάσης ἀποδοχῆς ἄξιος· εἰς τοῦτο γὰρ καὶ κοπιῶμεν καὶ ὀνειδιζόμεθα, ὅτι ἠλπίκαμεν ἐπὶ Θεῷ ζῶντι, ὅς ἐστι Σωτὴρ πάντων ἀνθρώπων, μάλιστα πιστῶν.

Παράγγελλε ταῦτα καὶ δίδασκε. Μηδείς σου τῆς νεότητος καταφρονείτω, ἀλλὰ τύπος γίνου τῶν πιστῶν ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι, ἐν πίστει, ἐν ἁγνείᾳ. Ἕως ἔρχομαι, πρόσεχε τῇ ἀναγνώσει, τῇ παρακλήσει, τῇ διδασκαλίᾳ. Μὴ ἀμέλει τοῦ ἐν σοὶ χαρίσματος, ὃ ἐδόθη σοι διὰ προφητείας μετὰ ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τοῦ πρεσβυτερίου. Ταῦτα μελέτα, ἐν τούτοις ἴσθι, ἵνα σου ἡ προκοπὴ φανερὰ ᾖ ἐν πᾶσιν.

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἶχε τόση πεποίθησι ὅτι τὸ κήρυγμα τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας ἦταν γι' αὐτὸν ἡ μόνη σωτηρία, ὥστε οὔτε τοὺς κόπους, οὔτε τὰς στερήσεις, οὔτε τοὺς κινδύνους, οὔτε τοὺς διωγμούς, ποὺ ἀδιάκοπα ἀντιμετώπιζε, λογάριαζε. Γι' αὐτὸ καὶ στὸν πιστό του μαθητὴ τὸν Τιμόθεο ἔγραφε: «εἰς τοῦτο καὶ κοπιῶμεν καὶ ὀνειδιζόμεθα ὅτι ἠλπίζαμεν ἐπὶ Θεῷ ζῶντι».

Ἀπ' τὴν ἀλήθεια τῆς χριστιανικῆς θρησκείας δὲν ἐνεπνεύσθη μόνο ὁ Παῦλος, ἀλλὰ ὁλόκληροι μυριάδες ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν μὲ τὴ δύναμι τῆς πίστεώς τους στὸν Σωτῆρα τῆς ἀνθρωπότητος ἔκαμαν πράξεις ποὺ προκάλεσαν τὸ θαυμασμὸ καὶ τὴν ἔκπληξι. Μεγάλοι ἐγκληματίαι καὶ κακοῦργοι μὲ τὴ δύναμι τοῦ Εὐαγγελίου κατώρθωσαν, ἀφοῦ ἀπαρνήθηκαν τὸν παλαιὸ ἑαυτό τους, νὰ ζήσουν τὴν ὑπόλοιπη ζωή τους σὰν ἅγιοι. Ἡ δύναμις τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι ἐκείνη ποὺ ἔκαμε ἀνθρώπους μὲ κολοσσιαίας περιουσίας νὰ τὰς διαθέσουν γιὰ τὴν ἀνακούφισι τῶν πτωχῶν καὶ ἀσθενῶν.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἶχε ἐκτιμήσει πολὺ τὰς ἀρετὰς τοῦ Τιμόθεου καὶ γι' αὐτὸ τὸν ἐχειροτόνησε ἐπίσκοπο στὴν ἐκκλησία τῆς Ἐφέσου. Μετὰ τὴ χειροτονία ὅμως ὁ Παῦλος δὲν ἐγκατέλειψε τὸν Τιμόθεο, ἀλλά, ἐκτὸς τῶν ἄλλων συστάσεων, τοῦ ἔγραψε καὶ δύο ἐπιστολὰς μέσα στὶς ὁποῖες τοῦ δίνει ἄπειρες συμβουλές.

Στὴν παροῦσα περικοπὴ τῆς πρώτης μεταξὺ τῶν ἄλλων λέγει πρὸς αὐτόν: «μὴ ἀμέλει τοῦ ἐν σοὶ χαρίσματος, ὃ ἐδόθη σοι». Δηλαδὴ τοῦ ἔκανε τὴ σύστασι ὅτι εἶχε ὑποχρέωσι αὐτὸς ὁ ἐκλεκτός του μαθητὴς νὰ μὴ ἀδιαφορῇ, καὶ νὰ φροντίζῃ διαρκῶς γιὰ τὸ χάρισμα ποὺ τοῦ δόθηκε. Διότι μονάχα ἔτσι θὰ μποροῦσε ὡς τὸ τέλος νὰ ἀνταποκριθῇ στὸ μεγάλο του ἔργο. Ἡ σύστασις ὅμως αὐτὴ τοῦ Παύλου πρὸς τὸν Τιμόθεο, δὲν εἶναι καὶ σύστασις γιὰ ὅλους μας; Πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ προκόψῃ στὸ δρόμο τῆς ἀρετῆς δείχνοντας ἀμέλεια καὶ ἀδιαφορία; Εἶναι, σήμερα πρὸ πάντων, τόσο δελεαστικὲς καὶ ἀπατηλὲς οἱ παγίδες τοῦ διαβόλου, ὥστε διατρέχομε τὸν κίνδυνο κάθε στιγμή, ἂν δείξωμε ἀμέλεια στὸ χριστιανικό μας καθῆκον, νὰ παραστρατήσωμε καὶ νὰ καταστραφοῦμε γιὰ πάντα.

Λοιπὸν ἂν πραγματικῶς θέλωμε νὰ σώσωμε τὸν ἑαυτόν μας πρέπει τὰ παραπάνω λόγια τοῦ Παύλου πρὸς τὸν Τιμόθεο νὰ τὰ ἔχωμε διαρκῶς στὸ νοῦ μας. Ἂς προσπαθοῦμε ἔχοντας στὸ νοῦ μας τὸ «μὴ ἀμέλει» τοῦ Παύλου νὰ κάμωμε τὸν ἑαυτόν μας ὅσο τὸ δυνατὸ πιὸ τέλειο.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΕΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΘΕΟΛΟΓΟΣ

Ὁ Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνὸς εἶναι ἕνας ἀπ' τοὺς μεγάλους διδασκάλους τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἕνας ἀπ' τοὺς μεγάλους ἀγωνιστὰς τῆς Πίστεώς μας.

Ἔζησε στὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ Χριστιανισμός, βγαίνοντας ἀπ' τοὺς διωγμοὺς τῶν Ρωμαίων αὐτοκρατόρων, ἀντιμετώπιζε καινούργιους ἐχθρούς, τοὺς αἱρετικούς, ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ νοθεύσουν, νὰ διαστρέψουν καὶ στὸ τέλος νὰ ἐξαφανίσουν τὴν ἀληθινή, τὴν Ὀρθόδοξη πίστι.

Καὶ ὅπως στὰ χρόνια τῶν διωγμῶν βρέθηκαν ἑκατομμύρια μαρτύρων, ποὺ ὕψωσαν ἀτρόμητοι τὸ ἀνάστημά τους μπροστὰ στοὺς Ρωμαίους διώκτας, καὶ πότισαν μὲ τὸ αἷμά τους τὸ δένδρο τῆς ἁγίας θρησκείας τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου, ἔτσι καὶ τώρα. Βρέθηκαν οἱ μεγάλοι μαχηταί, οἱ φωτισμένοι διδάσκαλοι, οἱ φωστῆρες τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ μὲ τοὺς ἐμπνευσμένους λόγους των καὶ τὰ σοφά τους βιβλία, ἀντέκρουσαν τὶς βέβηλες διδασκαλίες τῶν ἀπίστων.

Ἀνάμεσα λοιπὸν σ' αὐτοὺς λάμπει κι' ἡ μορφὴ τοῦ Γρηγορίου.

Γεννήθηκε σ' ἕνα χωριὸ κοντὰ στὴ Ναζιανζὸ τῆς Καππαδοκίας. Προικισμένος μὲ σπάνια χαρίσματα, ἀφωσιώθηκε ἀπὸ μικρὸς στὰ γράμματα.

Διψοῦσε γιὰ μάθησι. Σπούδασε στὴν Καισάρεια τῆς Καππαδοκίας, ὕστερα στὴν Καισάρεια τῆς Παλαιστίνης κι' ὕστερα στὴν Ἀλεξάνδρεια, χρόνια πολλά. Μὰ δὲν τὸν ἱκανοποίησαν ὅσα εἶχε μάθει. Ἤθελε νὰ διδαχθῇ ἀκόμη περισσότερα. Κι' ἀποφάσισε νἄρθῃ στὰς Ἀθήνας. Ἐδῶ στὰς Ἀθήνας τὰ χρόνια ἐκεῖνα ὑπῆρχαν πάλι μεγάλες Σχολές. Ἐσπούδασε φιλοσοφία καὶ ρητορικὴ κι' ἄλλες ἐπιστῆμες. Ἔμεινε στὰς Ἀθήνας κάπου ἕξη χρόνια, μαζὶ μὲ τὸ Μέγα Βασίλειο, ποὺ τὸν εἶχε σὰν ἀδελφό.

Ὅταν ἦρθε πίσω στὴν πατρίδα του, ἔμεινε λίγο ἐκεῖ, κι' ὕστερα πῆγε νὰ συναντήσῃ πάλι τὸν ἀγαπημένο φίλο του Βασίλειο. Ὁ Βασίλειος ἔμενε τότε σ' ἕνα ὡραῖο πατρικό του κτῆμα κοντὰ στὸν Εὔξεινο Πόντο. Ἐκεῖ ἔμειναν ἀρκετὰ οἱ δυὸ φίλοι, ἀφωσιωμένοι στὸ Θεὸ καὶ μελετῶντας τὴν Ἁγία Γραφὴ καὶ τὴ θεολογικὴ ἐπιστήμη. Ἀργότερα γύρισε στὴ Ναζιανζό, ὅπου χειροτονήθηκε πρεσβύτερος.

Πέρασαν λίγα χρόνια, κι' ὁ Βασίλειος, ποὺ ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε ἀνεβῆ στὸν Ἀρχιεπισκοπικὸ θρόνο τῆς Καισαρείας, ἐχειροτόνησε τὸ Γρηγόριο ἐπίσκοπο σὲ μιὰ πόλι, τὰ Σάσιμα. Ἀλλὰ ὁ Γρηγόριος, φύσις ἐρημική, δὲν ἤθελε ν' ἀναμιχθῇ στὴν τύρβη τοῦ κόσμου. Γι' αὐτὸ σὲ λίγο ξεκίνησε γιὰ τὴ Σελεύκεια, κι' ἐκεῖ ἔζησε λίγα χρόνια σὲ μοναξιά. Προσευχόταν καὶ μελετοῦσε.

Ἀλλὰ ὅσο κι' ἂν ἡ ταπεινή του ψυχὴ ἀπέφευγε τὶς ἐπιδείξεις, ἡ φήμη τῆς σοφίας καὶ τῆς ἀρετῆς του εἶχε φτάσει παντοῦ. Καὶ τότε οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἔστειλαν καὶ τὸν παρακάλεσαν θερμὰ νἄρθῃ στὴν πρωτεύουσα, γιὰ νὰ διδάξῃ καὶ νὰ φωτίσῃ τὸ λαό. Ἦταν δύσκολα τότε τὰ χρόνια γιὰ τὴν Ὀρθοδοξία στὴν Πόλι. Οἱ ἀρειανοί, φοβεροὶ αἱρετικοί, ποὺ δὲν ἐπίστευαν στὴ θεότητα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἔκαναν θραῦσι.

Ὁ Γρηγόριος ποὺ ἤξερε τὴν κατάστασι, δὲν ἐδειλίασε καθόλου. Ἴσα-ἴσα αὐτὸ τὸν ἔκαμε ν' ἀφήσῃ τὴν ἀγαπημένη του μοναξιὰ καὶ νὰ τρέξῃ ἐκεῖ ὅπου τὸν ἐκαλοῦσε τὸ καθῆκον.

Θαύματα ἔκαμε ἡ διδασκαλία του στὴ Πόλι. Ὁ ναὸς τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας ἔγινε τώρα ὁ πύργος τῆς Ὀρθοδοξίας. Οἱ πιστοὶ τρέχαν ν' ἀκούσουν τὸν εὔγλωττο κήρυκα. Οἱ αἱρετικοὶ ἀκοῦνε καὶ πιστεύουν. Οἱ εἰδωλολάτραι μετανοοῦν καὶ γίνονται χριστιανοί. Οἱ ἀρειανοὶ χάνουν τὸ ἔδαφος. Ἐκεῖ, στὴν Ἁγία Ἀναστασία, ἀκούστηκαν λόγοι λαμπροί, ἀθάνατα μνημεῖα ρητορικῆς τέχνης, ἀντάξια πρὸς τοὺς λόγους τοῦ Δημοσθένη καὶ τοῦ Λυσία. Ἐκεῖ ὁ Γρηγόριος ἀπήγγειλε καὶ τοὺς πέντε περιφήμους λόγους του γιὰ ν' ἀποδείξῃ τὴ θεότητα τοῦ Ἰησοῦ καὶ γιὰ τοὺς ὁποίους ὠνομάσθηκε ἀπ' τοὺς Χριστιανοὺς Γρηγόριος ὁ Θεολόγος.

Λίγοι μῆνες ἔφτασαν γιὰ ν' ἀλλάξῃ ὅλως διόλου ἡ θρησκευτικὴ ζωὴ στὴ μεγάλη Πρωτεύουσα. Σὲ λίγον καιρὸ ἀνέβηκε στὸν αὐτοκρατορικὸ θρόνο ὁ εὐσεβὴς καὶ γενναῖος βασιληᾶς Θεοδόσιος ὁ Μέγας. Ὁ Θεοδόσιος ἐκτιμῶντας βαθιὰ τὶς ἀρετὲς τοῦ Γρηγορίου, τὸν ἀνεβάζει στὸν Πατριαρχικὸ θρόνο τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Κι' ὅταν σὲ λίγο συγκροτήθηκε ἡ Β´ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ὁ Γρηγόριος ἔγινε πρόεδρός της.

Σὲ λίγο ὅμως ἀρκετοὶ φιλόδοξοι ἄρχισαν νὰ παραπονοῦνται. Ἤθελαν αὐτοὶ τὸν Πατριαρχικὸ θρόνο! Κι' ἄρχισαν ἀντιδράσεις καὶ ὕπουλες ἐνέργειες ἐναντίον τοῦ Γρηγορίου. Ὁ Γρηγόριος, ποὺ καθὼς εἴπαμε καὶ παραπάνω ἀγαποῦσε τὴν ἐρημικὴ ζωὴ καὶ ἀπέφευγε τὶς ἐπιδείξεις καὶ τὰ ἀξιώματα, μόλις εἶδε πὼς τὸ πρόσωπό του προκαλοῦσε τὶς ἀντιζηλίες καὶ τὸν φθόνο τῶν ἄλλων, ἔσπευσε πρόθυμα νὰ παραιτηθῇ. Ὁ πόθος του ἦταν νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν Χριστόν. Ὁ τρόπος καὶ ἡ θέσις δὲν τὸν ἔνοιαζαν. Ὁ σκοπὸς γιὰ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἔρθει στὴν Κωνσταντινούπολι, εἶχε ἐκτελεσθῇ. Ἡ Ὀρθοδοξία στηρίχθηκε, νίκησε, ἐθριάμβευσε τώρα. Ὅταν ἦρθε στὴν Πόλι, οἱ ὀρθόδοξοι ἦσαν ἐλάχιστοι. Τώρα, φεύγοντας, ἄφινε μυριάδες πιστῶν, ποὺ εἶχαν ἑλκυσθῆ μὲ τὸ κήρυγμά του. Ἡ σκέψις αὐτὴ ἐγέμιζε ἀπὸ χαρὰ τὴ μεγάλη ψυχὴ τοῦ Γρηγορίου. Ἀληθινὸς Χριστιανός, ἀνώτερος ἀπὸ ἀνθρώπινες ἀδυναμίες καὶ μικροφιλοδοξίες, ἀφωσιωμένος στὰ ὑψηλὰ ἰδεώδη τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀφήνει εὐχαρίστως τὸν Πατριαρχικὸ θρόνο καὶ γυρίζει στὴν πατρίδα του τὴ Ναζιανζό.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ ὡς τὴν ὥρα τοῦ θανάτου του ἀφωσιώθηκε ἀκόμη περισσότερο στὴ συγγραφικὴ ἐργασία. Πολλὰ συγγράμματά του ἔχουν σωθῆ. Εἶναι γεμάτα ἀπὸ τὸ ἄρωμα τῆς εὐσεβείας, ἀκτινοβολοῦν σοφίαν καὶ δύναμι. Ἔγραψε καὶ ποιήματα πάρα πολλά.

Εἶναι πολλὰ ἀπ' αὐτὰ ὑπέροχα λυρικὰ ποιήματα μὲ ἔμπνευσι χριστιανική, καὶ εἶναι κρίμα ποὺ μένουν ἄγνωστα στοὺς πολλούς.

Ὁ Γρηγόριος γεννήθηκε στὰ 329 καὶ πέθανε στὰ 390. Οἱ Χριστιανικὲς γενεὲς τιμοῦν καὶ θὰ τιμοῦν τὸ ὄνομά του. Ἡ μορφή του θἆναι σεβαστὴ καὶ οἱ ὑπηρεσίες ποὺ προσέφερε στὴν Ὀρθοδοξία θὰ ἐγκωμιάζωνται στοὺς αἰῶνες, καὶ θὰ ἑλκύουν τὸ θαυμασμὸ ἀλλὰ καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη κάθε πιστοῦ.

Α. Ι. ΓΚΙΑΛΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΤΣΑΡΟΥΧΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΡΒΥΛΑΣ

Τὰ ἅρματα μάχης, ὅπως εἰς τὴν ἐπίσημον γλῶσσαν λέγονται τὰ τάνκς, εἶναι ἐξέλιξις τῶν παλαιοτάτων ἁρμάτων ποὺ εἶχαν ἀπὸ τὴν μιὰ πλευρὰ καὶ τὴν ἄλλην μεγάλα δρέπανα καὶ ἐσύροντο ἀπὸ ἄλογα. Τέτοια ἅρματα ἐχρησιμοποίουν κυρίως οἱ Πέρσαι. Τὰ σημερινὰ ἅρματα εἶναι βενζινοκίνητα καὶ πετρελαιοκίνητα. Χρησιμοποιοῦνται καὶ πάλιν δι' ἐπελάσεις.

Ἐν τούτοις τὰ τάνκς εἰς τὸν σημερινὸν πόλεμον τῆς Ἀλβανίας ἠχρηστεύθησαν ἀπὸ τὸ τσαροῦχι καὶ τὴν ἀρβύλα τῶν Ἑλλήνων. Ἀνῆλθον εἰς ὑψηλοτάτας κορυφὰς καὶ εὔζωνοι καὶ πεζοί, καὶ τὰ Ἰταλικὰ ἅρματα, ποὺ εἶναι πολεμικὲς μηχανὲς τῆς πεδιάδος, δὲν κατώρθωσαν νὰ δράσουν.

Γνωρίζομεν ἐν τούτοις τὴν ἐξέλιξιν τῶν ἁρμάτων μάχης, χωρὶς νὰ γνωρίζωμεν τὴν ἐξέλιξιν τοῦ τσαρουχιοῦ καὶ τῆς ἀρβύλας ποὺ ἐξεμηδένισαν τὰ Ἰταλικὰ ἅρματα.

Τὸ εὐζωνικὸ τσαροῦχι εἶναι ἀπὸ κόκκινο δέρμα καὶ ἔχει στὴν ἄκρη μαύρη φοῦντα. Ὑπάρχουν τσαρούχια καὶ μὲ κόκκινη φοῦντα καὶ μὲ φοῦντα ἄσπρη καὶ γαλάζια τὰ παιδικά. Ἐπίσης γίνονται καὶ τσαρούχια ἀπὸ μαῦρο δέρμα. Τέλος ὑπάρχουν καὶ τσαρούχια χωρὶς φοῦντες, μὲ μύτες μεγάλες μυτερὲς ποὺ στρέφονται πρὸς τὰ ἐπάνω, ὅπως αἱ πρῶραι τῶν παληῶν καραβιῶν.

Τὰ τσαρούχια μὲ φοῦντες τὰ φοροῦν οἱ ὀρεινοὶ φουστανελλοφόροι πληθυσμοὶ τῆς Πελοποννήσου, τῆς Ρούμελης, τῆς Ἠπείρου, τῆς Θεσσαλίας καὶ τῆς βορείου Εὐβοίας. Ἐπίσης τὰ φοροῦν εἰς τὴν Δυτικὴν Μακεδονίαν πολλοὶ ὀρεινοὶ καὶ εἰς τὴν ἄλλην Μακεδονίαν καὶ τὴν Θράκην οἱ νομάδες ποιμένες. Τὰ φοροῦν καὶ εἰς τὴν Κέρκυραν οἱ βρακοφόροι χωρικοί. Φαίνεται δὲ ὅτι τὸ ἔχουν πάρει ἀπὸ τὴν ἀπέναντι Ἤπειρον.

Τὸ τσαροῦχι χωρὶς φοῦντα τὸ φοροῦν οἱ πεδινοὶ Ἠπειρῶται καὶ οἱ πεδινοὶ Ἀλβανοί. Ὁ κάμπος ἔχει πολλὴ λάσπη καὶ ἡ φοῦντα ἀχρηστεύεται. Ἡ ψηλὴ τοὐναντίον μύτη, ποὺ φθάνει τρία καὶ τέσσερα δάχτυλα πάνω ἀπὸ τὴ γῆ, προφυλάσσει ἀπὸ τὰ νερὰ καὶ ἀπὸ τὴν λάσπη, καὶ εἶναι πρακτικωτάτη.

Ἡ ἱστορία τῆς καταγωγῆς τοῦ τσαρουχιοῦ καὶ τῆς ἀρβύλας εἶναι ἐπίκαιρος καὶ ἐνδιαφέρουσα. Ὑπάρχει καὶ τὸ γουρνοτσάρουχο, ποὺ τὸ φοροῦν γενικῶς οἱ χωρικοὶ τῆς Βαλκανικῆς καὶ τῆς Ρωσσίας. Μάλιστα καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα μπορεῖ νὰ εἰπῇ κανεὶς ὅτι τὸ γουρνοτσάρουχο ἀπετέλει τὴν συνήθη ὑπόδησιν τῶν χωρικῶν. Ἐν τούτοις τὸ τσαροῦχι μὲ τὴν φοῦντα δὲν εἶναι ἐξέλιξις τοῦ χωρικοῦ τσαρουχιοῦ. Ἡ καταγωγή του εἶναι ἀριστοκρατική. Εἰς τοὺς ἱπποτικοὺς χρόνους καὶ εἰς τὸ Βυζάντιον καὶ εἰς τὴν Τουρκίαν οἱ ἄρχοντες καὶ οἱ εὐγενεῖς ἔφεραν παπούτσια ἀπὸ κόκκινο δέρμα. Τὸ κόκκινο χρῶμα ἦτο δεῖγμα ἀριστοκρατίας. Αἱ λαϊκαὶ τάξεις καὶ οἱ δοῦλοι ἀπηγορεύετο νὰ φέρουν ροῦχα ἢ παπούτσια ἐρυθροῦ χρώματος.

Ἀπὸ παλαιοτάτης ἐποχῆς, ποὺ τὸ κόκκινον χρῶμα τῶν θαλασσίων κοχυλίων ἐχρησιμοποιήθη ὡς βαφικὴ ὕλη, καὶ ἀπετέλεσε τὴν πορφύρα ἢ τὸ πορφυροῦν, ἡ λέξις πορφύρα ἦτο συνυφασμένη μὲ τὴν ἀριστοκρατικότητα. Καὶ εἰς τὴν ὑπόδησιν ὑπῆρχε διαφορά. Οἱ ἄρχοντες καὶ οἱ μεγιστᾶνες καὶ οἱ εὐγενεῖς ἔφεραν ὑψηλὰ ὑποδήματα, ἐνῷ ὁ λαὸς ἔβαζεν εὐτελῆ ἀπὸ ἀκατέργαστον δέρμα γουρουνιοῦ ἢ βοδιοῦ πέδιλα. Αὐτὴ ἡ τάσις τοῦ ὑψηλοῦ ἐρυθροχρώμου ὑποδήματος ποὺ ἦτο δεῖγμα ἀριστοκρατίας, ἐξεδηλοῦτο ὄχι μόνον ὅσον ἀφορᾷ τὸ ὕψος πρὸς τὴν κνήμην, ἀφοῦ ἔφθαναν τὰ παπούτσια πολὺ ἐπάνω ἀπὸ τὰ γόνατα, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰ ἐμπρός. Ὑψώνετο ἡ μύτη τοῦ παπουτσιοῦ εἰς σημεῖον εὐγενείας. Εἰκόνες ἱπποτῶν τοῦ μεσαίωνος μᾶς δείχνουν παπούτσια ποὺ ἔχουν μύτες ὕψους πενῆντα πόντων... Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὴ ἡ μύτη δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ κρατηθῇ ὀρθή, γιατὶ ἡ ψηλὴ μύτη πέφτει, ὅπως καὶ ἡ ἐπαρθεῖσα μύτη τοῦ Μουσσολίνι, ἐδένετο μὲ ἕνα κορδόνι, ποὺ ἔφτανεν ὡς τὸν μηρό. Ἀλλὰ τὸ ὕψος δὲν ἦτο ἀρκετὸ μόνο γιὰ νὰ κάνῃ ἐντύπωσιν καὶ προσετέθη ἡ φοῦντα.

Κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 1821 οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ στρατοῦ τῶν Ἑλλήνων ἐφόρουν μακρὰν φουστανέλλα καὶ κόκκινα τσαρούχια, χωρὶς φοῦντα. Οἱ στρατιῶται ἔφεραν συνήθως κοντὴ φουστανέλλα καὶ γουρνοτσάρουχα. Τὸ τσαροῦχι μὲ τὴν φοῦντα ἐλάχιστα ἦτο τότε γνωστὸν εἰς τὴν νότιον Ἑλλάδα.

Ἀλλὰ εἰς τὰ Γιάννενα, ποὺ ἐπὶ αἰῶνας ὑπῆρξαν τὸ ἀριστοκρατικὸν καὶ τὸ βιοτεχνικὸν κέντρον μεγίστου μέρους τῆς Ἑλλάδος, οἱ νέοι ἐσυνήθιζαν νὰ φοροῦν κόκκινα τσαρούχια μὲ φοῦντα. Ἡ συνήθεια αὐτὴ ἐπεκράτει καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Ἠπείρου, γιατὶ τὰ τσαρούχια αὐτὰ ἠγοράζοντο ἀπὸ τὰ Γιάννενα, ποὺ καὶ σήμερα εἶναι μέγιστον κέντρον τσαρουχοποιΐας. Βαθμηδὸν ἀπὸ τὴν Ἤπειρο τὸ τσαροῦχι μὲ τὴν φοῦντα, ὡς δεῖγμα λεβεντιᾶς, διεδόθη εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Καθιερώθη εἰς τὸν ἑλληνικὸν στρατὸν καὶ μένει σύμβολον τῆς ἑλληνικῆς ἀνδρείας.

Τὸ ὅτι δὲ τὸ τσαροῦχι εἶναι δεῖγμα λεβεντιᾶς καὶ εὐγενείας καὶ προῆλθεν ἀπὸ τὰ κόκκινα ἀρχοντικὰ παπούτσια φαίνεται καὶ ἀπὸ τὴν λέξιν. Μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὅτι τσαροῦχι σημαίνει τὸ τεταριχευμένον ἢ κατειργασμένον δέρμα. Θὰ ἐλέγοντο τὰ κατειργασμένα δέρματα τάριχοι καὶ ἐπὶ τὸ δημοτικώτερον τσαρούχια. Τὰ παπούτσια τοὐναντίον, ἀπὸ ἀκατέργαστον δέρμα, ἐλέγοντο τσαρβούλια. Καὶ σήμερον εἰς τὴν Θράκην τὰ γουρνοτσάρουχα λέγονται τσαρβούλια ἢ τσερβούλια. Οἱ Βυζαντινοὶ τὰ εἶχαν εἰπῆ ἐπὶ τὸ λογιώτερον σερβούλια καὶ ἐθεώρουν τὴν παραγωγήν των ἐκ τοῦ σέρβους, δηλαδὴ τοῦ ὑπηρέτου. Καὶ ἔδιδον τὴν ἐξήγησιν σερβούλια — δουλικὰ ὑποδήματα, ἢ ὑποδήματα τῶν Τριβαλῶν, δηλαδὴ τῶν Σέρβων. Εἶναι ὅμως φανερὸν ὅτι αἱ λέξεις σερβούλια, τσερβούλια καὶ τσαρβούλια εἶναι αἱ ἴδιαι. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἔλεγαν τὰ πέδιλα τὰ κατεσκευασμένα ἀπὸ χονδρὸ ἀκατέργαστον δέρμα ἀρβύλας. Ἡ λέξις ἔμεινε μέχρι σήμερον, διὰ νὰ χαρακτηρίσῃ τὰ στρατιωτικὰ παπούτσια ποὺ γίνονται ἀπὸ χονδρὸν δέρμα.

Εἶναι λοιπὸν τὰ σερβούλια τῶν Βυζαντινῶν, τὰ τσερβούλια ἢ τσαρβούλια τὰ σημερινὰ τῆς Θράκης, καὶ αἱ ἀρβύλαι τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγενεῖς λέξεις. Σημαίνουν τὸ παποῦτσι ἀπὸ ἀκατέργαστον χονδρὸ δέρμα, ἐνῷ τὸ τσαροῦχι σημαίνει τὸ παποῦτσι ἀπὸ κατειργασμένο δέρμα.

Κ. Φαλτάϊτς

Τό κατόρθωμα τοῦ λοχία...

Μύρια ἐπεισόδια τοῦ σημερινοῦ πολέμου μᾶς δείχνουν τὸν ἡρωϊσμὸ καὶ τὴν αὐτοθυσία, μὰ καὶ τὴν ἔξυπνη πρωτοβουλία τοῦ Ἕλληνα στρατιώτη. Ἕνα ἀνάμεσα σ' αὐτὰ εἶναι καὶ τοῦτο ποὺ θὰ διηγηθοῦμε ἐδῶ. Εἶναι τὸ κατόρθωμα ἑνὸς λοχία τοῦ στρατοῦ μας, ποὺ πιάσθηκε αἰχμάλωτος ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς καὶ ὅμως κατάφερε νὰ δραπετεύση καὶ γυρίζοντας στὸ λόχο του νὰ δώση πλήρη εἰκόνα τῶν θέσεων καὶ τῆς προετοιμασίας τοῦ ἐχθροῦ.

Ὁ ἥρως αὐτοῦ τοῦ ἀφαντάστου κατορθώματος εἶναι ὁ λοχίας Γεώργιος Ψύχας ἀπὸ τὰ Γιάννενα. Γιὰ νὰ κατορθώση ὅμως αὐτὴ τὴ μοναδικὴ ἀνδραγαθία, ἔλαβεν ὀχτὼ τραύματα! Ἀπὸ τὸ μέτωπο τὸν ἔφεραν στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ θεραπευθῇ. Καὶ μόλις κάπως ἐκαλλιτέρευσεν ἔφυγε πάλιν γιὰ τὸ μέτωπο, ὅπου τώρα ἐξακολουθεῖ νὰ πολεμάῃ...

Στὸ διάστημα τῆς ἐδῶ διαμονῆς του ὁ ἡρωϊκὸς λοχίας μοῦ διηγήθηκε τὸ τολμηρό του κατόρθωμα μὲ τὶς λεπτομέρειές του. Καὶ σᾶς τὸ διηγοῦμαι μὲ συντομία:

Ἀφοῦ ὁ στρατός μας ἐπολέμησε μὲ τοὺς Ἰταλοὺς στὴ Βήσανη, στὴ Ζαραβίνα καὶ στὸν Ἀϊ-Λιὰ τοῦ Δελβενακίου, ὁ ἐχθρὸς ἐγκατέλειψε τὰς θέσεις του καὶ κατέφυγε μέσα στὸ πυκνὸ δάσος τῆς Μπούνας. Ὁ λόχος τοῦ λοχία μας ἀπὸ τὴ Βήσανη προχώρησε στὸ βουνὸ τῆς Βοστίνας μὲ διεύθυνσι στὸ Ἀργυρόκαστρο. Ἐπροχω[illegible] ἀριστερὰ ἀπὸ τὸ Δολὸ κι' ἕνα τάγμα δεξιὰ τῆς Βοστίνας. Δὲν ἤξεραν ὅμως ὅτι ὁ ἐχθρὸς ἦταν ὠχυρωμένος στὸ δάσος τῆς Μπούνας.

Ὁ ἡρωϊκὸς λοχίας ἐπῆρε τότε μία ἔγγραφη διαταγὴ γιὰ τὸ τάγμα ποὺ πήγαινε δεξιά, γιὰ νὰ κλίνη λίγο ἀριστερὰ καὶ νὰ προχωρήση 5-6 χιλιόμετρα στὴν κορφὴ τοῦ βουνοῦ καὶ νὰ κατεβῇ στὸ χωριὸ Πατικάτες, μισὴ ὥρα ἀπὸ τὸ δάσος τῆς Μπούνας. Πῆρε τὴ διαταγὴ τὴ νύχτα καὶ ξεκίνησε, μὰ στὸ δρόμο, μεταξὺ Δολὸ καὶ Βοστίνας, κοντὰ σ' ἕνα ποτάμι, ἔπεσε στὰ χέρια μιᾶς ἰταλικῆς περιπόλου. Τὴν ἔγγραφη διαταγὴ τὴν ἐμάσησε καὶ τὴν ἐξαφάνισε. Σὲ λίγο ἡ περίπολος τὸν παρουσίασε σ' ἕνα Ἰταλὸ λοχαγό, ποὺ ἤξερεν ἑλληνικά. Ἐκεῖ τὸν ἔδειραν ἄγρια γιὰ νὰ μαρτυρήση καὶ κατόπιν τὸν ἐπλησίασεν ὁ Ἰταλὸς λοχαγὸς καὶ τὸν ἐρώτησε:

—Ἔχετε ἐδῶ πολὺ στρατό;

—Ἀμέτρητο! εἶπεν ὁ λοχίας. Ἐσεῖς δὲν εἴσθε τίποτε μπροστὰ στὸν ἑλληνικὸ στρατό, ποὺ εἶναι ἀντίκρυ. Δὲν θὰ μείνη κανεὶς ἀπὸ σας!

Ὁ λοχίας τὰ ἔλεγεν ἐπίτηδες γιὰ νὰ τρομάξη τὸν λοχαγό, ἐνῷ ὁ ἀντικρὺ δικός μας στρατὸς ἦταν σχετικὰ λίγος. Ὁ λοχαγός, ὅταν ἄκουσεν αὐτά, ἐχαστούκισε βάναυσα τὸ λοχία καὶ τὸν ἔβρισε χυδαῖα. Ἔπειτα ἐρώτησε:

—Εἴσθε ἐδῶ πολλὰ τμήματα;

—Πέντε μεραρχίες! εἶπεν ὁ λοχίας καὶ ἀράδιασε φανταστικοὺς ἀριθμοὺς μεραρχιῶν...

Ἔπειτ' ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀνάκρισι, τὸν ἐκράτησαν ἐκεῖ, ὅπου τὸν φρουροῦσαν Ἰταλοὶ στρατιῶτες. Ὁ δικός μας στρατὸς ἦταν 700 μέτρα μακριά, στὸ ἀντικρὺ ὕψωμα, μὰ δὲν ἔρριχνε.

Τότε ὁ λοχίας ἐζήτησεν ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες ποὺ τὸν ἐφύλαγαν νὰ πάῃ γιὰ σωματική του ἀνάγκη. Πῆγε πίσω ἀπὸ ἕνα δένδρο καὶ τόσκασε σερνόμενος. Ἔφτασε ἔτσι στὸ ποτάμι καὶ κατόπι πέρασε στὶς δικές μας προφυλακές. Πῆγε ἀμέσως στὸ λοχαγό του.

—Μὲ πιάσανε, τοῦ εἶπε, μὰ τοὺς ἔφυγα.

—Τὴν πῆγες τὴν διαταγή; ρώτησε ὁ λοχαγός.

—Ὄχι, τὴν κατέστρεψα.

—Καλά. Πές μας τώρα τί ἔχουνε καὶ πῶς εἶναι ὠχυρωμένοι.

Ὁ λοχίας τότε περιέγραψε στὸ λοχαγό του ποῦ εἶχαν οἱ ἐχθροὶ τηλεβόλα, ποῦ εἶχαν πολυβόλα, ποῦ εἶχαν ὅλμους, πόσοι ἦσαν κλπ. Ἀφοῦ ἔδωσεν ὅλες τὶς πληροφορίες, ὁ λοχαγός του τοῦ εἶπε:

—Τώρα νὰ φύγης πάλι καὶ νὰ μὴ τοὺς πῇς ὅτι ἔφυγες.

—Ναί. Θὰ φύγω, εἶπε ὁ ἡρωϊκὸς λοχίας μὲ πεποίθησι, ἂν καὶ [illegible] πόσον αὐτὸ ἦταν ἐπικίνδυνο.

Σερνόμενος πάλι μέσα στὸ σκοτάδι, γύρισεν ὁ λοχίας κοντὰ στὸ δένδρο. Οἱ Ἰταλοὶ τὸν ὑπεδέχθησαν μὲ βρισιές. Καὶ αὐτὸς μὲ νοήματα τοὺς ἔκαμε νὰ καταλάβουν ὅτι δὲν ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ κεῖ. Ἐκεῖνοι τὸν ἐπῆραν πάλι κοντά τους. Δὲν εἶχαν καταλάβει ὅτι ἔφυγε. Εἶχε λείψει μονάχα μισὴ ὥρα.

Ἄρχισε σὲ μερικὲς ὧρες ἡ ἐπίθεσι τοῦ στρατοῦ μας μὲ πυροβόλα καὶ μὲ πεζικό. Τρεῖς μέρες γίνονταν προετοιμαστικὴ ἐπίθεσι καὶ τὴν τετάρτη γενική. Τὴν τρίτη μέρα τῆς ἐπιθέσεως, καθὼς οἱ Ἰταλοὶ ἐφύλαγαν τὸν λοχία, εἶχαν πλάϊ τους καὶ μερικὲς χειροβομβίδες. Ἦταν 4 στρατιῶτες. Αὐτὸς μὲ τρόπο ἐπῆρε μιὰ χειροβομβίδα καὶ τὴν ἔκρυψε. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα τοὺς εἶπε πὼς θέλει τάχα νὰ πάῃ για σωματική του ἀνάγκη. Τὸν ἄφησαν. Καὶ κεῖνος, μόλις πῆγε σὲ μικρὴ ἀπόστασι, τοὺς ἀμόλησε τὴ χειροβομβίδα! Ἔπεσαν τότε κι' οἱ τέσσερες. Νεκροὶ τάχα ἢ τραυματισμένοι; Δὲν ξέρουμε.

Στὸ μεταξὺ ὁ λοχίας τόσκασε πάλι. Ἤξερε τὸ ἔδαφος καλά. Στὸ δρόμο του βρῆκε μιὰ καλύβα κι' ἐχώθηκε μέσα. Μὰ ἔπεσε πλάϊ στὴν καλύβα μιὰ ἰταλικὴ ὀβίδα καὶ τὸν ἐτραυμάτισεν. Ἔτσι ἔφυγεν ἀπὸ κεῖ. Ἦταν 5 ἡ ὥρα πρωΐ. Ἀκόμη ἦταν σκοτάδι... Καὶ τότε ἔρριξαν οἱ δικοί μας στρατιῶτες. Τὸν ἐτραυμάτισαν κι' αὐτοί. Ἔπεσε κάτω κι' ἔμεινε ἀκίνητος. Σὲ λίγο τὸν εὑρῆκαν Ἕλληνες στρατιῶτες, κι' εἶπαν:

—Ἕνας δικός μας σκοτωμένος...

—Ὄχι, εἶπεν αὐτός. Ἕλληνας εἶμαι, μὰ εἶμαι μονάχα τραυματισμένος.

Τὸν πῆγαν τότε στὸ σύνταγμά του. Ὁ γιατρὸς τοῦ περιποιήθηκε τὰ τραύματα. Ἦταν κτυπημένος στὸ πόδι ἀπὸ τὶς σφαῖρες καὶ στὰ πλευρὰ ἀπὸ θραῦσμα τῆς ὀβίδας... Μὰ δὲν ἐπῆγε σὲ νοσοκομεῖο. Ἀφοῦ τοῦ ἔδεσαν τὰ τραύματα προχώρησε μαζὶ μὲ τὸ λόχο του καὶ κατεδίωξε τοὺς Ἰταλοὺς καὶ πολέμησε στοὺς Πατικάτες. Σ' αὐτὴ τὴν ἐπίθεσι ἐπῆρε δύο τραύματα πάλι στὸ ἀριστερὸ χέρι ἀπὸ πολυβόλο καὶ ἄλλο ἀπὸ ὅλμο... Μὰ πάλι ἐπροχωροῦσε. Πολέμη[illegible] πάλι στὴν Ντεμπράβιστα καὶ πῆρε κεῖ ἄλλα δύο διαμπερῆ τραύματα στὰ πόδια. Συνολικὰ εἶχε λάβει 8 τραύματα! Δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ περπατήση... Τὸν μετέφεραν σὲ ὀρεινὸ χειρουργεῖο καὶ τὸν περιποιήθηκαν. Κατόπιν πῆγε σὲ νοσοκομεῖα στὰ Γιάννενα, στὴν Ἄρτα καὶ τέλος στὴν Ἀθήνα.

Τώρα εἶναι καλλίτερα. Μὰ ξαναγύ[illegible] πάλι στην πρώτη γραμμή. Πιστεύει πὼς ἔχει καθῆκον νὰ πολεμήση ὡς τὸ τέλος τοῦ πολέμου.

Φ. Γιοφύλλης

ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

49. (Συνέχεια)

Ἄρχισαν οἱ ἑτοιμασίες. Μιὰ μέρα τοῦ Ἀπρίλη κίνησε νοτιοανατολικὰ ὁ στρατός, πέρασε τὴ Σογδιανή, τὴ Βακτριανή, ἔφτασε στὰ σύνορα τῶν Ἰνδιῶν, ἀνάμεσα σὲ δυὸ πανύψηλα βουνά. Ἀπὸ κεῖ μπῆκε στὶς Ἰνδίες.

Εἴκοσι τέσσερις Ἰνδοὶ καὶ ἡγεμονικὴ οἰκογένεια περίμεναν νὰ ὁδηγήσουν τὸν Ἀλέξανδρο. Μαζί τους εἶχαν φέρει δῶρο στὸν Ἕλληνα βασιλιᾶ εἴκοσι τέσσερις πολεμικοὺς ἐλέφαντες.

Κατάπληξι ἔκαμαν στοὺς Ἕλληνες τὰ πανύψηλα αὐτὰ ζῶα, ποὺ πρώτη φορὰ ἔβλεπαν. Κοίταζαν μὲ θαυμασμὸ τοὺς φοβεροὺς χαυλιόδοντες, τὴν προβοσκίδα, τὰ μικρὰ ἔξυπνα μάτια, τὸ σκληρὸ ζαρωμένο πετσί.

— Τί χώρα εἶναι τούτη! Ἔλεγαν μεταξύ τους οἱ στρατιῶτες μὲ ἐλαφρὸ φόβο. Κοίταξε τί θεριὰ γεννοβολάει!

Ὁ Ἀλέξανδρος πρὶν διαβῆ τὰ σύνορα τῶν Ἰνδιῶν πρόσφερε μεγάλες θυσίες στὴν Ἀθηνᾶ.

—Ὦ θεὰ τῆς σοφίας, εἶπε, μπαίνουμε σὲ μιὰ χώρα ποὺ φημίζεται γιὰ τοὺς σοφούς της. Νίκησέ τους! Ἴσαι τὸ ἁγνὸ φῶς τῆς Ἑλλάδας, φώτισέ τους! Πάρε τὴν ἀσπίδα σου, σήκωσε τὸ κοντάρι σου κι' ἔμπα μπροστά, ὦ Στρατηγίνα!

Πέρασαν τὶς πόρτες τῶν Ἰνδιῶν, μπῆκαν σὲ μιὰ πλούσια πεδιάδα, ὅπου ἔτρεχε ἥσυχα, μεγαλοπρεπής, ὁ Ἰνδὸς ποταμός. Ὁ βασιλιᾶς ποὺ εἶχε στείλει τοὺς δυὸ πρέσβεις ἔτρεξε νὰ ὑποδεχτῆ τὸν Ἀλέξανδρο. Φοροῦσε στὸ δάχτυλο τὸ χρυσὸ δαχτυλίδι ποὺ τοῦ εἶχε στείλει ὁ Ἀλέξανδρος δῶρο. Πέρασαν τὸ βασίλειό του γρήγορα χωρὶς κανένας νὰ τοὺς ἀντισταθῆ. Στὰ σύνορα ὁ Ἰνδὸς βασιλιᾶς εἶπε στὸν Ἀλέξανδρο.

— Βασιλιᾶ μου, ἀπεδῶ ἀρχίζει ἡ χώρα τοῦ ἐχθροῦ. Ἔχε τὸ νοῦ σου! Ὑπάρχουν κάτι γυμνοὶ γέροι ἀσκητές, ἅγιοι. Αὐτοὺς νὰ φοβᾶσαι. Ἔχουν μεγάλη δύναμι κι' ὁ λαὸς τοὺς ἀκούει. Μὴν τοὺς πειράξεις· πιάσε τους μὲ τὸ καλό.

— Πῶς λένε τὸ βασιλιᾶ τους; ρώτησε ὁ Ἀλέξανδρος.

— Πῶρο.

— Τί ἄνθρωπος εἶναι;

— Καλὸς καὶ γενναῖος, μὰ περήφανος. Ἔχει πολὺ στρατό, πολλὰ ἄλογα, πολλοὺς ἐλέφαντες. Ἔχε τὸ νοῦ σου, εἶπε, προσκύνησε τὸν Ἀλέξανδρο καὶ τραβήχτηκε πίσω στὸ βασίλειό του.

Κεφ. 66.

Τὰ ξημερώματα ἔμπαιναν στὸ βασίλειο τοῦ μεγάλου ἀντίπαλου, στὴ χώρα τοῦ βασιλιᾶ Πώρου. Εἶχε ἀρχίσει νὰ βρέχει μὲ τόση δύναμι, ποὺ σὲ λίγες στιγμὲς τὸ χῶμα εἶχε γίνει λάσπη κι' ὁ στρατὸς μὲ δυσκολία προχωροῦσε. Βροντές, ἀστραπές, τὰ δέντρα χτυπιοῦνταν μὲ βία, σὰ νάθελαν νὰ ξεριζωθοῦν. Κι' ἀκούγουνταν ἀπὸ μακριὰ ἡ βουὴ τοῦ μεγάλου ποταμοῦ Ὑδάσπη ποὺ κατέβαινε ἀφρίζοντας ἀπὸ τὰ βουνά.

Εἶχαν ἀρχίσει οἱ μεγάλες βροχὲς ποὺ κρατοῦν στὶς Ἰνδίες τρεῖς μῆνες. Ὁ Ἰνδὸς βασιλιᾶς εἶχε στρατοπεδέψει στὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη τοῦ Ὑδάσπη μὲ πολλὲς χιλιάδες πεζοὺς καὶ καβαλλάρηδες, μὲ διακόσιους πολεμικοὺς ἐλέφαντες καὶ τριακόσια πολεμικὰ ἁμάξια. Ἦταν εὐχαριστημένος.

— Μὲ τέτοιες βροχές, ἔλεγε, πῶς θὰ μπορέση ὁ περίφημος αὐτὸς Ἀλέξανδρος νὰ περάση τὸ ποτάμι; Θὰ πνιγῆ!

Ὁ Ἀλέξανδρος ὅμως ἔδινε κουράγιο στοὺς ἄντρες του καὶ τοὺς φώναζε:

— Εἶναι ντροπὴ νὰ μᾶς νικήσουν οἱ βροχές. Ἐμπρός!

Λασπωμένοι, μουσκίδι, ἔφτασαν τέλος στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ. Ὁ Ὑδάσπης εἶχε φουσκώσει, τὰ νερά του κατέβαιναν σὰν κύματα τρικυμισμένα.

— Ἀδύνατον νὰ περάσουμε! ψιθύρισε ὁ Πτολεμαῖος.

— Τίποτα δὲν εἶναι ἀδύνατον! ἀποκρίθηκε ὁ Ἀλέξανδρος. Δὲν τὸ κατάλαβες ἀκόμα, Πτολεμαῖε;

Φώναξε τὸν Κρατερό.

Κοίταζαν μ[illegible] τοὺς φοβεροὺς [illegible]

— Ἐσὺ νὰ σταθῆς ἐδῶ μὲ τὸ στρατό, τοῦ εἶπε. Θὰ διατάξης νὰ σημαίνουν τὶς σάλπιγγες, θὰ προσποιῆσαι πὼς ἑτοιμάζεσαι νὰ ἐπιτεθῆς, πότε σ' ἕνα μέρος πότε σ' ἄλλο. Νὰ ξεγελάσης τὸν ἐχθρό. Ὡστόσο ἐγὼ μὲ πέντε χιλιάδες καβαλλάρηδες κ' ἑφτὰ χιλιάδες πεζοὺς θὰ κοιτάξω νὰ βρῶ κάποιο ἀνάβαθο μέρος τοῦ ποταμοῦ νὰ περάσω χωρὶς νὰ με καταλάβουν. Καὶ ξαφνικὰ θ' ἀρχίσω τὴν ἐπίθεσι. Καὶ τότε ἐσὺ νὰ τρέξης νὰ κυκλώσουμε τὸ στρατό τους.

— Στὶς διαταγές σου, βασιλιᾶ Ἀλέξανδρε, εἶπε ὁ Κρατερός. Δύσκολο ἔργο...

— Δύσκολο, ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀλέξανδρος. Δὲν παρακαλᾶς; Ἔτσι ἡ δόξα θἆναι μεγαλύτερη.

Πῆρε ἅμα βράδυασε τοὺς πιὸ ἐκλεκτοὺς συντρόφους καὶ κίνησε πρὸς τὸ νότο νὰ βρῆ ἀνάβαθο μέρος νὰ περάση τὸ ποτάμι.

Ἔβρεχε, κατακλυσμός. Ἡ νύχτα ἦταν σκοτεινή. Δὲν διέκριναν τίποτα. Μονάχα ἀπέναντι οἱ ἀναρίθμητες φωτιὲς στὸ ἐχθρικὸ στρατόπεδο. Ἀπανωτοὶ κεραυνοὶ ἔπεφταν. Πολλοὶ στρατιῶτες χτυπήθηκαν ἀπὸ τοὺς κεραυνοὺς καὶ σωριάστηκαν κάτω νεκροί.

Ὁ Ἡφαιστίων πήγαινε δίπλα στὸν Ἀλέξανδρο. Μιὰ στιγμὴ ὁ Στέφανος ἄκουσε τὸν Ἀλέξανδρο νὰ λέη γελώντας:

— Νὰ μ' ἔβλεπαν τώρα οἱ Ἀθηναῖοι θὰ καταλάβαιναν τί ὑποφέρω γιὰ τὸ χατῆρι τους!

Εἶχε θυμηθῆ τὴν Ἀθήνα, γιατὶ τὴν πολιτεία αὐτὴ θεωροῦσε πάντα τὸ κέντρο τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ. Καὶ γιὰ τὸν ἑλληνικὸ αὐτὸν πολιτισμὸ εἶχε φτάσει ἕως ἐδῶ, στὴν ἄκρα τοῦ κόσμου.

Δὲν εἶχε ἀκόμα ξημερώσει ὅταν ἀνακάλυψαν ἕνα μέρος ὅπου ὁ ποταμὸς γαλήνευε λίγο κι' ἦταν ἀνάβαθος.

— Ἐδῶ! πρόσταξε ὁ Ἀλέξανδρος.

Μπῆκαν μέσα στὰ νερά, μὰ τὸ ρέμα ἦταν δυνατό, ἄνθρωποι κι' ἄλογα κινδύνεψαν. Πολλοὶ παρασύρθηκαν ἀπὸ τὰ νερὰ καὶ πνίγηκαν· μὰ οἱ ἄλλοι πέρασαν, βρεμένοι ὣς τὸ κόκκαλο.

Ἄρχισε νὰ ξημερώνη. Ἡ βροχὴ εἶχε σταματήσει λίγο. Κατάκοποι, ξαγρυπνισμένοι, μουσκεμένοι, οἱ στρατιῶτες τοῦ Ἀλέξανδρου προχωροῦσαν [illegible] Στὶς [illegible] δες τῆς αὐγῆς οἱ ἐχθροὶ [illegible] τοὺς Ἕλληνες ποὺ εἶχαν ἔτσι διαβῆ τὸ ποτάμι καὶ προχωροῦσαν.

— Πόσοι εἶναι; ρώτησε ὁ Πῶρος.

— Λίγοι. Δέκα ὣς δώδεκα χιλιάδες.

Κι' ὁ ἄλλος στρατός;

— Εἶναι ἀκόμα ἀπέναντι.

— Τότε δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ μετατοπιστῆ ὅλος ὁ στρατός μας.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΟΛΕΜΩΝ

ΤΩΝ ΙΤΑΛΩΝ ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ἐκαίετο τὸ μέτωπο καὶ ἔτρεμεν ὁ τόπος ἀπὸ τῶν κανονιῶν τοὺς βρόντους.

Γάλλοι, Σέρβοι καὶ Ἕλληνες ἐμάχοντο γερά, μῆνες τώρα, ἐκεῖ ἀπάνω, μὲ τῶν Βουλγάρων τὴ φωτιὰ καὶ τοὺς πάγους τοῦ χειμῶνα.

Πίσω ἀπὸ αὐτούς, μακριὰ ἀπὸ «τὸ πεδίον τῶν ἐπιχειρήσεων», χωρὶς νὰ ἰδοῦνε πόλεμο διόλου, εἶχαν στρατοπεδεύσει καὶ οἱ Ἰταλοί, κοντὰ σ' ἕνα μεγαλοχῶρι, ὅπου περνοῦσαν τὰς ἡμέρας των λουστράροντες τὶς μπότες των, γυαλίζοντες τῶν σπαθιῶν τους τὶς λαβές, σιδηρώνοντες τὰ παντελόνια τους ἢ ρουφῶντες ἡδονικῶς τά... μακαρόνια!

Ὁ Κολονέλλος πήγαινε ἐκεῖ, κάθε πρωὶ καὶ μεσημέρι...

Μονορροῦφι!.. — Γλούπ!

Καὶ τὸ μακαρόνι γλυστροῦσε κι' ἐξετυλίσσετο, σὰν ταινία κινηματογράφου, ἀπὸ τὴ γαβάθα καὶ στὸ στομάχι τους...

* * *

Τί ἔκαναν τόσον καιρὸ ἐκεῖ;

Γιορτὲς καὶ προπαγάνδα!

Γιορτὲς γιὰ νῖκες στο... Ἰταλικὸ τὸ μέτωπο, νῖκες ἄγνωστες στὸν ἄλλο κόσμο, νῖκες ὑπὸ ἐχεμύθειαν γιὰ τοὺς συμμάχους των καὶ ἄπαρκτες γιὰ τοὺς ἐχθρούς των, ὡς ἡ «κατάληψις τῆς Ἐρσέκας» καὶ τοῦ «Ἀργυροκάστρου τῆς Βορείου Ἠπείρου», ποὺ κατόπιν συνεννοήσεως μὲ τοὺς συμμάχους εἶχεν ἐκκενώσει ὁ ἑλληνικὸς στρατός.

Τότε, κατὰ τὰς ἑ[illegible] αὐτάς, μαζευόντουσαν κ[illegible] φωνάζαν ὅλοι, σὰν γαλιά, ἐνῷ κάποιος μουστακαλῆς ἀνώτερος τοὺς προσφωνοῦσε καταλλήλως. Ὢ δόξες, τότε, ποὺ σωριάζονταν, ὢ ἀπειλὲς καὶ μεγαλεῖα!

Δεξίωσις κατόπιν καὶ ὕστερα ἡ μουσικὴ τὴν «Καμπάνα τοῦ Σὰν — Τζιούστου»!

Καὶ ὅταν δὲν εἴχανε γιορτές, κάναν προπαγάνδα κατὰ τῶν Ἑλλήνων. Μιλούσανε γιὰ αὐτόνομα κρατίδια, ἐκεῖ, ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν τῆς Ἰταλίας προστασίαν, γιὰ δικαιώματα Βουλγάρων, Τούρκων, Ρουμανιζόντων Βλάχων, Ἀλβανῶν καὶ Γύφτων καὶ μόνον οἱ Ἕλληνες δὲν εἴχανε δικαίωμα νὰ σταθοῦνε πουθενὰ εἰς τὴν Χερσόνησον τοῦ Αἵμου!...

Παντοῦ, ὅπου περνοῦσαν, καταργοῦσαν τὰς Ἑλληνικὰς ἀρχὰς γιὰ νὰ τὰς ἀντικαταστήσουν ἀπὸ ἐντοπίους καὶ μοίραζαν κ[illegible], φάρμακα, τροφάς, ἔδιναν ἰατρικὴ βοήθεια, σὲ ὅλους ὅσους δὲν μιλοῦσαν Ἑλληνικά!...

Ἔτσι περνοῦσαν ἀγλαὲς καὶ γεμᾶτες δόξες καί... ἀσφάλεια ἡ ἡμέρες, ὅταν ὁ Κολονέλλος ἀποφάσισε νὰ δράση, ὄχι μοναχὰ μὲ λόγια καὶ μακαρουνάδες, ἀλλά, ὁπωσδήποτε, κάπως πολεμικώτερον...

Κι' ἔφκιασεν ἕνα προχωμα, ἀπάνω σ' ἕνα λοφίσκον τοῦ χωρίου, μὲ πέτρες καὶ μὲ κοφίνια καὶ σακκιὰ γεμᾶτα ἀπὸ χῶμα. Ἐκεῖ δὲ ἀπάνω ἀνέβαινε κάθε πρωὶ καὶ μεσημέρι καὶ ἐπισκοποῦσε.

Ἐπισκοποῦσε, τί;

— Τὶς «γκάλιες» (καρακάξες) ποὺ πετᾶνε, ἔλεγαν οἱ χωρικοί, γιατὶ τὸ μέτωπον καὶ ὁ ἐχθρὸς ἦταν τόσον μακριά, ποὺ μόλις ἀκουγότανε ὁ γδοῦπος καὶ ὁ τρανταγμὸς τῶν κανονιῶν μοναχά.

Ἐπειδὴ ὅμως ἐπρόκειτο γιὰ ἔργα στρατιωτικὰ καὶ κυρίως «γιὰ τὴν ὀχύρωσιν τῆς χώρας» κανεὶς δὲν εἶχε τὴν περιέργειαν νὰ ἀνέβη καὶ νὰ ἰδῆ, καὶ ἔτσι «τὸ φρούριον τῶν Ἰταλῶν», ὅ[illegible] λέγανε οἱ χωρικοί, καὶ τὰ ἀνεδ[illegible] τοῦ Κολονέλλου, μ[illegible] στιγμῆς ἐκείνης, εἶχαν μείνει πολεμικὸ μυστήριο....

[illegible] κάποια πραγματική, φαίνεται, νίκη ἀπὸ τὸ Ἰταλικὸ τὸ μέτωπο καὶ γιὰ τοῦτο ἀπεφασίσθη νὰ ἑορτασθῇ πανηγυρικώτερον, ἀπὸ τὶς ἄλλες νῖκες, τίς.... ἀνύπαρκτες!

Ἐκλήθη, λοιπόν, νὰ μετάσχη ὅλο τὸ χωριὸ καὶ ἔγιναν λατινικὲς δοξολογίες, ἐστρώθησαν ἀπέραντα τραπέζια γιὰ ὅλους, ἐδόθηκε «κινζάνο» γιὰ ὀρεκτικὸ καὶ ἔπειτα κρασὶ ἐν ἀφθονίᾳ. Λόγοι ὑπὲρ τῆς Ἰταλίας καὶ τοῦ μεγαλείου της ἐξεφωνήθησαν, μεταφράζοντος τοῦ κ. Κιορχανέ, ἑνὸς φραγκολεβαντίνου, ἀντεφώνησεν ὁ Πρόεδρος, ἐκφράσας τὰ συγχαρητήρια τῆς Κοινότητος πρὸς τοὺς «ἥρωας αὐτούς», τοὺς ὁποίους τόσον καιρό, τώρα ἐκεῖ, οἱ χωρικοὶ θαυμάζουν, εὐχηθεὶς εἰς τὸ τέλος —«ἴσως μὲ κάποια εἰρωνία»— ὅπως τὸ «φρούριον τῶν Ἰταλῶν», ποὺ στολίζει τὸ χωριό τους, γίνη τὸ κέντρον καὶ ἡ ἀπαρχὴ τῆς Μεγάλης Ἰταλίας, καὶ πηγὴ καὶ ἀφετηρία δόξης καὶ κατορθωμάτων τοῦ γενναιοτάτου Ἰταλικοῦ στρατ[illegible].

Κατόπιν ὅλων αὐτῶν, λοιπόν, τῶν θαυμασμῶν καὶ τῶν κατορθωμάτων, ἐμπρὸς εἰς τὴν λαμπρότητα αὐτὴν τοῦ Ἰταλικοῦ του [illegible]

«Νὰ [illegible] τοικοι τὸ [illegible]ηνικὸν Κράτος καὶ [illegible]σουν γιὰ τὸν τόπον των τὴν Ἰταλικὴν προστασίαν».

— Μὰ πῶς, εἶπαν ἔκπληκτοι οἱ χωρικοί, ἀφοῦ εἴμεθα Ἕλληνες!

[illegible]

κλήσεις εἰς ἀνάκρισιν για καθε ψύλλου πήδημα, ἀπαγόρευσις κυκλοφορίας τῶν κατοίκων, δυσκολίες γιὰ νὰ μεταβῇ κανένας πουθενά, κατάληψις σχολείων καὶ ναῶν, ὅπου οἱ Ἰταλοί, τὰ βράδυα, ἄναβαν τοὺς πολυελέους καὶ ξημερώνανε χορεύοντες!... Λαχανικά, γάλατα, αὐγά, πρόβατα, γίδια, κόττες, χοῖροι, [illegible]νοί, ἐπετάσσοντο γιὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ Ἰταλικοῦ στρατοῦ. Πεινοῦσανε οἱ χωρικοί, κοντεῦαν νὰ φορτ[illegible]σουν καὶ τὰ ζῶα. Καὶ τὸ χορτάρι καὶ τὸ ἄχυρο καὶ ὁ σανὸς ἐπετάσσοντο ἀκόμα γιὰ τὰ ὑποζύγια τοῦ [illegible]

[illegible]ι ἄνθρωποι ἤρθανε [illegible] ἀπόγνωσι.

Τέλος, μετὰ πολλά, ἔγινε σύσκεψις τῶν γέρων τοῦ χωριοῦ «περὶ τοῦ πῶς θὲ νὰ γλυτώσουνε ἀπὸ τὸ κακὸ ὅπου τοὺς βρῆκε!». Ἔλεγαν γνῶμες καὶ ὑπεδείκνυαν τρόπους ἀρκετούς, ἀλλὰ κανένας δὲν φαινόταν τελεσφόρος. Τέλος σηκώθηκε καὶ ὁ Μῆτρος Ζάνος, ἀρχαῖος κεχαγιὰς καὶ γέρος, τώρα, ὀγδοηντάρης, μ' ἕνα κεφάλι μεγάλο καὶ τετράγωνο, κάτασπρο ἀπὸ

[illegible]

1

6

7

1) Ἡ Α. Β. Υ. [illegible] Πριγκίπισσα Φρειδερίκη [illegible]
τῆς πτώσεως τῆς Κλεισούρας. 2) Ἡ [illegible]
[illegible] ημίου κατὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς πτ[illegible]
ἐπιστρέφουσα εἰς τὸ χωριό της μετὰ τὴν [illegible]
[illegible] μας στρατιῶται βαδίζ[illegible]
[illegible] πολλὰς ἐξορμήσ[illegible]

4

3

8

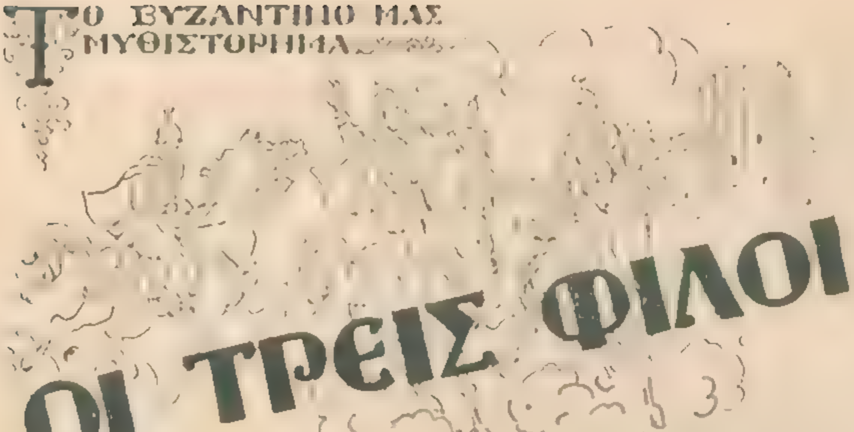
5

9

ἐμπροσθεν τοῦ Στρατηγείου μετὰ τὴν εἴδησιν
μουσικὴ μπάντα Ε.Ο.Ν. ἔμπροσθεν τοῦ Πανε-
ως τῆς Κλεισούρας. 3) Ἀλβανικὴ οἰκογένεια
κατάληψιν του ἀπὸ τον γενναῖον στρατόν μας
τες ἐπάνω στο χιόνι πορεύονται πρὸς τὴν μα-
ις τῶν φαντάρων μας διὰ τῆς βαρβάρου
ενναίων μας 7) Στρατιῶται μας με το γέλιο
ακι που ψήνουν στη σούβλα 8) Ἕνας πυρο
ὁ θὰ φέρη τον ὄλεθρο στους Ἰταλούς. 9)
τηλεγραφικὴν γραμμὴν εἰς το μέτωπον

ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΙ

Ὑπὸ Μ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

45. (Συνέχεια)

Ἐξὸν ἀπὸ κείνους ποὺ εἴχανε βγῆ μαζί του ἀπὸ τὸ καράβι καὶ ποὺ καταγίνονταν τώρα ν' ἀνάψουν φωτιὰ κοντὰ στὸ γιαλὸ γιὰ νὰ ἑτοιμάσουν βέβαια τὸ δεῖπνο τους, νά...' καὶ δέκα... εἴκοσι... τριάντα ἄλλοι, ξεπρόβαλαν στὸ κατάστρωμα τοῦ κουρσάρικου, πήδησαν στὸ νερὸ ποὺ τοὺς ἔφτανε ὣς τὴ μέση, κι' ἔτρεξαν κοντὰ στὸν ἀρχηγό τους. Ἐκεῖ στάθηκαν ὁλοτρίγυρα κι' αὐτὸς κάτι τοὺς ἔλεγε δυνατά, χειρονομῶντας καὶ δείχνοντας πρὸς τὰ ψηλώματα ποὺ βρίσκονταν οἱ τρεῖς μας φίλοι.

Ἦταν φανερὸ πὼς τοὺς ἔλεγε ὅτι πέρασαν ξένοι ἀπὸ τὸ νησί, ἀπὸ τὶς χειρονομίες καὶ τὰ ἐπιφωνήματα ποὺ ἄφηναν... ὕστερα βάλθηκαν νὰ κοιτάζουν κάτω στὸ χῶμα γιὰ νὰ βροῦν τίποτε χνάρια καὶ σκόρπισαν ὁλοῦθε γύρω ἀπὸ τὴ σπηλιὰ καὶ στὶς πλαγιὲς τῆς χαράδρας.

«Τὸ χῶμα εἶναι ξερὸ ἀπὸ τὸν ἄνεμο καὶ τὴν ἀναβροχιὰ κι' ἴσως νὰ μὴν βροῦνε τίποτα ποὺ νὰ προδώση τὴν παρουσία μας ἐδῶ πέρα», σκέφθηκε ὁ Γρηγόρης...

Πρὶν ἔρθουν στὰ χέρια, καθὼς ξέρουμε, ἤθελε νὰ περάση κάμποση ὥρα, ὅση χρειαζόταν — μισὴ εἶχε λογαριάσει ὁ κὺρ Θόδωρος — γιὰ νὰ στρίψη τὸν κάβο τὸ καράβι καὶ νὰ παρουσιαστῆ στὸ δυτικὸ περιγιάλι στ' ἀνοιχτά... Οἱ κουρσάροι βλέποντάς το θὰ τρέχανε νὰ μποῦνε στὸ δικό τους, καὶ κεῖ τότε, μέσα στὴ σύγχυση, χυμῶντας ἀπὸ τρεῖς διάφορες μεριές, θὰ κατάφερναν νὰ κόψουν τὸ δρόμο σ' ἕνα - δύο καὶ νὰ τοὺς πιάσουν ζωντανούς... Γιατὶ αὐτὸς ἦταν ὁ σκοπός.

Ὡς τόσο τὰ πράματα δὲν ἦρθαν ἔτσι, ὅπως ἀκριβῶς τὰ ἤθελαν... Κάποιος δηλαδὴ ἀπὸ τοὺς κουρσάρους ἄρχισε ξαφνικὰ νὰ φωνάζη τοὺς ἄλλους καὶ νὰ τοὺς δείχνη κάτι ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι. Ἦταν ἕνα μικρὸ κομμάτι πανί' δίχως ἄλλο κάποιος ἀπὸ τοὺς ναῦτες περνῶντας μέσα ἀπὸ τοὺς θάμνους θὰ ξεσκίστηκε.

Οἱ κουρσάροι μαζεύτηκαν πάλι γύρω ἀπὸ τὸν ἀρχηγό τους ποὺ ἔστεκε ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιὰ καὶ περίμενε... Εἴχανε πολλὰ νὰ ποῦν, φαίνεται, καὶ συζητοῦσαν μὲ χαμηλὴ φωνή... Ἕνας πότε πότε ἔδειχνε κατὰ τὶς μεριὲς ποὺ ἦσαν κρυμμένοι οἱ τρεῖς φίλοι καὶ οἱ ἄλλοι γύριζαν καὶ κοιτοῦσαν... Σὰν ἄγρια κυνηγάρικα ζῶα, μυρίστηκαν, θαρρεῖς, κι' εἶδαν πράματα ποὺ θὰ ξέφευγαν ἀπὸ τὰ μάτια ἑνὸς ἄπραγου ἀνθρώπου ποὺ τραβάει χωρὶς ὑποψία καὶ ἐπειδὴ δὲ σκέφτεται κακὸ γιὰ κανένα, δὲν λογαριάζει καὶ τὸ κακὸ ποὺ μπορεῖ νὰ τοὔρθη. Ἀπὸ μερικοὺς τσακισμένους θάμνους, ἀπὸ μερικὲς πετρίτσες ποὺ ξέσυραν ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ βρίσκονταν πρὶν καὶ χάραξαν μερικὲς γραμμὲς κάτω στὸ χῶμα, καὶ ἀπὸ ἄλλα διάφορα ἀκόμα σημάδια κατάλαβαν πολλὰ καὶ φαντάστηκαν περισσότερα. Τὸ μικρὸ ἐκεῖνο πανὶ ἦρθε σὲ μιὰ ἀσφαλτη βεβαίωση στὰ συμπεράσματά τους.

Ἀφοῦ συνεννοήθηκαν ἔτσι κάμποση ὥρα καὶ πῆραν ἀπόφαση, ἀνοίχτηκαν ὕστερα κι' ἄρχισαν ν' ἀνεβαίνουν πάλι τὴν ἀνηφοριὰ τῆς χαράδρας, ὄχι ὅμως ὅπως πρίν, μὰ σιγὰ καὶ μὲ πολλὴ προφύλαξη.

«Κοντεύει ἆράγε νὰ φανῆ ὁ κὺρ Θόδωρος; ἀναρωτήθηκε ὁ Γρηγόρης. Πόση ὥρα νὰ ἔχη περάσει; Τοῦ φαίνονταν πὼς ἀργεῖ... μὰ ἤξερε ἀπὸ ἄλλοτε πὼς σὲ κάτι τέτοιες στιγμὲς μὲ τὸ νὰ παρακολουθοῦμε τὸ κάθε τι καὶ τὸ κάθε τι νὰ μᾶς κάνη ἐντύπωση, ὁ καιρὸς μακραίνει, θαρρεῖς, καὶ δείχνει πὼς δὲν περνᾶ.

Καὶ οἱ κουρσάροι ἀνέβαιναν καὶ πλησίαζαν ὁλοένα...

«Ἔπρεπε νὰ τοὺς ἀφήση ν' ἀνεβοῦν ὣς τὴν κορφή, ἢ νὰ σηκωθῆ ἀπάνω καὶ νὰ τοὺς χτυπήση ἀπὸ ψηλά;... Βέβαια τὸ δεύτερο ἦταν προτιμότερο. Κι' ἔπρεπε νὰ ἀφήση τὸν καθένα νὰ κάνη κατὰ πῶς ἔκρινε, ἢ νὰ δώση αὐτὸς τὸ πρόσταγμα ποὺ μπορεῖ ὣς τόσο καὶ νὰ τὸ περίμεναν οἱ ἄλλοι — νὰ τοὺς ἐπιτεθοῦν;»

Πρὶν ἀκόμα ἀποφασίση ἔπεσαν οἱ πρῶτες σαΐτες ἀπὸ τὴ μεριὰ τοῦ Μιχαήλ. Σύγκαιρα τὸ ψηλό του ἀνάστημα ὀρθώθηκε στὴν κορφὴ κι' ἡ φωνή του ἀντιλάλησε σ' ὁλόκληρη τὴ χαράδρα.

— Ἐμπρὸς παιδιά. Ὁ Χριστὸς νικᾶ.

Ὁ Γρηγόρης καὶ ὁ Δημήτρης δὲν ἔχασαν καιρό. Μὲ τὴν ἴδια κραυγὴ χύθηκαν κι' αὐτοὶ ἀπὸ τὴ δικιά τους μεριὰ ἀπάνω στοὺς κουρσάρους....

Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς χτυπήθηκε· οἱ ἄλλοι τρομαγμένοι ἀπὸ τὴν ξαφνικὴ ἐπίθεση κατρακύλισαν τὸν κατήφορο καὶ μαζεύτηκαν ἄλλοι πίσω ἀπὸ τὸν τοῖχο ποὺ ἦταν στὴ μπασιὰ τῆς σπηλιᾶς, ἄλλοι ἀνάμεσα στοὺς πυκνοὺς θάμνους ποὺ τοὺς ἔκρυβαν ὁλόκληρους κι' ἄλλοι πιὸ κάτω στὴν ἀμμουδιά, κοντὰ στὸ καράβι τους.

Τώρα πιὰ ὁ ἀγώνας ἦταν φανερὸς κι' ἀντίπαλοι μποροῦσαν νὰ λογαριάσουν τὴ δύναμή τους καὶ ν' ἀποφασίσουν ἀνάλογα...

Τριάντα πρὸς δέκα... Γιὰ μιὰ στιγμὴ κράτησε σιωπή. Ὁ Γρηγόρης τοὺς μάζεψε ὅλους γύρω του...

— Δὲ συμφέρει νὰ τοὺς ἐπιτεθοῦμε πρὶν φανῆ ὁ κὺρ Θόδωρος, εἶπε. Μιὰ σαΐτα σφύριξε καὶ πέρασε ξυστὰ ἀπὸ τὸν ἀριστερό του ὦμο...

Σύγκαιρα κάποιος ἀπὸ κεῖ κάτω τοῦ φώναξε σὲ ἀψεγάδιαστη ἑλληνική... «Κένταρχε, Γρηγόρη Κομιτᾶ· χαίρω πολὺ ποὺ μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ σὲ περιποιηθῶ στ' ἀρχοντικό μου...»

— Κρυφτῆτε γρήγορα πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους, πρόσταξε ὁ Γρηγόρης. Κι' ἂν κανένας κάνη κατὰ δῶ, χτυπᾶτε τον...

— Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ποὺ σὲ φωνάζει; ρώτησαν ξαφνιασμένοι ὁ Δημήτρης καὶ ὁ Μιχαήλ.

— Ἕνας παλιός μας φίλος... ποὺ ἂν μπορέσουμε νὰ τὸν βάλουμε στὸ χέρι θὰ μάθουμε κι' αὐτὰ ποὺ ζητᾶμε κι' ἄλλα πολὺ περισσότερα καὶ σπουδαιότερα...

Τὸν κοίταξαν μὲ ἀπορία...

— Ἐσὺ ποὺ σκοπεύεις καλά, Δημήτρη, φρόντισέ μου αὐτὸν ἐκεῖ κάτω ποὺ θέλει κατὰ τὰ φαινόμενα ν' ἀλλάξη θέση... εἶπε ὁ Γρηγόρης... Χαμηλὰ στὰ πόδια... Πληγωμένοι μᾶς χρειάζονται κι' ὄχι βαριά... γιὰ νὰ μποροῦν ν' ἀποκριθοῦν μὲ ὄρεξη στὰ ρωτήματά μας...

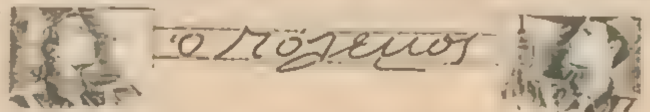
Ὁ Δημήτρης τέντωσε τὸ τόξο του μὲ δύναμι· ἡ σαΐτα ἔφυγε κελαϊδώντας σὰ χελιδόνι...

«Ὤχ» ἀκούστηκε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά.

— Τὸν πέτυχες... Γειά σου, φώναξε ὁ Γρηγόρης.

(Ἀκολουθεῖ)

Πώς άντικρύζουν τά Έλληνόπουλα τίς μεγάλες ίστορικές μας στιγμές

Σελίδες άπό τό ήμερολόγιο τοῦ μαθητοῦ Μιχαλάκη Στρούζα

8ον

Τό πρόσωπό τους φωτιζόταν έτσι, γιά μιά στιγμή άπό τό [illegible] φῶς τοῦ φανερίου [illegible] έκανε μιά [illegible] μιά στιρρότητα. Έδινε δυό [illegible] [illegible] κι ό στρατιώτης [illegible] πρός τή σκοτεινή έξοδο τοῦ θαλάμου άπό τό μέρος πού σφύραγαν τά τραίνα. Κα, πίσω άπ' αύτόν [illegible] άλλος, άλλος κι' άλλος...

Περίμενα έκεῖ άπό τίς όκτώ ώς τίς έντεκα παρά δέκα.

Μαγνητισμένος άπό τό θέαμα αύτό τό μονότονο, πού έκανε ώς τόσο τήν καρδιά μου νά χτυπᾶ δυνατά, νόμιζα πώς έζουσα κάποιο παράξενο όνειρο, γιομάτο λαχτάρα κι [illegible]

Όλη αύτή η [illegible] τῶν παλληκαριῶν [illegible] άπό μπροστά [illegible] μέσα μου τήν [illegible] τήν πατρίδα καί τήν [illegible] μου γιά τόν τίμιο καί τόν μεγάλο άγῶνα της.

Όσο σκεφτόμουνα πώς όλ' αύτά τά παιδιά άκόμα χτές βράδυ [illegible] καί [illegible] τή ζωή [illegible] [illegible] φαντάζονταν [illegible] [illegible] αύτή τήν ώρα θά βρίσκονταν στήν άνάγκη νά ταξιδεύουν φορτωμένοι [illegible] γιά νά συναντήσουν τό Χάρο καί νά μετρηθοῦν μαζί του [illegible] [illegible] της λευτεριᾶς καί της [illegible] μας. Μέ τά μάτια τής φαντασίας μου έβλεπα όλα αύτά τά παλληκάρια νά [illegible] [illegible] άπό τά τραίνα [illegible] [illegible] άπάνω [illegible] τής Ήπείρου [illegible] τά κορμιά [illegible] σάν ένα [illegible] τιμής καί τής λευτεριᾶς, όχι μονάχα τής Έλλάδας μας, άλλά καί τοῦ κόσμου όλόκληρου, όπως έλεγε τό μεσημέρι ό πατέρας...

Έπιτέλους, νά κι' ένας φαντάρος πού μοῦ κάνει νόημα, σηκώνοντας τό χέρι του πρός τό μέρος μου.

— [illegible] Μιχαλάκη!

Κάτω άπό τή σκιά τοῦ κράνους πού σχηματίζεται καθώς πέφτει άπάνω του τό χλωμό φῶς τοῦ φανερίου [illegible] [illegible] άπό τό [illegible]

[illegible] καί, σέ λίγο, ό Γιώργος βρίσκεται κοντά [illegible]

[illegible] φορτωμένος [illegible] τά έξαρτήματα τής έκστρατείας: [illegible]

[illegible] λέω, έτσι, γιά νά πῶ κάτι καί [illegible] στή συγκίνησή μου.

[illegible]

Δίχως νά θέλω, πέρασαν εύθύς άπό τό νοῦ μου τά λόγια [illegible]

[illegible]

γονιῶν του φόρτωναν φαντάρους.

[illegible] τῶν, πού [illegible] σκοτάδι άπό τό χλωμοπράσινο [illegible] πόμοιο, σάν γιά νά βρεθοῦν μιά [illegible] σκοπό τους...

* * *

[illegible] όλονυχτίας ώρες.

Έκεῖ ό Γιώργος μοῦ πῆρε τό δεξί χέρι καί δέν έπαψε νά μοῦ τό σφίγγη άνάμεσα στά δυό τά δικά του, ώσότου χωρίσαμε:

— Λοιπόν, Μιχαλάκη, μοῦ λέει, τελειώσανε τά ψέματα, φεύγω.

— Νά πάς στό καλό, τ' άποκρίθηκα. [illegible]

[illegible]

— Καί γώ τό ίδιο, τοῦ άπαντῶ ζωηρά κι' αύθόρμητα.

— Τό σπίτι μας μπορεί νά περάση τραχειές μέρες, έξακολουθεῖ ό Γιώργος [illegible] στην καρδιά της τήν δική μου τήν άπουσία. Δέν ξέρεις τί γίνεται. Είσαι μεγάλος, άντρας πιά, καί μπορῶ [illegible] [illegible] άκόμα καί τήν πιό έπικίνδυνη άποστολή πού θά [illegible] μοῦ άναθέσουν. Θά πολεμήσω μ' όλη μου τήν καρδιά καί δέν θά ξαναγυρίσω ποτέ στό σπίτι [illegible]

[illegible] άφησε:

Ό [illegible] ράσει, ξαναρχίσει νά λέη. Έχει [illegible]

('Η συνέχεια στό έπόμενο)

(Συνέχεια έκ τοῦ προηγουμένου)

Τήν άλλη μέρα ό άρχηγός έδωκε τό σύνθημα τής έκστρατείας. Τήν αύγή τής πρώτης τοῦ Μάρτη συγκεντρώθηκαν όλοι στό Μοναστήρι τοῦ Γαλατᾶ, πού άνῆκε τότε στό θρόνο τῆς Ίερουσαλήμ, κι' άπ' έκεῖ ξεκίνησαν γιά τό Βουκουρέστι. Σέ χιλιάδες τότε άντίτυπα έκυκλοφόρησε ή παρακατιανή προκήρυξί του, πού άπευθύνονταν στούς κατοίκους τής Δακίας.

Πρός τούς Δάκας

«Άνδρες Δάκες! Σήμερον άφίνω τήν εύλογημένη γή τής Μολδαυΐας καί πατῶ είς τό έδαφος τής άγαπημένης σας πατρίδος. Μέ άγκάλας άνοικτάς καί μέ δάκρυα χαρᾶς μάς ύπεδέχθη ό φιλελεύθερος λαός τής Μολδαυΐας· μέ αίσθήματα τοιαῦτα περιμένω νά ίδῶ καί τά εύγενῆ τέκνα τῆς Δακίας.

»Άνδρες [illegible] προσκαλεῖ [illegible]

[illegible]

ματικάς δυνάμεις σας καί έξαχρειώσει τόν έθνικόν έκεῖνον χαρακτῆρα, δι' [illegible] είς τούς άρχαίους χρόνους νά φυ[illegible] λιτικήν σας άνεξαρτησίαν, καί ν' άντιπαραταχθῆτε χρόνους ίκανούς είς τάς έφόδους τῶν ά[illegible]

[illegible] τέλος πάντων καί τής άνακτήσεως τής έλευθερίας έχτύπησεν. Ένα μέγα Έθνος, μέγα διά τήν άπαραδειγμάτιστον γενναιότητα, τρέχει τό [illegible] κράν δέν είναι νά θερίση τούς καρπούς τῶν γενναίων καί ένδόξων άγώνων του. Ύμεῖς δέ [illegible]

[illegible] τήσετε, καί [illegible] τά φυσικά καί τά πολιτικά έκεῖνα δίκα[illegible]

[illegible] καί ή πολιτική κοινωνία χρεωστεῖ νά ύπερασπίζεται καί νά άσφαλίζη. Έστε βέβαιοι ότι παρῆλθεν ό καιρός καθ' όν ή φωνή τοῦ όχλου όλίγον είσηκούετο είς τάς άκοάς τῶν κρατούντων. [illegible] σήμερον βλέπομεν αύτούς τούς ίδίους άρχη[illegible] τῶν έθνῶν έκουσίως νά άποδίδωσι τά είς λαούς [illegible] σπεύδωσι νά εύχαριστήσωσι τάς εύλόγους έπιθυμίας των.

[illegible] είσέρχομαι είς τό έ[illegible] μου [illegible] τιωτικήν έκείνην εύταξίαν, τήν [illegible] νά διατηρῆ έθνος έμψυχούμενον [illegible] [illegible] τής έλευθερίας φρονήματα [illegible] [illegible] ότι καί ύμεῖς θέλετε ά[illegible] ρενετες τήν φιλοφρονεστάτην [illegible] αύτήν, όσον χρεωστεῖτε είς άλ[illegible] λους ύπέρ τής κοινής έλευθερ[illegible]

Άλέξανδρος Ύψηλάντης»

ΤΑ ΠΡΟΜΗΝΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΙΓΙΔΑΣ

[illegible]

[illegible] ς δύο τοῦ Μάρτη πῆρε άπό τό Λεβέντη γράμμα γιομάτο δυσάρεστα νέα. Ό Λεβέντης τοῦ γραφε πώς οί δυό του άπεσταλμένοι Ύπ[illegible] τρος καί Πώπ, είχανε άποτύχει στήν άποστολή τους.

[illegible] Έλληνες, είχε δολοφονηθῆ. Κι' ό δεύτερος, ό Άριστείδης ό Παπα-Πώπ, ό [illegible] φιλικός πού είχε σταλῆ στό Βελιγρά[δι] μέ τό έγγραφο τής συμμαχίας Έλλάδος κα[ί] [illegible] γιά νά μή πέσουν τά χαρτιά στά χέρια τῶν Τούρκων, τά πέταξε μέσα σέ ένα έλος, καί [illegible]. Τά θλιβερά αύτά νέα τοῦ [illegible] μυαλό του. Έτσι τήν ίδια αύτή μέρα πῆρε τήν άπόφασι νά στείλη στό Μοριά τόν άδερφό του τό Δημήτρη.

Σέ έφτά μέρες έφτασε στή Φωξάνη. Έκεῖ τόν καρτέραγαν ό Καραβίας κι' ό Άργυροκαστρίτης μέ τριακόσιους έξήντα στρατιώτες. Άναθάρρεψε κάπως. Νά πού έπί τέλους ύπῆρχαν άκόμα πιστοί στήν ίδέα. Τήν άλλη μέρα [illegible] [illegible] διά τῶν έλληνικῶν παροικιῶν τοῦ έξωτερι[κοῦ] πού γύρευαν νά καταταγοῦν στόν ταχτικό [illegible] τό καί νά χύσουν γιά τήν πατρίδα το [illegible]

[illegible]

Η ΣΕΛΙΣ των κοριτσιών

✶ ΤΟ ΧΡΕΟΣ ΜΑΣ ✶

Νέο κορίτσι,

Ἀγαπητή μου Φαλαγγίτισσα.

Ὑπάρχουν ἀγῶνες καὶ ἀγῶνες στὴ ζωὴ τῶν Ἐθνῶν καὶ στὴ ζωὴ τῶν ἀτόμων. Ἀγῶνες ποταποὶ καὶ πρόστυχοι, ποὺ γίνονται ἀπὸ χαμηλὰ ἕνστικτα καὶ πάθη. Ἀγῶνες ποὺ κλείνουν μέσα τους τὸ μικρόβιο τῆς φθορᾶς, ποὺ εἶναι καταδικασμένοι νὰ ἀποτύχουν ἔστω κι' ἂν στὴν ἀρχὴ φαίνωνται ὅτι κερδίζουν ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦν.

Ὑπάρχουν ἀντίθετα καὶ ἀγῶνες ποὺ γίνονται γιὰ τὴν ὑπεράσπισι ἰδανικῶν καὶ ἀξιῶν αἰωνίων, ἀγῶνες γεμᾶτοι αὐτοθυσία καὶ αὐταπάρνησι, βασισμένοι πάνω σὲ στερεὰ ψυχικὰ βάθρα ποὺ καμμιὰ περίστασι δὲν μπορεῖ νὰ ἐλαττώσῃ τὸ ὕψος των. Οἱ ἀγῶνες αὐτοὶ ἔχουν ἀμέσως στὴ γένεσί τους ὡς σύντροφο τὴν ἀπόλυτο ὡραιότητα καὶ ὅ,τι καὶ νὰ συμβῇ μένουν παραδειγματικοὶ σὲ γενεὲς γενεῶν.

Ἕνας τέτοιος ἀγῶνας εἶναι καὶ ὁ δικός μας σήμερα. Γεννήθηκε ἀπὸ μιὰ ὡραία πανεθνικὴ ὁρμὴ γιὰ τῆς φυλῆς μας τὴ διατήρησι. Γιατὶ τί θὰ ἦτανε πιὰ ἡ Ἑλλὰς χωρὶς τὸ φυλετικό της ποιὸν καὶ χωρὶς τὸ φυλετικό της ἔνστικτο; Δὲν πολεμοῦμε ἐμεῖς, ὅπως ἄλλα ἔθνη σήμερα, γιὰ ὑλικὰ ἀγαθά, γιὰ ἐδαφικὲς κατακτήσεις, γιὰ πλούτη, γιὰ πετρέλαια, γιὰ πρῶτες ὗλες. Ὄχι! Ἀγωνιζόμαστε γιὰ νὰ διατηρήσουμε τὸ χῶμα μας ἐλεύθερο καὶ τὸ αἷμα μας ἀμόλυντο. Τὰ δυὸ αὐτὰ χῶμα καὶ αἷμα εἶναι τὰ ἱερὰ δεδομένα μιᾶς φυλῆς. Καὶ μεῖς ἀπὸ τὰ πανάρχαια χρόνια φυλάξαμε τὸ φυλετικό μας ἔνστικτο ὅσο κανεὶς ἄλλος λαός. Ἔχουμε πολλὲς πικρίες δοκιμάσει μέσα στὸ ρεῦμα τῶν αἰώνων τῆς ἐθνικῆς μας ζωῆς ὅσες φορὲς τὸ ἔνστικτο αὐτὸ παραχώθηκε καὶ δὲν λειτουργοῦσε κανονικά. Σήμερα ὅμως βρίσκεται σ' ὅλη του τὴν αἴγλη, λειτουργεῖ τόσο φωτεινὰ ποὺ θαμπώνει κάποτε κι' ἐμᾶς τοὺς ἴδιους.

Ἐπειδὴ ὅμως ἀκριβῶς βρίσκεται τώρα στὸ ζενὶθ τῆς λάμψης του αὐτῆς, γι' αὐτὸ πρέπει ὅλοι καὶ ὅλες μας μὲ ἐπιστράτευσι ὅλων τῶν δυνάμεων καὶ ἀρετῶν μας νὰ τὸ τροφοδοτοῦμε διατηρῶντας τὴ λάμψι του αὐτή. Ὁ ἕνας στρατιώτης μὲ τὸ ὅπλο, ὁ ἄλλος ἀγρότης μὲ τὸ ἀλέτρι, ὁ δουλευτὴς τῆς ἐπιστήμης μὲ τὸ πνεῦμα του, ὁ ἐργάτης μὲ τὰ χέρια του, τὸ κορίτσι, ἡ γυναῖκα μὲ τὴ δουλειά της, ὁ φτωχὸς μὲ τὴ δραχμή του, ὁ πλούσιος μὲ τὰ ἑκατομμύριά του.

Τὶς προάλλες ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἐθνικῆς Προνοίας κ. Ἠλίας Κριμπᾶς μίλησε στὸ ραδιόφωνο γιὰ τὸ χρέος ποὺ ἔχουμε ὅλοι μας ἀπέναντι τῆς Φυλῆς μας. Ἤτανε μιὰ ὁμιλία γεμάτη ἀλήθειες καὶ γνήσια συγκίνησι, γι' αὐτὸ κι' ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ ὁμιλητῆ ἔφθανε κατ' εὐθεῖαν στὴν ψυχὴ τοῦ ἀκροατῆ. Εἶδε μὲ τὰ μάτια του, ἄκουσε μὲ τ' αὐτιά του κι' ἔζησε μ' ὅλη του τὴν ὕπαρξι τὸν ἀγῶνα αὐτὸν τὸν ὡραῖον ἐκεῖ ἐπάνω. Καὶ μᾶς τὰ μετέδωσε ὅλα αὐτὰ μὲ τὴ θερμὴ ἔκκλησι νὰ πάρουμε ὅλοι μας μέρος σ' αὐτὸν μὲ τὶς δυνάμεις μας τὶς ψυχικές, πνευματικὲς καὶ ὑλικές. Ὅποιος σήμερα δὲν συγκινεῖται καὶ δὲν κινεῖται γιὰ ὁποιαδήποτε προσφορὰ δὲν ἐκτελεῖ τὸ χρέος του πρὸς τὴ Φυλή του καὶ χωρὶς ἄλλο δὲν μπορεῖ νὰ καυχιέται πὼς εἶναι Ἕλλην. Ἐμεῖς οἱ γυναῖκες μέσα στὰ σπίτια μας μποροῦμε ἀφάνταστα νὰ ἐπιδράσουμε πάνω στὸν πατέρα μας, στὸν ἀδελφό μας, στὸ σύζυγό μας. Ἂν τυχὸν αὐτὸς δὲν κατάλαβε ἀκόμα τὸ μέγεθος τῆς ὑποχρεώσεώς του ἀπέναντι στὴ Φυλή, ἂς προσπαθήσουμε κατάλληλα νὰ τοῦ ἀνοίξουμε τὰ μάτια καὶ τὴν ψυχή.

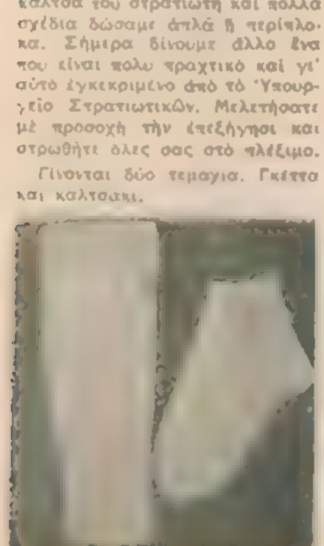
Δὲν εἶναι κρίμα νὰ μείνῃ κι' αὐτὸς ἔξω ἀπὸ τὸν κύκλο τοῦ θαύματος, νὰ μὴν νοιώσῃ τὴν ἀγαλλίασι ὅτι κι' αὐτὸς συνέτεινε γιὰ τὴ Νίκη τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς; Ἕνα δισεκατομμύριο χρειάζεται, εἶπε ὁ Ὑπουργός, γιὰ τὴν Ἐθνικὴ Πρόνοια, γιὰ τὴ βοήθεια γενικὰ ὅσων ἔχουν ἀνάγκη. 450 ἔχουμε προσφέρει. Γιατὶ νὰ μὴν συμπληρωθῇ ἀπὸ μᾶς τὸ ὑπόλοιπον; Ὑπάρχουν πλούσιοι, ποὺ χωρὶς νὰ στερηθοῦν τίποτα θὰ μποροῦσαν ἄψε - σβύσε νὰ δώσουν γι' αὐτὸ τὸ ποσό. Τί νὰ τὰ κάνουν τὰ λεπτά τους ὅταν ὑποδουλωθῇ τὸ Ἔθνος καὶ νοθευτῇ ἡ Φυλή; Κι' αὐτοὶ καὶ τὰ παιδιὰ τῶν παιδιῶν τους θὰ ὑποφέρουν. Ἂς ἀνοίξουνε τὴν ψυχή τους νὰ τοὺς φυσήξῃ ὁ ζωογόνος ἄνεμος τοῦ σημερινοῦ ὡραίου ἀγῶνος. Ἂς ἀνοίξουν τὸ χέρι τους κι' ἂς δώσουν... ἂς δώσουν γιατὶ ἔτσι μόνο θὰ ἔχουν δικαίωμα πάνω στὴν αὐριανὴ Ἑλλάδα. Ἀλλιῶς δὲν θὰ ἔχουν κάνει τὸ χρέος τους αὐτὸ τὸ ἱερὸ στὶς ὧρες τῆς ἀνάγκης καὶ δὲν θάχουν καὶ κανένα δικαίωμα στὶς εὐτυχισμένες τῆς Ἑλλάδος μέρες. Ἂς γίνουν «συναγωνισταὶ στὸν ὡραιότερο ἀγῶνα τοῦ κόσμου!»

Σ. Καρ.

Η κάλτσα τοῦ Στρατιώτη

Πολλὲς φορὲς γράψαμε γιὰ τὴν κάλτσα τοῦ στρατιώτη καὶ πολλὰ σχέδια δώσαμε ἁπλᾶ ἢ περίπλοκα. Σήμερα δίνουμε ἄλλο ἕνα που εἶναι πολυ πρακτικὸ καὶ γι' αὐτὸ ἐγκεκριμένο ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο Στρατιωτικῶν. Μελετήσατε μὲ προσοχὴ τὴν ἐπεξήγησι καὶ στρωθῆτε ὅλες σας στὸ πλέξιμο.

Γίνονται δύο τεμαχια. Γκέττα και καλτσακι.

1) Ἡ γκέττα

Ἡ γκέττα γίνεται ὡς ἑξῆς: Μῆκος 40 ἐκ. τοῦ μέτρου τὸ λιγώτερον. Ἀρχίζουμε τὸ πλέξιμο ἀπὸ τὸ ἐπάνω μέρος μὲ 70 πόντους (θηλειὲς τῆς βελόνας) καὶ τελειώνουμε στὸ κάτω μέρος μὲ 54 πόντους. Τὰ στενώματα θ' ἀρχίζουν κάτω ἀπὸ τὴν γάμπα ὥστε νὰ στενεύῃ κανονικῶς καὶ νὰ μὴ σφίγγῃ τὸ πόδι. Μποροῦμε νὰ τὴν ἀρχίσουμε καὶ μὲ 75 πόντους ἢ 73 διότι τὰ πόδια δὲν εἶναι ὅλα τοῦ ἰδίου πάχους, ὄχι ὅμως ὀλιγώτερον τῶν 70 πόντων. Ἡ γκέττα πλέκεται στο ἐπάνω μέρος τρία δακτυλα λάστιχο μὲ δύο ἴσιους και δυο ἀνάποδους πόντους, ἡ δὲ ὑπόλοιπη γκέττα μὲ 5 ἴσιους καὶ ἕνα ἀνάποδο πόντο.

2) Το καλτσακι.

Το καλτσάκι θὰ ἔχῃ ὕψος ἀπὸ τὴν ακρη τῆς φτέρνας ἕως το ἐπάνω μέρος 19 ἐκ. τοῦ μέτρου ὥστε νὰ περνάῃ ἀπο τὸ πτερυγιο τῆς ἀρβύλας. Ἀρχίζουμε το καλτσάκι ἀπὸ το ἐπανω μέρος μὲ 52 πόντους (θηλειὲς τῆς βελονας) Ἀναλόγως τοῦ μαλλιοῦ, ψιλὸ ἢ χονδρό, μπορεῖτε νὰ τὸ ἀρχίζετε καὶ μὲ περισσότερες θηλειές. Θα κάμωμεν τρία δακτυλα λάστιχο στὸ ἐπάνω μέρος γιὰ νὰ ἐφαρμόζῃ στὸ πόδι και τελειωνουμε στὸ σχῆμα μιᾶς συνηθισμένης κάλτσας μικρῆς ἢ μεγαλης πατουσας ἀναλογως μὲ τα διαφορα πόδια.

Πλέκετε ἕνα ζεῦγος γκέττες καὶ 4 ζεύγη καλτσάκια.

Περισσότερες πληροφορίες παρακαλοῦνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι νὰ ζητήσουν ἀπὸ τὴν Καν Π. Ζητρίδου, Διευθύντριαν τοῦ III Γραφείου τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Ἀττικοβοιωτίας, Γ' Σεπτεμβρίου 9 Γ' ὄροφος.

Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες,

Τὰ παιδιὰ τῆς Ε.Ο.Ν. θὰ περάσουν καὶ πάλι ἀπὸ τὰ σπίτια σας στὶς 25, 26 καὶ 27 Ἰανουαρίου, γιὰ νὰ τοὺς δώσετε ὅ,τι μπορεῖτε γιὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς στρατιώτας μας ποὺ μάχονται εἰς τὰ χιονισμένα ἀλβανικὰ βουνὰ καὶ γιὰ τὰς οἰκογενείας των.

Εἶναι καθῆκον μας ἀπέναντι τῶν γενναίων ὑπερασπιστῶν τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς ἀγωνιζομένης Πατρίδος μας νὰ δώσουμε ὅ,τι μποροῦμε.

ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΕΔΑΦΟΣ ΚΑΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ

Η Ἤπειρος εἶναι πετροσπαρτη, ολο κακοτοπιές και γρεμοκλαδα. Κάμπο δὲν θὰ βρῆς παρά μοναχα εξω ἀπο την Ἄρτα και τη Φιλιππιάδα. Ἐκεῖ ἔχει ἐλιές, ἀπό κεῖ βγαίνουν καὶ τὰ ὀνομαστά πορτοκάλια. Πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τῆς Πρέβεζας καλλιεργοῦν ἀκόμα ρύζι καὶ βαμπάκι. Μα στ᾽ ἄλλα μερη, ὅπου τὸ χῶμα εἶναι φτενό καὶ λιγοστό, δὲ φυτρώνει παρά καλαμπόκι. Μ᾽ αὐτὸ τρέφονται ἄλλωστε οἱ περισσότεροι Ἠπειρῶτες, μὲ μπομπότα. Τὴν ἔχουν παράπονο οἱ βουνίσιοι αὐτὴν τὴν [illegible] τοῦ ἐδάφους. Αὐτὴ τοὺς φέρνει τὴ φτώχεια, αυτη τους ἀναγκάζει να [illegible] μακρια ἀπ᾽ τα σπίτια τους [illegible]. Ὁ [illegible] χωμα εἶχε ὁ Θεός, λένε οἱ [illegible], τὄρριξε κατω στο Μωρια για μας δεν ἀπόμειναν ἄλλο ἀπό τὶς πέτρες.

Τὸ κυριώτερο μεταφορικὸ μέσο που χρησιμοποιεῖται στην Ἤπειρο εἶναι τὰ πόδια! Ξεκινᾶς ἂς ποῦμε, ἀπ᾽ τὸ χωριό κι᾽ ὕστερ᾽ ἀπο μιας μερας πορεια βρισκεσαι στην πόλη. Πόσο ἀπέχει ρωτας, το [illegible] χωριό ἀπ᾽ τα Γιαννενα. Μιση μερα σου λεν, [illegible] Σιδηρόδρομος δεν εφτασε ακομα ως ἐκεῖ. Με τ᾽ αυτοκινητα [illegible] μοναχα οἱ πολεις. Αλλα ο πολυς κοσμος [illegible] κρεμουν το [illegible] τους, στον ωμο [illegible] το ραβδί τους (που θα τους [illegible] για τα σκυλια) και τραβανε [illegible] το παζαρι με μουλαρι μονο τους [illegible] Το βραδυ θα [illegible] να γυρι. Την αλλη μερα θα βρισκωνται [illegible] στο σπιτι.

Και μη νομισετε πως μπορει να περπατηση [illegible] στον τοπο τους. Ὅ [illegible] μαθημενος ἀπ᾽ τα [illegible] θα τον [illegible] τα ποδαρια. [illegible] σε [illegible] μερος. Ἐδῶ χρειάζεται [illegible] κι αντοχη, γυμνασμένες ἀντζες καὶ γερά πνευμονια. Τόσο ἀνηφοροι τόσες [illegible] μια στις πετρες και στα [illegible]. Δὲν περνιοῦνται μὲ σεργιάνι, μὲ βῆμα κανονικό, [illegible]. Οἱ διαβάτες περπατοῦν ὥρες συχνά τὸ καλοκαίρι χωρὶς νὰ βροῦν στὸ δρόμο τους ἴσκιο. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὴ βροχή τοῖς [illegible] φορες ζητας να [illegible] σε καμμια σπηλια.

Τετοιος [illegible] ο τοπος στην Ηπειρο [illegible] Ηπειρωτες δεν τους [illegible] συνηθισμενα τα κατορθωματα τους, δεν τους κάνουν ἐντύπωσι. Μαθημένοι ἀπὸ μικροί νὰ [illegible] νυχτοπερπατοῦν, ξέρουν τὴν περιοχή τους σπιθαμὴ μὲ σπιθαμὴ καὶ μποροῦν νὰ τὴ γυρίζουν μὲ κλεισμένα [illegible] σάν κου[illegible] μέσα στο σκοτάδι. [illegible] χειρίζονται στίς πορ[illegible] τους φανάρια. Ἕνας ξένος θὰ τὄχανε [illegible] μόλις νυχτωνε θὰ κλεινότανε μεσα. Μα πως μπορεῖ νὰ ζήση κανεὶς ἔτσι; Δὲν προφταίνονται ὅλες οἱ δουλειές τὴν ἡμέρα. Ὅταν λοιπόν ἔχουν νὰ πᾶν [illegible] τους ἢ να [illegible] στο παζαρι [illegible] ἀπο [illegible] τρεις ωρες νυχτα και κυκλοφοροῦν στις ἐρημιες σα φαντάσματα.

[illegible] Ηπειρωτες περπατουσαν [illegible] μερες

. τραβοῦν μόνοι τους στὸ παζάρι
μὲ μουλάρι . .

[illegible] Αυτο γινόταν [illegible] δεύαν στὴ Βλαχιά, ἔχοντας τοὺς περήφανους [illegible] σκόταν κοντινώτερα. [illegible] τους ἐργατικους — σκαφτιάδες, μαστόρους ἢ παρόμοιους — πού ζητοῦσαν κάθε χρόνο δουλειά στὸ Ξηρόμερο. Περίμεναν να [illegible] τους ἐκεῖ κοντά, πρώτα ἐπειτα με τα πόδια. Περπατούσαν μέρες καὶ μέρες ὥσπου νὰ φτάσουν στον τόπο τοῦ [illegible], ἐκεῖ που θὰ βρίσκαν ἐργασία. Με τον ἴδιο τρόπο, ἀποδιωμένα, γυρνοῦσαν ὕστερα στο χωριό τους, φορτωμένοι αὐτὴ τὴ φορά καὶ καλούδια.

Ἔτσι λοιπόν μὲ τοὺς Ἠπειρῶτες δὲ φοβοῦνται [illegible] τὸ περπάτημα μήτε τὶς κακοτοπιές. Ἀνεβαίνουν τους γκρεμνούς σάν κατσίκια. Βγάζουν ἀνήφορο μιᾶς ὥρας χωρὶς νὰ πάρουν ἀνάσα. Ἡ ἐλαστικότητά τους εἶναι κάτι τὸ ἀπίστευτο. Στὸ τρέξιμο δὲν τους φτάνει κανένας [illegible] μήπως ἔχουν γυμναστή ἀπο μικροί, μήπως ἔκαμαν συστηματικές ἀσκήσεις. Δεν τις ἔχουν οὔτε ἀκούστα, τί λογής εἶναι. Μα ἡ τραχεια ζωή τους, οἱ ἀνάγκες οἱ καθημερινές, τους ἐξασκοῦν μὲ τὸ πιὸ σίγουρο σύστημα. Δεν κάθονται ποτέ τους. Δὲν ἔχουν νὰ ξεκοκκαλίσουν ἕτοιμα. Γι᾽ αὐτὸ βρίσκονται ὅλο στους δρόμους, στὸ ὕπαιθρο, μέσα στὴ φύσι. Ὅταν ἔρθη καιρός νὰ πᾶνε στρατιῶτες, βαστοῦν πιὸ καλά ἀπ᾽ ὅλους στὶς πορεῖες.

Τὸ Ἠπειρωτικὸ ἔδαφος μὲ τὶς ἄπειρες ἀνωμαλίες καὶ τὸ βαρὺ του κλίμα σκληραγωγεῖ τοὺς κατοίκους ἀπὸ μικρούς. Συνηθι[illegible] τῆς ζωῆς [illegible] χρειές τοῦ σπιτιοῦ τους θέλουν πάντα ὀρθοι, στὸ ποδάρι. Παιδεύονται γιὰ νὰ ζήσουν. [illegible] σφουγγίζουν τὸ ἱδρωμένο μέτωπο τους. Ἀλλὰ κανένα ψωμί στὸν κόσμο δὲν ἔχει τὴ νοστιμάδα τῆς μπομπότας τους. Τὴν τρῶν μὲ ὄρεξι, τους φαίνεται στὴν πεῖνα τους σά συμιγδάλι.

Μπομπότα και κρεμμύδι, μπομπότα καὶ τυρί, αὐτὸ εἶναι [illegible] νάχα μὲ ξειδι. [illegible] τῶν παιδιῶν τους [illegible] Αλλα [illegible] της [illegible] τους [illegible] κι η [illegible] στην πατρίδα τους [illegible] Αυτ[illegible]

[illegible]

ΣΥΜΠΑΣ Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

Πολλάκις μέχρι τοῦδε ἐπολέμησεν ἡ Ἑλλάς. Φαίνεται πῶς ὁ Θεός ποὺ τὴν ἐτοποθέτησεν ὡς βραχίονα εἰς τὸ μεταίχμιον τοῦ Ἀνατολικοῦ καὶ Δυτικοῦ Κόσμου, τὴν προώρισεν ὡς πρόμαχον τῶν ὑψηλοτέρων ἰδεῶν τῆς ζωῆς καὶ τῶν πολυτιμοτέρων ἀγαθῶν τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων.

Εἰς προχριστιανικοὺς χρόνους ἐπολέμησε κατὰ τῆς ἀγρίας βαρβαρότητος τῶν Ἀνατολικῶν Λαῶν. Εἰς τοὺς μετέπειτα χρόνους ἠγωνίσθη, ὅπως καὶ σήμερον ἀγωνίζεται, κατὰ τῆς ἐκφύλου βαρβαρότητος τῆς Δύσεως.

Καθ᾽ ὅσον ὅμως ἐνθυμοῦμαι δὲν γνωρίζω ἄλλην περίπτωσιν πολέμου, καθ᾽ ἣν ἡ Ἑλλὰς ἐπολέμησε τόσον συνολικῶς καὶ τόσον ὁλοκληρωτικῶς. Καὶ αὐτὸς ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, ὁ ὁδηγήσας τὰς Μακεδονικὰς Φάλαγγας μέχρι περάτων τερμάτων Ἀσίας καὶ καυχώμενος ὅτι ἐπέτυχε τὴν ἕνωσιν τῶν καθ᾽ Ἑλλάδα Συμπολιτειῶν, μετὰ θλίψεως κατόπιν διαγράφει εἰς ἐπιγραφὴν ἐπὶ ἀφιερωθέντων εἰς τοὺς Θεοὺς λαφύρων τὸ «πλὴν Λακεδαιμονίων».

Σήμερον ὅμως εἰς τὸν παρόντα πόλεμον τῶν ἠθικῶν ἀξιῶν κατὰ τῆς κτηνώδους βίας ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ ὀρθωθῇ γιγαντιαίως σύμπας ὁ Ἑλληνισμὸς καὶ νὰ πάλλη οὐ μόνον πᾶσα Ἑλληνικὴ ψυχή, ἀλλὰ καὶ πᾶσα εὐγενὴς [illegible] συγκινουμένη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀγῶνος κατὰ τῆς ἰταλικῆς ἀτιμίας.

Εἶναι δὲ μέγα πρᾶγμα καὶ μεγάλη ἐνίσχυσις δι᾽ ἡμᾶς τοὺς ἀγωνιζομένους εἰς τὰς πρώτας γραμμὰς τοῦ πυρὸς ἐπὶ τῶν χιονισμένων κορυφογραμμῶν τῶν ἀγρίων Ἀλβανικῶν ὀρέων νὰ αἰσθανώμεθα παρὰ τὴν λόγχην μας τὴν πνοὴν ὁλοκλήρου τοῦ Ἔθνους καὶ τὴν συμπάθειαν τῆς ἀριστοκρατίας τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ νὰ μᾶς συνοδεύουν εἰς τὸν ὑπὲρ πάντων ἀγῶνα, χαλκεύουσαι διὰ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς λατρείας εἰς τὴν Ὑπέρμαχον Στρατηγὸν Παρθένον Μαρίαν καὶ δι᾽ ὅσων ὑπὲρ ἡμῶν πράττουν, τὰ πνευματικὰ ὅπλα, τὰ ἐμψυχώνοντα τὰ χαλύβδινα τοιαῦτα.

Εἶναι ἀνέκφραστος ἡ συγκίνησις, ἡ χαρὰ καὶ ἡ ὑπερηφάνεια, τὴν ὁποίαν ἐδοκιμάσαμε [illegible] τὴν ἰδίαν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων τὰ δέματα τῆς ἀγα[illegible] Ε.Ο.Ν. [illegible] ἦσαν ἁπλῶς δέματα ἐκεῖνα μὲ ὀλί[illegible] προσφιλῶν ὑπάρξεων. [illegible] νησιν μαζί.

Χίλια χρόνια λοιπὸν [illegible] Μεταξᾶς, ποὺ εἶχε τὴν [illegible] [illegible]ρευτῆς μας Πατρίδος.

Ζήτω ἡ Πατρίς. Ζήτω ὁ Ἀρχηγός. Ζήτω ἡ Ε.Ο.Ν.

Ἀρχιμ. Ἰωακεὶμ Λιούλιας
Λοχαγὸς Ἱερεὺς 53ου Συντάγματο[illegible]
Ἐν Τ. Τ. 520 τῇ 25ῃ Δεκεμβ[illegible]

Μεταγραμματισμοὶ

Μὲ βῆτα ἀπὸ μιὰ πόλι ξεκινάω
μὲ μὶ στὴν παραλία κατε-[illegible]
μὲ πὶ στῆς γῆς τὴν ἄκρη πάω
μὲ ρὸ στὶς λέξεις τοῦ θεάτρου μπαίνω
μὲ δέλτα εἶμαι ὅλο ποιηρία
μὲ θῆτα βρίσκομαι στὴν ἐκκλησία.

Ι. ΔΗΜΑΚΗΣ

Λογοπαίγνιον

Ἕνας πῆγε στὸ Νοσοκομεῖο νὰ ἰδῇ κάποιον ἀσθενῆ. Ὁ φύλακας στὴν πόρτα τὸν ρώτησε:

— Τί συγγένεια ἔχετε.

— Ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφὲς δὲν ἔχω, ἀπήντησε ὁ ἐπισκέπτης, ἀλλὰ ὁ πατέρας τοῦ ἀρρώστου εἶναι γυιὸς τοῦ πατέρα μου.

Σ. Γ. ΧΑΛΑΣ

Παροιμία

ΟΑΧΙ
Ι ΧΕ
ΝΙΓΟ
ΟΡΝΑ
ΡΕΚΙ

Τοποθετήσατε καταλλήλως.

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 15ου ΦΥΛΛΟΥ

[illegible] τίως: 1 παράς. 2 τέλος. 3 νόσος. 4 Πορος. 5 δαινα. 6 ΣΩ 7 σά. 8 ΗΙ. 9 ἴς. 10 στάνη. 11 ἀπάτω 12 Ἴριδα. 13 βάρκα. 14 Ωντας. Καθέτως: 15 πάγος. 8 ἧττας. 16 [illegible] 25 στοᾶς. Λαβυρινθοσταυρόλεξον: Ὁριζοντίως: 1 Σ. 2 μία. 3 Σίνας. 4 ΣΤ—τε. 5 [illegible] Ἄνδρος. Ρόδος. Δῆλος. Κάσος. Ὄσσα Ἄρης. Ἀκροστιχίς: Περίανδρος (Παρνασσός. Ἑλλάς. Ρουμανία. Ἰνδικός. Ἀξιός. Ναύπλιον. Δῆλος. Ρόδος. Ὅμηρος. Συρία). Μεταγραμματισμός: Πολωνία. Κολωνία Τονόγριφος: Πάτμος. ἀτμός Αἴνιγμα: Ἡ πέννα καὶ τὰ γράμματα

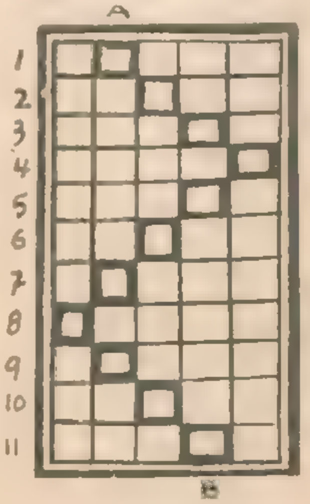
Ἕνα τετράγωνον:

[illegible]

Δικτυωτὸν

Ὁριζοντίως:

1) Τὸ ἀντίθετον τοῦ μέσου. 2) Κατοικία τῶν ἀονιῶν. 3) Μὲ αὐτὰ πετοῦν τα πουλιά. 4) Σ' αὐτὴν κάνουμε τὰ ψώνια μας. 5) Βασίλισσα τῆς Ἑλλάδος. 6) Μικρὸ δάσος. 7) Υἱὸς τοῦ Πριάμου. 8) Πόλις τῆς Πελοποννήσου. 9) Ὑπάρχει στὸ σπίτι καὶ μ' αὐτὴν ἀνεβαίνουμε στὰ ἀπάνω πατώματα. 10) Βρύση. 11) Οἶνος (δημ.).

Διαγωνίως, Α — Β: Ἥρως τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821.

Ε Ν ΜΟΣΧΟΣ

Τρίγωνον

• • • • • = Ἑλλ. πόλις
• • • • = Ἀρχ. θεὸς
• • • = Χρονικὴ μονάς
• • = Κλωστή
• = [illegible]

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

ΕΥΤ. Ι. ΜΑΡΑΓΚΟΥΔΑΚΗ

Κρυπτογραφικὸ

12345678 = Νῆσος
45678 = Αἶνος
12878 = Νῆσος
7882 = Ὄρος
7678 = Ζῶον
23878 = Δάσος
2352 = Ἀγώνισμα
25678 = Ζῶον

Ι. Κ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

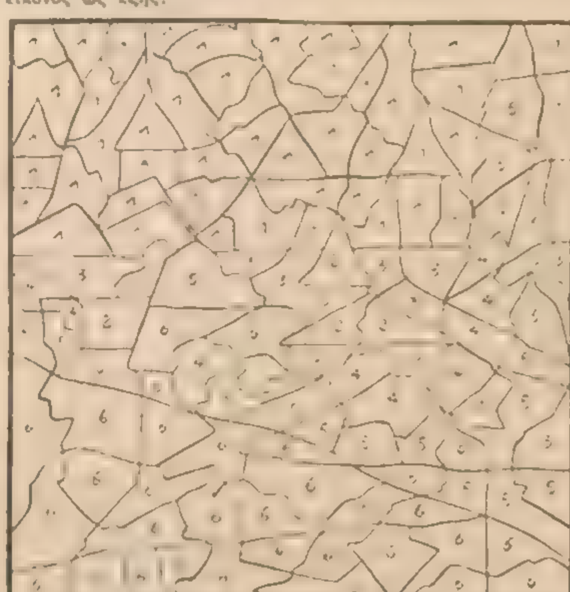
Αἴνιγμα

Τρέχει, τρέχει, πάει, πάει καὶ στὰ πίσω δὲν γυρνάει.

Σ. Γ. ΧΑΛΑΣ

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Στερεώστε ἕνα διαφανὲς χαρτὶ ἐπάνω στὸ σχέδιο καί, ὁδηγούμενοι ἀπὸ τοὺς ἀριθμούς, χρωματίσατε τὰ μέρη τῆς εἰκόνος ὡς ἑξῆς:

Ὅπου ὑπάρχει:

1 μὲ μπλέ, 2 μὲ κόκκινο, 3 μὲ κίτρινο ἀνοικτό, 4 μὲ πράσινο ἀνοικτό, 5 μὲ πράσινο σκοῦρο, 6 μὲ καφέ.

Ὅπου ὑπάρχει 0, θὰ μείνῃ λευκό.

ΚΑΙ ΛΙΓΗ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΓΕΝΕΙΑΔΑ!

Ὅταν κρυώνουν τ' αὐτιά του [illegible]

Κύριε ἐλέησον!

Δάσκαλος: Γιῶργο, ποιὸς ἐφεῦρε τὸν ἠλεκτρισμό;

Γιῶργος: Ἡ Ἠλέκτρα τοῦ Σοφοκλέους, κύ[illegible]

Σώθηκε!

Δάσκαλος: Τί διαβάζεις Τάκη;

Τάκης: Συμβουλὲς γιὰ τὸ κολύμβημα.

Δάσκαλος: Δηλαδή;

Τάκης: Νά, ἂν κινδυνεύῃς νὰ πνιγῇς, θ' ἀνοίξῃς τὸ βιβλίο στὴ σελίδα 294, ὅπου καὶ θὰ βρῇς τὶς σχετικὲς συμβουλές.

ΘΕΟΛΟΓΟΣ Β. ΑΡΤΟΠΟΙΟΣ

Ἡ ψεύτικη πάγωσε;

Δυὸ μασκαράδες βγαίνουν ἀπὸ ἕνα χορό.

— Τί κρύο!! λέει ὁ ἕνας. ἐπάγωσε ἡ μύτη μου.

Καὶ ὁ ἄλλος:

— Καλὰ ποὺ εἶναι ψεύτικη.

ΓΕΩΡΓ. Ε. ΜΥΛΩΝΑΚΗΣ

Ναργιλέδες...

Δάσκαλος: Τί κατασκευάζουν Τοτὸ μὲ τὸν ἄργιλλο;

Τοτός: Ἀργιλέδες, κύριε.

Ἀναμφισβητήτως...

Μίμης: Ποῦ κάθεται ἡ γιαγιά σου Τάκη;

Τάκης: Στὴν πολυθρόνα της.

Σὺ εἶπας...

Στὴν ἔκθεσι ζωγραφικῆς:

— Ὁ μύωψ ἐπισκέπτης: Τί εἶναι αὐτὸ τὸ ἄσχημο πορτραῖτο;

— Ὁ φύλαξ τοῦ μουσείου: Εἶναι... ἕνας καθρέπτης κύριε!

ΕΥΘΥΜΙΑ

Ἀνώνυμο.

— Σήμερα ἔλαβα ἕνα ἀνώνυμο γράμμα.

— Καὶ ποιός σοῦ τὸ ἔστειλε;

Μιὰ σωστὴ ἀπάντησις

Στὸ σχολεῖο ὁ δάσκαλος μαθαίνει στὰ παιδιὰ φυσικὴ ἱστορία καὶ τοὺς μιλάει γιὰ τὰ ζῶα ποὺ ἔχουν ἐξαφανιστῆ πιὰ ἀπὸ τὴ γῆ. Ὕστερα γυρίζει στὸν Τάκη καὶ τὸν ρωτάει:

— Γιὰ πές μου ἐσύ, Τάκη, ἕνα ζῶο ποὺ νὰ μὴν ὑπάρχη πιά.

— Τὸ καναρίνι μας.

— Πῶς τὸ καναρίνι σας; Σοῦ εἶπα ἕνα ζῶο ποὺ νὰ μὴν ὑπάρχη πιά.

— Μάλιστα, κύριε, τὸ καναρίνι μας δὲν ὑπάρχει πιά, γιατὶ τὸ ἔφαγε χτὲς ἡ γάτα!

Δικαιολογημένη ἀπορία

— Ἀλήθεια, μαμά, τὰ μεγάλα ψάρια τρῶνε τὰ μικρά;

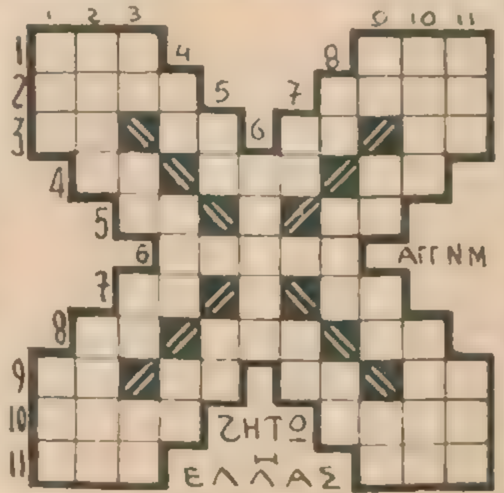
— Ναί, παιδί μου.

— Τρῶνε καὶ σαρδέλλες;

— Τρῶνε.

— Καὶ πῶς ἀνοίγουν τὸ κουτί τους;

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΜΑΣ

Ὁριζοντίως: 1) Συμπερασματικόν — Ἀρχιστράτηγος τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ κατὰ τὸν πόλεμον 1914-18. 2) Κλωστὴ — Τὴν ἐτορπίλλισαν οἱ Ἰταλοὶ ἀλλὰ τὰ νησιτάκια μας [illegible] 3) [illegible] ἠλεκτρικῆς ἀντιστάσεως. Ἐκτὸς — Προτρεπτικόν — Ὅστις. 4) Ὑποθετικόν. Λοιπὸν (ἀρχ.) — Κλωστὴ (ἀρχαϊκόν). 5) Ἄρθρον (πληθυντικός) — Ἄρθρον (πληθυντικός). 6) Βαρέτροι (πληθυντικός). 7) Ὑποθετικόν — Προσωπικὴ ἀντωνυμία. 8) Νότα — Ὀργανισμὸς [illegible] φροντίζει γιὰ τὴν σταφίδα — Νότα [illegible] μουσικῆς. 9) Προτάσσεται τοῦ [illegible] (δημ.) — Ἐὰν (ἀρχ.) — Ζωὴ (καθαρ.). 10) Βουνὸ τῆς Ἀλβανίας τὸ ὁποῖον κατέλαβεν ὁ ἑλληνικὸς στρατός μας κατόπιν ἡρωικῶν ἀγώνων — Κράτος τῆς Ἀσίας. 11) Πάντοτε (ἀρχ.) — Ἄφησε (δημ.).

Καθέτως:

1) Ἐπάνω — Ἀριθμητικόν. 2) Μέρος τοῦ λόγου — Τὸ ἀντίθετον τοῦ ἐξήλωσε. 3) ΑΜ — Δεικτικὸν (δημ.) — Ἀνώνυμος ἑταιρεία — Ἄρθρον (πληθ.). 4) Προτρεπτικὸν (δημ.) — Ἄνθος — [illegible] καὶ ἀριθμητικόν. 5) Ἄρθρον — Ἄρθρον (πληθ.). 6) Ὁ [illegible] ἔγραψε ἀπὸ τοὺς Σολωμοῦ. 7) Ὑποθετικὸν — Τοῦ ὁποίου (ἀρχ.). 8) Εἰς (ἀρχ.) — Ἐρωτηματικὴ ἀντωνυμία — Νότα. 9) ΦΑ — Αὐτὴ — ΕΠ — Αἰγυπτιακὴ θεότης τοῦ ἡλίου. 10) Ὄχι ὁ [illegible] — Νοστιμίζει τὰ φαγητά. 11) Σκόρος (ἀρχ.) — Ὑπομονητικὸν ζῶον (κλητική).

ΑΠ. Ν. ΜΟΣΧΟΣ

Γνωρίζετε γεωγραφίαν;

Ἀπαντῆστε εἰς τὰ ἑξῆς ἐρωτήματα:

1) Τὸ Βατικανὸν εἶναι κράτος εἰς τὴν Εὐρώπην.

2) Ἡ Βενεζουέλα εἶναι εἰς τὴν Ἀφρικήν;

3) [illegible]

4) Τὸ [illegible] Ὄρος [illegible] εἶναι τὸ [illegible] Εὐρώπης.

5) Ὁ Βο[illegible] τῆς Εὐρώπης.

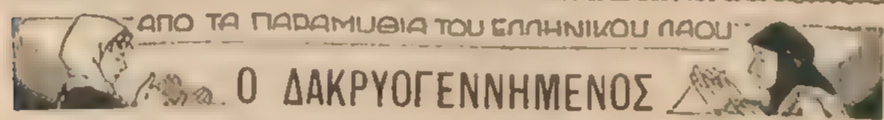
6) Ἡ Β[illegible] Ἀ[illegible]

[illegible]

7) Ποῖες [illegible] Θε[illegible]

8) Τὸ Λουτράκι καὶ ἡ περιοχή του (πλευρὰ τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου, πρὸς τὴν Στερεὰν Ἑλλάδα) ὑ[illegible] Ἀ[illegible] Βο[illegible] Ἀ[illegible] καὶ Κ[illegible]

9) Ἡ Κρήτη διαιρεῖται εἰς πέντε νομούς;

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

Ο ΔΑΚΡΥΟΓΕΝΝΗΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Παιδί μου, τοῦ λέει ἡ χανούμισσα, ὅσοι πῆγαν ἐκεῖ δὲν ματαγύρισαν. Ἂν ἐσὺ θέλῃς νὰ γυρίσῃς νὰ πᾷς κατὰ ντὶπ τὸ μεσημέρι, ὅταν κυλιοῦνται οἱ γουροῦνες μέσα στὰ νερά, νὰ πάρῃς τὸ γουρουνάκι καὶ νὰ βαρέσῃς μιὰ στ' ἄλογό σου καὶ νὰ φύγῃς. Ὕστερα νἄρθῃς ἀπ' ἐδῶ, καθὼς θὰ γυρίζῃς.

Πάει λοιπὸν κι' αὐτὸς τὸ μεσημέρι καὶ παίρνει τὸ γουρουνάκι. Τὸ βάζουν οἱ γουροῦνες στὰ ποδάρια γιὰ νὰ πιάσουν τὸ παιδί, πὰ ποῦ νὰ τὸ πιάσουν! Καὶ πάει τὸ παιδὶ ἀπ' τὴ χανούμισσα, ὅπως τοὖπε.

Μόλις ἔφτασε, τοῦ ἔβαλε ἡ χανούμισσα κι' ἔφαγε καὶ κοιμήθηκε, καὶ τοῦ παίρνει τὸ γουρουνάκι καὶ τοῦ βάζει ἕνα ἄλλο δικό της.

— Ὅταν θὰ σὲ ξαναστείλουν πουθενά, νἄρθῃς πάλι ἀπ' ἐδῶ, τοῦ λέει:

Φτάνει καμμιὰ φορὰ τὸ παιδὶ στὴ μάνα του, καὶ τὸ ρωτάει:

— Ἔφερες τὸ γουρουνάκι;

— Τὸ ἔφερα, τῆς λέει.

Καὶ τὄψησαν κι' ἔφαγαν.

Πᾶνε πίσω οἱ δράκοι.

— Ἔ, τὄφερε; τῆς λένε.

— Ναί, τὄφερε.

— Τώρα, τῆς λένε, νὰ πάῃ νὰ πάρῃ τ' ἀθάνατο νερό.

Καὶ τοῦ λέει ἡ μάνα του· νὰ πᾷς, παιδί μου, νὰ πάρῃς τ' ἀθάνατο νερό! Ἂν πιῶ ἀπ' ἐκεῖνο τὸ νερό, δὲν ματαπαθαίνω τίποτα. Καὶ τὸ παιδὶ πηγαίνει στὴ χανούμισσα.

— Πῶς νὰ κάνω νὰ πάω νὰ πάρω τ' ἀθάνατο νερό; τῆς λέει:

— Παιδί μου, τοῦ λέει ἡ χανούμισσα, ὅσοι πῆγαν ἐκεῖ δὲν ματαγύρισαν, παρὰ θὰ σοῦ δώσω μιὰ λαίνα, καὶ μόλις φτάσῃς ἐκεῖ κι' ἀνοίξουν τὰ βουνά, νὰ τὴ βάλῃς ἔτσι ἀπάνω, καὶ πρὶν ἀκόμη κλείσουν, νὰ πᾷς νὰ τήνε πάρῃς καὶ νὰ γυρίσῃς.

Πῆρε τὸ παιδὶ τὴ λαίνα καὶ τράβηξε νὰ πάρῃ τ' ἀθάνατο νερό. Ἐκεῖ π' ἄνοιξαν τὰ βουνά, ἔβαλε ὅπως τοῦ εἶπε τὴ λαίνα, καὶ πῆρε τὸ νερό, καὶ γύρισε πίσω στὴ χανούμισσα. Τὸ παίρνει αὐτὴ τὸ νερὸ καὶ τοῦ βάζει ἄλλο καὶ τοῦ λέει:

— Ὅταν θὰ σὲ ξαναστείλουν πουθενά, νἄρθῃς ἀπ' ἐδῶ πρῶτα.

Καὶ τὸ παιδὶ πηγαίνει στὴ μάνα του. Σὰν ἄκουσαν τὸ βρόντο οἱ δράκοι, τρύπωσαν.

— Τὸ ἔφερες; τοῦ λέει ἡ μάνα.

— Τὸ ἔφερα, τῆς λέει τὸ παιδί.

— Γιὰ δός μου νὰ πιῶ ψίχα!

Καὶ τῆς ἔδωσε τὸ παιδὶ νὰ πιῇ.

— Γέρεψα τώρα, δὲ ματαπεθαίνω τίποτε, τοῦ λέει αὐτή. Καὶ βγῆκε τὸ παδὶ νὰ πάῃ στὸ κυνήγι. Καὶ πάει στὴ χανούμισσα. Μόλις τὸ εἶδε ἡ καλὴ αὐτὴ γυναίκα, ἀκοῦ τοῦ λέει τώρα τί θὰ κάνῃς: Θὰ πάρῃς σαράντα πρόβατα κι' ἕνα ἀρνί, σαράντα ἕνα· κι' ἀφοῦ τὰ μάσῃς σὰν τσοπάνης, νὰ περάσῃς ἀπ' τὴ μάνα σου· ἐκεῖ θὰ χυθοῦν οἱ δράκοι νὰ σοῦ τ' ἀρπάξουν καὶ θὰ σοῦ μείνῃ μονάχα τ' ἀρνί· θάχουν κι' ἕνα σπαθὶ μεγάλο, ποὺ εἴκοσι θὰ τὸ τραβᾶν ἀπὸ τὴ μιά, κι' εἴκοσι ἀπὸ τὴν ἄλλη, γιὰ νὰ σὲ σφάξουν· μὰ δὲ θὰ μποροῦν νὰ τὸ τραβήξουν καὶ σὺ θὰ τοὺς πῇς: Δῶστέ μου το ἐδῶ! καὶ θὰ τὸ πάρῃς καὶ θὰ τοὺς σφάξῃς.

Κι' ἔτσι ὅπως τ' ὁρμήνεψε ἡ καλὴ αὐτὴ γυναίκα, ἔκανε τὸ παιδί. Χύμηξαν οἱ δράκοι καὶ τοῦ πῆραν ὅλα τὰ πρόβατα καὶ τοῦ ἔμεινε μονάχα τ' ἀρνί, καὶ κοίταζαν νὰ βγάλουν τὸ σπαθὶ καὶ δὲν μποροῦσαν.

— Δῶστέ μου το ἐδῶ, τοὺς φωνάζει.

Τοῦ δίνουν λοιπὸν τὸ σπαθί, τὸ τραβάει καὶ τοὺς σφάζει.

Ὁ Ἀρχηγός δὲν μᾶς λησμονεῖ

«... **Οὔτε οἱ Σκαπανεῖς οὔτε αἱ Σκαπάνισσαι δὲν ἔλειψαν ἀπὸ τὴν πρόσκλησιν αὐτήν. Καὶ οἱ μικροὶ Σκαπανεῖς προσέφεραν καὶ αὐτοὶ τὴν βοήθειάν τους παντοῦ...».**

Εἶναι τὰ λόγια τοῦ Ἀρχηγοῦ ποὺ εἶπε γιὰ μᾶς στὴν τελετὴ τῆς Πρωτοχρονιάτικης πήττας τῆς Ε.Ο.Ν.

Ὁ καλὸς πατέρας, ποὺ δὲν περνᾶ εὐκαιρία νὰ μὴ μᾶς δώση ὅλη Του τὴν ἀγάπη καὶ τὴν στοργή!!...

Πόση ὑπερηφάνεια νοιώθουμε γι' αὐτό!

Ξέρει βέβαια ὁ Ἀρχηγὸς πὼς οἱ δυνάμεις μας εἶναι μικρὲς καὶ πὼς στὸν σημερινὸ μεγάλο ἀγῶνα τῆς Ἑλλάδος δὲν μποροῦμε νὰ προσφέρωμε ἀξιόλογα πράγματα. Μὰ καὶ τὴν ὀλίγη βοήθειά μας τὴν ἐκτιμᾶ ὅσο καὶ τὴν βοήθεια τῶν μεγαλυτέρων μας, ποὺ ἄλλοι τὴν δίδουν μὲ τὸ αἷμα τους, ἄλλοι μὲ τὸν ἱδρῶτα τους, καὶ ὅλοι δίδουν ὅ,τι ἔχουν καὶ δὲν ἔχουν γιὰ τὸν ἀγῶνα, γιὰ τὴ Νίκη τὴ μεγάλη, ποὺ γι' αὐτὴν ὅλοι προσευχόμεθα στὸν καλὸ Θεὸ τῆς Ἑλλάδος, καὶ ὅλοι τὴν περιμένουμε βεβαίαν καὶ ἀσφαλῆ. Οἱ μικρές μας ὑπηρεσίες εἴτε στοὺς Τομεῖς τῆς Ὀργανώσεως εἴτε ὁπουδήποτε ἀλλοῦ τὶς δίδουμε ἐκτιμῶνται ἀπὸ τὸν Ἀρχηγὸ καὶ τὴν Ὀργάνωσι τῆς Ε.Ο.Ν., γιατὶ θεωροῦνται πὼς εἶναι μιὰ ἄσκησις ποὺ θὰ τονώση τὴν ψυχή μας καὶ τὸ νοῦ καὶ τὸ σῶμα μας γιὰ νὰ συνεχίσουμε κι' ἐμεῖς ὅταν μεγαλώσουμε τὰ μεγάλα καὶ θαυμαστὰ ἔργα τῶν πατέρων μας καὶ τῶν ἀδελφῶν μας ποὺ φτιάνουν σήμερα τὴν νέα δοξασμένη Ἑλλάδα.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΥΣ

Η ΕΥΧΗ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ

Γύρω γύρω στὴ γωνιὰ
ὁ παππούλης μας στ' ἀλήθεια
ὅλη νύχτα μιὰ φορὰ
μᾶς διηγόταν παραμύθια.

* * *

Γιὰ πολέμους γιὰ σπαθιά,
ὁ παππούλης, κι' ἱστορίες
ὡς τὴ νύχτα τὴ βαθειὰ
μᾶς ἐγέμιζ' ἀπορίες.

* * *

«Μιὰ πατρίδα Ἑλληνικὴ
— ὦ παιδιά μου ἀγαπημένα! —
ἁπλωνόταν ὡς ἐκεῖ
στὰ νησιὰ τὰ σκλαβωμένα.

* * *

Μιὰ πατρίδα ζηλευτὴ
μέσ' στὸν κόσμο καὶ μεγάλη,
ναί, παιδιά, καμαρωτὴ
ποὺ δὲν ἦταν καμμιὰν ἄλλη.

* * *

Πᾶρτε τὴν εὐχὴ παιδιά:
νὰ γενῆτε ἀντρειωμένα
καὶ μὲ πέτρινη καρδιὰ
νὰ χαλάστε αὐτὴ τὴ γέννα!»

Π. Οἰκονομάκος

ΜΙΚΡΑ – ΜΙΚΡΑ

ΤΙ ΒΑΡΟΣ ΣΗΚΩΝΕΙ ΜΙΑ ΜΕΛΙΣΣΑ

Μιὰ μέλισσα μπορεῖ νὰ σηκώση βάρος 75 φορὲς μεγαλείτερο ἀπὸ τὸ δικό της. Τόσο μεγάλη εἶναι ἡ δύναμί της. Ἂν ἕνας ἄνθρωπος 50 ὀκάδων μποροῦσε νὰ σηκώση βάρος 75 φορὲς μεγαλείτερο ἀπὸ τὸ δικό του, θὰ σήκωνε 3.750 ὀκάδες!

ΤΑ ΠΙΟ ΜΙΚΡΑ ΒΙΒΛΙΑ

Πολὺ μικρὰ βιβλία τυπώνανε κυρίως τὰ παληὰ τὰ χρόνια. Ἔτσι ὁ Πέρσης ποιητὴς Ὀμὰρ Καγιὰμ ἔγραψε ἕνα βιβλιαράκι ἀπὸ 64 μικρὲς σελίδες εἰκονογραφημένες ποὺ δὲν ἦσαν μεγαλύτερες ἀπὸ πέντε πόντους.

Στὸν 17ο αἰῶνα εἴχανε τυπώσει βιβλιαράκια σὰν ἕνα εἰσιτήριο τοῦ σιδηροδρόμου.

Στὰ 1833 τὸ Πανεπιστήμιο τῆς Ὀξφόρδης στὴν Ἀγγλία τύπωσε μιὰ πολὺ μικρὴ Βίβλο, μικρὴ σὰν ἕνα... γραμματόσημο.

Στὰ 1896 βγῆκε μιὰ ὅμοια στὸ Λονδῖνο. Εἶχε πλάτος τριάντα χιλιοστόμετρα καὶ μῆκος σαρανταπέντε. Εἶχε 876 σελίδες καὶ 27 εἰκόνες.

ΚΑΙ ΤΑ ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΑ ΒΙΒΛΙΑ

Στὸ Βρεττανικὸ Μουσεῖο ὑπάρχει ἕνας Ἄτλας ποὺ δωρήθηκε στὸν Κάρολο 2ο κι' ἔχει ὕψος ἕνα μέτρο κι' ἑξηνταπέντε πόντους καὶ πλάτος ἕνα καὶ δεκαπέντε! Ὑπάρχει μιὰ Βίβλος ἀπὸ ἑκατὸν ὀκτὼ τόμους τῶν 10 χιλιάδων σελίδων. Κάθε τόμος ζυγίζει 4 χιλιόγραμμα καὶ 400 γραμμάρια!

Στὴ Δυτικὴ Ἔκθεσι τοῦ Σικάγου ἐξετέθη στὰ 1893 ἡ χρυσῆ βίβλος τοῦ κράτους τῆς Αλάσκας ποὺ ζυγίζει περισσότερο ἀπὸ 79 κιλά.

7. **(Συνέχεια)**

Καὶ κατὰ ποῦ εἶναι ὁ δρόμος μας ἀρχηγέ; Τὸ ἀερόστατο δὲν φαίνεται πουθενά!

Ὁ κὺρ Μπούλης δὲν τὰ χάνει ὅμως ἔτσι εὔκολα... Κάθισε καὶ λογάριασε σὲ τί ὕψος ἀπάνω κάτω βρισκόταν τὸ αὐτοκίνητο, κοίταξε ὕστερα κατὰ ποῦ τραβοῦσαν τὰ σύννεφα καὶ μὲ τί ταχύτητα πηγαίναν κι' ἔβγαλε τὸ συμπέρασμα πὼς ἔπρεπε νὰ τραβήξουν δυτικὰ κατὰ τὴ θάλασσα...

— Ἐμπρὸς λοιπὸν κατὰ τὴ θάλασσα.

Ἔτρεχαν, ἔτρεχαν σωστὰ τρία τέταρτα τῆς ὥρας κι' ὅμως τὸ δυνατὸ μάτι τοῦ κὺρ Μπούλη δὲν ἔβλεπε τίποτα ἄλλο στὸν οὐρανὸ ἐξὸν ἀπὸ τὴ φωτερὴ σφαῖρα τοῦ φεγγαριοῦ. Ἡ Βοϊδοπούλα πίσω εἶχε **γίνει ἄφαντη. Καὶ νὰ ξαφνικὰ ὁ γάϊδαρος στηρίζει δυνατὰ τὰ μπροστινά του πόδια καὶ σταματάει μπροστὰ σ' ἕνα γκρεμνό... Κάτω σπούσανε μὲ πάταγο τὰ κύματα...**

— Νά τος! φώναξε ὁ κὺρ Μπούλης.

Πραγματικὰ στὴ θάλασσα ποὺ ἁπλωνόταν κάτω ἀπὸ τὸ γκρεμνὸ φαινόταν μιὰ παράξενη σχεδία ἀπὸ ὕφασμα, καὶ πάνω στὴ σχεδία ἕνα πρᾶμα μ' ἀόριστο σχῆμα. Θάλεγε κανεὶς πὼς ἦταν ἕνα ζῶο ποὺ ἔκανε προσπάθειες ὑπεράνθρωπες γιὰ νὰ ξεμπλέξη ἀπὸ τὴν παράξενη ἐκείνη σχεδία ποὺ τὸν κρατοῦσε, θαρρεῖς, καὶ δὲν τὸν ἄφηνε.

Τὸ φτωχὸ αὐτὸ ζῶο ἦταν ὁ Χάρυ Κόντακ, ὁ πρώην Νομάρχης, ὁ ἐρασιτέχνης ἀεροπόρος ποὺ ἀπάνω στὴν ἀπελπισία του εἶχε ξεσκίσει τὴ σφαῖρα τοῦ ἀεροστάτου κι' εἶχε πέσει στὴ θάλασσα, μὰ γιὰ καλή του τύχη πολὺ κοντὰ στὴν ἀκρογιαλιά...

Ἀκόμα γιὰ καλή του τύχη, ἐκεῖ, στὸ ἴδιο μέρος βρέθηκε κάποια ἄγκυρα καὶ μ' αὐτὴν κατάφεραν ὁ κὺρ Μπούλης μὲ τὸ βοηθό του, τὸ γεροτράγο, νὰ τὸν τραβήξουν στὴ στεριὰ σὲ ἐλεεινὴ κατάστασι.

Σώθηκε λοιπὸν ὁ Χάρυ Κόντακ μὰ γιὰ νὰ πέση στὰ νύχια τοῦ τρομεροῦ ἐχθροῦ του... Τὸ μόνο καλὸ γι' αὐτὸν ἦταν ποὺ ὁ ἀστυνομικός, ὅσο ξακουστὸς κι' ἂν ἦταν, δὲν εἶχε καταφέρει ἀκόμα νὰ ἔχη καμμιὰ χειροπιαστὴ ἀπόδειξη εἰς βάρος του. Ἔτσι δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ τὸν κλείση στὴ φυλακὴ καὶ μάλιστα οὔτε νὰ τὸν κατηγορήση φανερά.

Ὡς τόσο ὁ Σερλὸκ Χόλμς τῶν ζώων δὲν σκοτιζότανε γι' αὐτό... Εἶχε τόση **πεποίθησι στὸ μυαλό του ποὺ ἔλεγε... «Ἅμα μελετήσω καλὰ τὰ περιστατικά, δὲν μπορεῖ, θὰ τὸν ξεσκεπάσω... Φτάνει νὰ μὴ φύγη...» Στὸ μεταξὺ ἔκανε τὸν... πάπια, τάχα πὼς ἀπὸ φιλικὸ ἐνδιαφέρον τὸν παρακολουθοῦσε καὶ τὸν ἔσωσε... Ἔκανε καὶ ὁ Χάρυ Κόντακ τὴν πάπια καὶ τὸν εὐχαρίστησε σφίγγοντάς του τὸ χέρι... Ὅσο γιὰ τὸ γεροτράγο ἔκανε κι' αὐτὸς ὅ,τι ἔκανε ἁπλούστατα ὁ κύριός του!**

Σωσμένος καὶ σωτῆρες

Σκαπανέων μας

Σὰν παραμύθι

★ Η ΠΗΓΗ ★

Μιὰ ζεστὴ μέρα τρεῖς ταξιδιῶτες συναντήθηκαν κοντὰ σὲ μιὰ πηγὴ μὲ νερὸ κρύο καὶ καθαρό. Τὸ νερὸ ἔβγαινε μὲ ὁρμὴ ἀπὸ τὴ γῆ κι' ἐχύνετο στὴν ἄκρη τοῦ μεγάλου δρόμου. Ἡ πηγὴ ἦταν τριγυρισμένη ἀπὸ δέντρα καὶ χορτάρια. Τὸ νερό της, καθαρὸ σὰ δάκρυ, ἔπεφτε πρῶτα σὲ μιὰ γούρνα σκαμμένη στὴν πέτρα. Τὸ περισσευούμενο ἐξεχείλιζε γιὰ νὰ σχηματίση ἕνα ποταμάκι ποὺ γρήγορα ἐχάνετο στὰ λειβάδια.

Οἱ ταξιδιῶτες ἐξεκουράσθηκαν στὴ σκιὰ κοντὰ στὴν πηγή. Ἤπιαν νερὸ καὶ ἐξεδίψασαν. Ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους ἀκριβῶς ἦταν μιὰ πέτρα καὶ πάνω σ' αὐτὴ ἦταν γραμμένο: «Ἔχε τὴν πηγὴ αὐτὴ γιὰ παράδειγμα». Ἀφοῦ οἱ ταξιδιῶτες ἐδιάβασαν τὴν ἐπιγραφὴ ἄρχισαν νὰ σκέπτωνται τί ἄραγε σημαίνει.

Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς — θὰ ἦταν ἔμπορος χωρὶς ἄλλο — εἶπε:

— Αὐτὴ εἶναι μιὰ καλὴ συμβουλή. Ἡ πηγὴ τρέχει χωρὶς νὰ σταματᾷ. Πηγαίνει μακριά. Μαζεύει τὸ νερὸ ἀπὸ τὶς ἄλλες πηγὲς καὶ γίνεται ἕνα μεγάλο ποτάμι. Ὁ ἄνθρωπος σὰν κι' αὐτὴ πρέπει ν' ἀσχολῆται ἀδιάκοπα μὲ τὶς ὑποθέσεις του. Ἂν κάνη αὐτό, πάντα θὰ πετυχαίνη καὶ θὰ μαζεύη πολλὰ χρήματα.

Ὁ δεύτερος ταξιδιώτης ἦταν νέος.

— Ὄχι, εἶπε. Ἡ ἐπιγραφὴ αὐτὴ σημαίνει πὼς ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ φυλάξη τὴν καρδιά του καθαρὴ ἀπὸ κακὲς σκέψεις καὶ κακὲς ἐπιθυμίες, τόσο καθαρὴ σὰν τὸ νερὸ αὐτό. Καθαρὸ νερὸ ξεδιψᾶ ὅσους ἀναπαύονται καθὼς ἐμεῖς κοντὰ στὴν πηγή. Δίνει χαρὰ καὶ καινούργια δύναμι. Ἂν τὸ νερὸ ἦταν θολωμένο σὲ τί θὰ χρησίμευε;

Ὁ τρίτος ταξιδιώτης, ἕνας γέρος, ἐχαμογέλασε καὶ εἶπε:

— Ὁ νέος αὐτὸς εἶπε τὴν ἀλήθεια. Αὐτὸ εἶναι τὸ μάθημα ποὺ μᾶς δίνει ἡ πηγή. Σ' ὅποιον διψᾶ, ἡ πηγὴ εἶναι πάντα ἕτοιμη νὰ δώση τὸ καθαρὸ νερὸ της δωρεάν. Εἶναι σὰ νὰ λέη στὸν ἄνθρωπο: «Κάμε τὸ καλὸ καὶ ρῖξτο στὸ γιαλό, μὴν περιμένεις ἀνταπόδοσι».

ΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΙΑ

Λογικὴ παιδιοῦ

— Νῖκο, δὲν σοῦ εἶπα νὰ μὴν κάνης θόρυβο ὅταν κοιμᾶται ὁ μπαμπᾶς;

— Ἀμ' πότε νὰ κάμω λοιπόν; Ὅταν εἶναι ξύπνιος, γιὰ νὰ μὲ δέρνη;

Στοῦ ζωγράφου

— Ἤθελα νὰ μοῦ κάμετε τὸ πορτραῖτο μου ἐλαιογραφία. Πόσο θὰ μοῦ στοιχίση;

— Χίλιες δραχμές.

— Κι' ἂν σᾶς φέρω ἐγὼ τὸ λάδι;

Στὸ μάθημα τῆς φυσικῆς

Ὁ καθηγητής.— Σήκω ἀπάνω, Μίμη, καὶ πὲς μου πόσα πλευρὰ ἔχεις.

Ὁ Μίμης.— Δὲν μπορῶ νὰ τὰ μετρήσω, κύριε, γιατὶ γαργαλιέμαι!

Θὰ γίνη ζωγράφος

— Τί θὰ γίνης, Τοτό, ὅταν θὰ μεγαλώσης;

— Ζωγράφος.

— Ὥστε σ' [illegible] ζωγραφική.

— Ὄχι, ἀλλὰ [illegible] οἱ ζωγράφοι.'

ΔΥΟ ΑΡΒΑΝΙΤΟΠΟΥΛΑ

Ἡ παραπάνω εἰκὼν δείχνει δυο παιδιὰ Ἀλβανῶν. Μᾶς τὴν ἔστειλεν ἕνας ἐκλεκτὸς συνεργάτης τοῦ περιοδικοῦ ποὺ μάχεται στὴν Ἀλβανία μαζὶ μὲ τὸν ἔνδοξο στρατό μας, γιὰ νὰ γνωρίσουν οἱ Σκαπανεῖς τὰ παιδιὰ τοῦ τόπου ποὺ ἐλευθερώνεται σήμερα ἀπὸ τὴν ἰταλικὴν τυραννίαν.

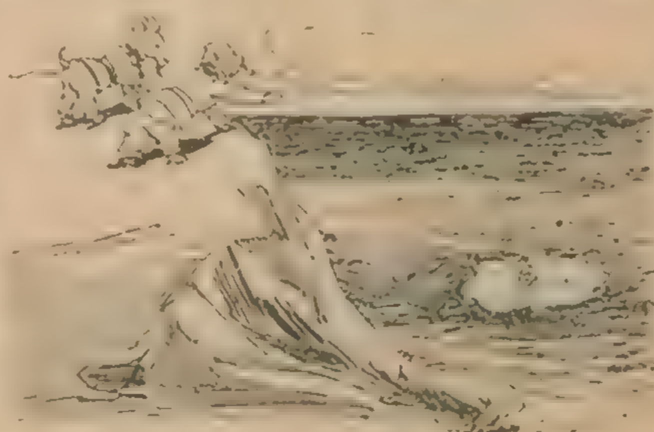
λοιπὸν περπατοῦνε τώρα στὸ περιγιάλι καὶ γλυκοκουβεντιάζουν. Μιὰ στιγμὴ ὅμως ὁ Χάρυ Κόνταк σκύβει κάτω καὶ παίρνει μιὰ χοῦφτα ἄμμο τάχα γιὰ νὰ τρίψη τὰ χέρια του ποὺ ἦσαν παγωμένα ἀπὸ τὸ κρύο λουτρὸ ποὺ εἶχε κάνει. Μὰ ἀντὶ νὰ τρίψη τὰ χέρια του... πάφ... πάφ τὸν ρίχνει στὰ μάτια τῶν δυὸ ἀστυνομικῶν... Ὕστερα τρέχει, πηδάει πάνω στὸ γάϊδαρο καὶ... δρόμο μὲ τὰ τέσσερα...

Ὅταν ὁ κὺρ Μπούλης ξαναβρῆκε τὸ φῶς του ὁ κ. πρώην Νομάρχης εἶχε γίνει ἄφαντος. Πάει πάλι, τὸ πουλὶ εἶχε πετάξει.

— Ἔ, ἔ, ψιθύρισε. Μοῦ γλιστράει μέσα ἀπὸ τὰ χέρια τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ θαρρῶ πὼς τὸν κρατῶ.. Μὰ αὐτός, μάτια μου, εἶναι περισσότερο γέλι παρὰ πίθηκος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ΄.

Πουθενὰ ὁ ἐξοχώτατος πρώην... Ὡς τόσο ἕνα πρᾶγμα ἦταν βέβαιο: πὼς δὲν εἶχε φύγει ἀκόμα γιὰ τὸ ἐξωτερικό, γιατὶ σὲ μιὰ τέτοια περίστασι ὁ κὺρ Μπούλης θὰ εἶχε εἰδοποιηθῆ μὲ τὴν ὥρα — τί λέω μὲ τὴν ὥρα; μὲ τὸ λεπτὸ καὶ μὲ τὸ δευτερόλεπτο ἀπὸ τοὺς ἄλλους πράκτορές του, ποὺ ἦσαν βαλμένοι νὰ προσέχουν, ὄχι μονάχα στὰ μεγάλα λιμάνια καὶ στοὺς σταθμούς, μὰ καὶ στὰ πιὸ ἀπόμερα καὶ ἀσύχναστα... Κανένα τέτοιο ραδιοτηλεγράφημα δὲν τοῦ εἶχε σταλῆ. Τὸ ἐναντίο μάλιστα.. Κάποιος τοῦ ἀνέφερε πὼς ἕνα κουμπὶ πανταλονιοῦ, ὅμοιο κι' ἀπαράλλαχτο μὲ τὰ κουμπιὰ τοῦ Χάρυ Κόνταк, βρέθηκε σ' ἕνα μύλο.

Πάτος! φώναξε ὁ κὺρ Μπούλης

Ὁ πιὸ σίγουρος τρόπος γιὰ νὰ ξεφύγη κανεὶς ἀπὸ τὰ χέρια τῆς ἀστυνομίας σὲ μιὰ μεγάλη πολιτεία εἶναι νὰ ζῆ μπροστὰ στὰ μάτια της, κι' ὄχι νὰ γυρεύη νὰ κρυφτῆ στὴ μοναξιὰ καὶ τὸ σκοτάδι καμμιανῆς σπηλιᾶς. Σίγουρα αὐτὸ θὰ εἶχε κάνει καὶ ὁ Χάρι Κόντακ. Μέρα καὶ νύχτα λοιπὸν ἀδιάκοπα, χωρὶς νὰ ξεκουραστῆ, χωρὶς νὰ χορτάση τὸν ὕπνο ὁ κὺρ Μπούλης γυρίζει στοὺς μεγάλους δρόμους, στὶς πλατεῖες, στὰ πάρκα, μπαίνει στὰ καταστήματα, ξετάζει καὶ προσέχει

(Ἀκολουθεῖ)

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρικὴ Διοίκησις

ΕΥΑΡΕΣΚΕΙΑ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Πρὸς τὴν Δ.Α.Σ. Ἀρρένων καὶ Θηλέων, ἁπάσας τὰς Περιφ. Διοικήσεις Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων καὶ Θηλέων, τὴν Διοίκησιν Ταγμάτων Ἐργασίας κλπ. ἐκοινοποιήθη ἡ κάτωθι Διαταγὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως καὶ Γενικοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἰωάννου Μεταξᾶ:

«Ἐκφράζω τὴν πληρεστάτην μου εὐαρέσκειαν εἰς τοὺς κάτωθι Συναγωνιστὰς τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀρρένων Λαρίσης διότι κατὰ τὸν βομβαρδισμὸν τῆς πόλεως ὑπὸ βαρβάρου ἐχθροῦ, ἐπέδειξαν θάρρος καὶ ἀλληλεγγύην, ἀνωτέραν τοῦ ἁπλοῦ καθήκοντος καὶ παρὰ τοὺς πιθανοὺς κινδύνους τῆς ζωῆς των ἔσπευσαν εἰς τὸν τόπον τοῦ βομβαρδισμοῦ καὶ περισυνέλεξαν καὶ μετέφερον εἰς νοσοκομεῖα τραυματίας καὶ νεκροὺς διαρκοῦντος τοῦ συναγερμοῦ:

1) Πατέραν Ἰωάννην, Τετράρχην.
2) Κακουλίδην Ἰωάννην »
3) Κουτσικογιάννην Δημ., Λοχίτην.
4) Χρονίδην Κωνσταντῖνον »
5) Ἀρμενόπουλον Κωνσταντ. »
6) Μαρτζανίδην Γεώργ. Φαλαγγίτην.
7) Φούτσην Χαρ., Ἀξιωματικόν.
8) Κοσμόπουλον Θ. Ἐνωμοτάρχην.
9) Παντελόγλου Ἀπ. Ἐνωμοτάρχην.
10) Μύτικαν Δημήτριον »
11) Γραμματίδην Σ. Ὁμαδάρχην.
12) Νίκαν Δημήτριον »
13) Χριστοφορίδην Εὐαγ. »
14) Παπαλάζαρον Δημ. Φαλαγγίτην.
15) Ἀναστασίου Γεώργιον »
16) Ἀλιόπουλον Σωτ. Φαλαγγίτην.
17) Σαρδάρην Γεώργιον Τετράρχην.
18) Μπελτὲν Ἀναστάσιον Φαλαγγίτην.
19) Πουρίκαν Σωτήριον Ἐπιτελῆ.

Τὸ παράδειγμά των θὰ μείνη ἱστορικὸν εἰς τὸν ἀγῶνα ποὺ διεξάγει νικηφόρα ἡ Ἑλλάδα μας. Ἐξαίρων δὲ τὴν ὑπέροχον συμπεριφορὰν τῶν Συναγωνιστῶν τῆς Π. Δ. Ἀρρένων Λαρίσης, παραδίδω ταύτην εἰς τοὺς Συναγωνιστὰς καὶ Συναγωνιστρίας ὅλης τῆς χώρας, ὡς μεγαλειῶδες παράδειγμα πρὸς μίμησιν.»

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ Κ.Ε.Ν. κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΝ

Ἡ ὑπηρεσία παρακολουθήσεως ὑποθέσεων στρατευθέντων τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν ἀπέστειλε πρὸς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν Νεολαίας τὴν κάτωθι ἐπιστολήν:

Οἱ εἰς τὸ ἐνταῦθα 7ον Στρατ. Νοσοκομεῖον (τέως Λαϊκὸν) θάλαμος Μακκᾶ νοσηλευόμενοι τραυματίαι λοχίαι, Μουράτογλου Μιχ., Παπαϊωάννου Διονύσ., Παρασκευαΐδης Χαρ. καὶ οἱ στρατιῶται Πετρίτσης Χρησ., Μαουλάρης Θεόδ. καὶ Ζήσης Στέφανος παρακαλοῦσιν ὅπως ἐκφρασθῶσι θερμαὶ εὐχαριστίαι πρὸς τὸν κ. Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον τῆς Ε.Ο.Ν. διὰ τὸ ἐπιδειχθὲν παρ' αὐτοῦ ἐνδιαφέρον καὶ διὰ τὰ προσενεχθέντα εἰς αὐτοὺς δῶρα κατὰ τὴν ἐν τῷ Νοσοκομείῳ νοσηλείαν των.

ΠΩΣ ΑΝΤΙΚΡΥΖΟΥΝ ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν. ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ ΤΟΥΣ

Πρὸς τὸν κ. Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως καὶ Γενικὸν Ἐπιθεωρητὴν τῆς Ε.Ο.Ν. ἀπεστάλη ἡ κάτωθι ἐπιστολή:

Ἐξοχώτατον

Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως
καὶ Γενικὸν Ἐπιθεωρητὴν τῆς Ε.Ο.Ν.
Ἰωάννην Μεταξᾶν

Ἀθήνας

Πληροφορηθεὶς παρὰ τοῦ Διοικητοῦ Λόχου τὸν ἡρωϊκὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ μου Παναγιώτου βαθμοφόρου τῆς Ε.Ο.Ν. Τρυπιῶν, πολεμοῦντος ὑπὲρ τῆς Πατρίδος μας κατὰ ἀνάνδρου καὶ βαρβάρου ἐχθροῦ, μὲ δάκρυα ὑπερηφανείας ἐπειδὴ ὑπῆρξα πατὴρ ἑνὸς τοιούτου υἱοῦ, ἀναφωνῶ: Ζήτω ἡ αἰωνία Ἑλλάς. Ζήτω ὁ Βασιλεύς. Ζήτω ὁ Σωτὴρ Ἀρχηγὸς Ἰωάννης Μεταξᾶς.

Ἐν Τρυπιᾷ Αἰγίου τῇ 30-12-40
Μιχαὴλ Ἀλεξόπουλος

Ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ἀπήντησε τηλεγραφικῶς ὡς ἑξῆς:

Μιχαὴλ Ἀλεξόπουλον

Τρυπιὰν Αἰγίου

Ἀγαπητέ μου Κύριε Ἀλεξόπουλε,

Ἐπληροφορήθηκα μὲ τὸ γράμμα σου τὸν θάνατον τοῦ παιδιοῦ σου ἀλλὰ καὶ τοῦ δικοῦ μου παιδιοῦ ἀπὸ τὴν Ε.Ο.Ν. Ὑπερήφανε Πατέρα, εἶσαι ἄξιος θαυμασμοῦ, ὄχι μόνον διότι ἀνέθρεψες τέτοιο ἡρωϊκὸ παιδὶ ποὺ ἔπεσε μαχόμενο ὑπὲρ τῆς Πατρίδος, ἀλλὰ καὶ διότι μὲ τὸ θάρρος ποὺ δείχνεις ἀποδεικνύεις ὅτι καὶ ἐσὺ εἶσαι ἄξιος Ἐκείνου. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ἀκόμη εἶμαι ὑπερήφανος γιὰ τὸ παιδί σου διότι προέρχεται ἀπὸ τὰ ἀγαπητά μου παιδιὰ τῆς Ε.Ο.Ν. ποὺ μὲ τὸν ἡρωϊκόν του θάνατο μένει ὑπέροχο παράδειγμα στοὺς Συναγωνιστάς του.

ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ

Ἡ Περιφερειακὴ Ὑπηρεσία Ἀλληλεγγύης Μετώπου Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης (Βασιλίσσης Σοφίας ἀριθ. 23) παρακαλεῖ θερμῶς τοὺς ἐπιθυμοῦντας να συμβάλωσι διὰ τὴν ἀρτίαν λειτουργίαν τῶν νεοϊδρυθέντων «Σπιτιῶν τοῦ Στρατιώτου» ὅπως εὐαρεστούμενοι μᾶς χορηγήσωσι τὰ κάτωθι τυχὸν εἰς τὴν διάθεσίν των εἴδη: Πλυντρίδας, θερμοσίφωνας διὰ ξύλου, λουτῆρας καταιωνίσεως καὶ λοιπὰ ἐξαρτήματα λουτρῶν καὶ ἐν γένει εἴδη εἰγιεινῆς καθὼς καὶ ξυλείαν οἱασδήποτε οἰκονομικῆς μορφῆς, καύσιμον τοιαύτην, κουφώματα, κεράμους, πλακάκια κλπ.

Ἐπίσης μπαστούνια γιὰ τοὺς τραυματίας μας, μαῦρα γυαλιὰ καὶ παντοῦφλες ἐξ ὑφάσματος.

ΠΩΣ ΣΚΕΠΤΟΝΤΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν καὶ Γενικὸν Ἐπιθεωρητὴν τῆς Ε.Ο.Ν. ἀπεστάλη ἡ κάτωθι ἐπιστολή:

Σεβαστέ μου πατέρα ὅλης τῆς Ἑλλάδος,

Εἶμαι δέκα χρονῶν κορίτσι' ὁ μπαμπᾶς μου ἤθελε νὰ μοῦ ἀγοράση μὲ 300 δραχ. ἕνα παιχνίδι, ἀλλὰ ἐγὼ σκέφτηκα νὰ μὴ μοῦ πάρη τὸ παιχνίδι ἀλλὰ νὰ τὰ διαθέσω γιὰ τὰ ἀδέρφια μου, τὰ παιδιὰ τῶν στρατιωτῶν ποὺ μάχονται γιὰ τὴ νίκη τῆς γλυκειᾶς μας Πατρίδας. Σᾶς παρακαλῶ νὰ δεχτῆτε αὐτὸ τὸ μικρὸ δῶρο.

Μετὰ σεβασμοῦ
Λέλα Κουρκουλάκη
(Μαθήτρια Α' Γυμνασίου)
Λήμνου 17

Εἰς τὴν ἀνωτέρω ἐπιστολὴν ὁ κ. Πρόεδρος ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς:

Συναγωνίστριαν Λέκαν Κουρκουλάκη
Λήμνου 17

Ἐνταῦθα

Ἀγαπητό μου παιδί,

Πῆρα τὸ γράμμα σου, γράμμα ἀληθινῆς Ἑλληνοπούλας, καὶ εἶδα ὅτι προτίμησες νὰ χαρίσης τὰ χρήματα ποὺ προωρίζοντο γιὰ τὸ πρωτοχρονιάτικο δῶρο σου στὰ παιδιὰ ἐκείνων ποὺ ἀγωνίζονται γιὰ τὴν ἀγαπημένη μας Πατρίδα.

Σὲ συγχαίρω παιδί μου γιὰ τὴν εὐγενικὴ σου αὐτὴ χειρονομία καὶ νὰ εἶσαι βεβαία ὅτι φέτος πῆρες τὸ καλλίτερο δῶρο ἀπὸ κάθε ἄλλη χρονιά.

Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως
καὶ Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς τῆς Ε.Ο.Ν.
Ι. Μεταξᾶς

ΝΕΑ ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Ε.Ο.Ν.

Εἰς ἀπάντησιν ἐπιστολῆς τοῦ Διοικητοῦ τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος συνοδευομένης καὶ ὑπὸ δωρεᾶς πρὸς τὴν Ε.Ο.Ν. ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ὀνομαστικῆς ἑορτῆς τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. Ι. Μεταξᾶ, ὁ ἀναπληρωτὴς τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου ἀπηύθυνε πρὸς τὸν Διοικητὴν τὴν κάτωθι ἐπιστολήν:

Ἀξιότιμε Κύριε Διοικητά,

Εἰς τὸν Συναγωνιστὴν Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον Νεολαίας, ἀπουσιάζοντα εἰς τὴν βάσιν του, ἀνηγγείλαμεν τηλεφωνικῶς τὴν ὡραίαν δωρεάν σας πρὸς τὴν Ε.Ο.Ν. ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ὀνομαστικῆς ἑορτῆς τοῦ Ἀρχηγοῦ μας, ἀνεκοινώσαμεν δὲ καὶ τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς ὑμῶν.

Ἐκ μέρους του παρεκλήθην ὅπως ἐκφράσωμεν τὰς ἀπείρους εὐχαριστίας διὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας καὶ τὴν ἀγάπην σας πρὸς τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν Νεολαίας.

Διατελοῦμεν μεθ' ὑπολήψεως
Σπῦρος Ρούβαλης
Ἀναπληρωτὴς Κυβερν. Ἐπιτρ. Ε.Ο.Ν.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρικὴ Διοίκησις

Ο ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν. ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑΝ ΤΗΣ Κ.Υ.Α.Μ.

Τὸ Τμῆμα Ἐπικοινωνίας τῆς Περιφ. Ὑπηρεσίας Ἀλληλεγγύης Μετώπου τῆς Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης (Π.Υ.Α.Μ.) θὰ καθιερώσῃ ἐντὸς τῶν προσεχῶν ἡμερῶν εἰδικὴν Ραδιοφωνικὴν ἐκπομπὴν ἀπὸ τοὺς Ραδιοφωνικοὺς Σταθμοὺς Ἀθηνῶν καὶ Νεολαίας.

Ἡ ἐκπομπὴ θὰ περιλαμβάνῃ:

1) Εἰδήσεις ἀπὸ τοὺς ἐν τῷ μετώπῳ στρατιώτας καὶ τὰς οἰκογενείας των μέσῳ τῶν ἐν πολέμῳ συναγωνιστῶν τῆς Ε.Ο.Ν.

2) Εἰδήσεις νοσηλευομένων τραυματιῶν πρὸς τοὺς ἐν ἐπαρχίᾳ συγγενεῖς των μέσῳ τῶν Φαλαγγιτισσῶν Ἐπικοινωνίας εἰς τὰ Νοσοκομεῖα.

3) Εἰδήσεις τῶν οἰκογενειῶν πρὸς τοὺς στρατιώτας μέσῳ τῶν ἐπισκεπτριῶν τῆς Ἐπικοινωνίας (Ρεπορτὰζ γεννήσεων, γάμων καὶ ἄλλων εὐχαρίστων γεγονότων).

4) Ἐπικοινωνία μὲ τὰς Π.Υ.Α.Μ. τῶν ἐπαρχιῶν πρὸς ἀνεύρεσιν τραυματιῶν εἰς τὰ νοσοκομεῖα καὶ παροχὴν πληροφοριῶν περὶ τῆς ὑγείας των.

5) Διάφοροι ἀνακοινώσεις, δημοσιεύσεις στρατιωτῶν καὶ ἀναζητήσεις συγγενῶν παρὰ τραυματιῶν καὶ τἀνάπαλιν.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΙ ΤΡΑΥΜΑΤΙΩΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Ε.Ο.Ν.

Οἱ νοσηλευόμενοι εἰς τὸν 9ον καὶ 10ον θάλαμον τῆς Μονῆς Πετράκη τραυματίαι μας, ἀπέστειλαν πρὸς τὴν Περιφερειακὴν Ὑπηρεσίαν Ἀλληλεγγύης Μετώπου Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης (Π.Υ.Α.Μ.) τὴν κάτωθι εὐχαριστήριον ἐπιστολήν:

Οἱ νοσηλευόμενοι εἰς τὸν 9ον καὶ 10ον θάλαμον τῆς Μονῆς Πετράκη (Παράρτημα τοῦ Α΄ Γεν. Νοσοκομείου), κατασυγκεκινημένοι γιὰ τὶς ἄπειρες φροντίδες καὶ περιποιήσεις τῶν παιδιῶν τῆς Ε.Ο.Ν. ἐκφράζομεν τὶς πιὸ βαθειὲς καὶ εἰλικρινεῖς μας εὐχαριστίας. Γιατὶ παντοῦ, ὅπου περάσαμε γυρίζοντες ἀπὸ τὸ μέτωπο γιὰ τὸ νοσοκομεῖον, σὲ χωριὰ καὶ σὲ πόλεις αὐτὰ μᾶς περιποιήθησαν φιλόστοργα.

Καὶ δῶ ποὺ εἴμαστε δεχόμαστε καθημερινῶς πολλαπλὲς περιποιήσεις ἀπὸ τὰ ἐνθουσιώδη αὐτὰ παιδιά. Παραστέκουν στὸ κρεββάτι τοῦ πόνου μας ἀπὸ τὰ χαράματα ὡς τὸ βράδυ, παρηγορήτριες ψυχὲς ποὺ παραμυθοῦν καὶ μᾶς ἀνακουφίζουν, μᾶς καταπραΰνουν τοὺς πόνους μὲ τὴν ὀρφικὴ τους μουσικότητα ὁσάκις ψάλλουν θρησκευτικὰ καὶ ἐθνικὰ τραγούδια, μᾶς προσφέρουν ἄφθονα δῶρα καὶ φροντίζουν γιὰ νὰ μὴ μᾶς λείπῃ τίποτε.

Εὖγε στὰ παιδιὰ τῆς Ε.Ο.Ν.

Λοχίαι: Καντῆς Κων., Σκουλικόπουλος Ἡρακλ. Στρατιῶται: Καριαζῆς Παν., Τασιόπουλος Φώτιος, Νέδος Ἀπόστολος, Γαλογαῦρος Ἀθαν., Λιάσκος Βασίλ., Κουτσουλιάκος Γρηγ., Καψιδᾶς Δημ., Μανωλόπουλος Βασ., Τσιμπούκης Ἰωάν., Ντελέκος Ἠλίας, Καραγκούτης Εὐάγγελος.

Ἀπὸ τὸ Α΄ Γεν. Στρατ. Νοσοκομεῖον στὶς 12-1-1941.

Η ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν ἐδόθη εἰς τὸ θέατρον «Ρέξ» ἡ Πολεμικὴ Ἐπιθεώρησις τῆς Ε.Ο.Ν. τοῦ κ. Α. Ἄβδη μὲ μουσικὴν τοῦ κ. Γλυκοφρίδη.

Τὴν παράστασιν παρηκολούθησαν ἡ Πριγκίπισσα Ἀλεξάνδρα, τὸ Ἐπιτελεῖον τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως, οἱ Περιφ. Διοικηταὶ Ἀρρένων καὶ Θηλέων μετὰ τῶν Ἐπιτελείων των, Φαλαγγίτες καὶ Φαλαγγίτισσες τῶν Περιφ. Διοικήσεων Ἀρρένων καὶ Θηλέων Πρωτευούσης ὡς ἐπίσης καὶ πλῆθος κόσμου.

Τὰ νούμερα τῆς Πολεμικῆς Ἐπιθεωρήσεως ἐξετελέσθησαν ἐπιτυχέστατα ἀπὸ Φαλαγγίτες τοῦ Θεατρικοῦ Τμήματος τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ἀρρένων Πρωτευούσης καὶ ἀπὸ Φαλαγγίτισσες τῆς Περιφ. Διοικήσεως Θηλέων καὶ ἐχειροκροτήθησαν ζωηρῶς ὑπὸ τῶν θεατῶν.

Ἐπίσης ἡ μικτὴ χορῳδία τῆς Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης ἐτραγούδησεν ὡραιότατα τραγούδια.

Ἡ Πολεμικὴ Ἐπιθεώρησις τῆς Ε.Ο.Ν., αἱ εἰσπράξεις τῆς ὁποίας θὰ διατεθοῦν ὑπὲρ τῆς Π.Υ.Α.Μ., θὰ δοθῇ εἰς σειρὰν παραστάσεων.

ΑΙ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΡΧΗΓΟΝ

Ὑπὸ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Θηλέων Πρωτευούσης ἀπεστάλη πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν ἡ κάτωθι ἐπιστολή, συνοδευομένη μὲ 200 ζεύγη μάλλινες κάλτσες γιὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς πολεμιστάς μας.

«Ἀπὸ τὴν Διοικήτρια ἕως τὴν πιὸ μικρὰ Σκαπάνισσα ἡ δύναμις τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Πρωτευούσης Σοῦ εὔχεται σύντομα νὰ φτάσῃ ἡ τελικὴ Νίκη.

Μὲ ἀγάπη καὶ πίστι σὲ Σένα θὰ θέλαμε νὰ Σοῦ προσφέρουμε μικρὸ δῶρο, δεῖγμα τῆς μεγάλης μας ἀφοσιώσεως.

Μὰ πιστεύουμε πὼς θἆναι καλλίτερα ἀκόμα ἂν μάθῃς ὅτι μέσα σὲ μάλλινα, τὰ παιδιά Σου, γράφουν τὴν νέαν μας ἱστορίαν πάνω στὰ χιονισμένα βουνά.

Τὰ δῶρα μας λοιπὸν θὰ τὰ δεχθοῦν αὐτοὶ καὶ ἡ χαρὰ ποὺ θὰ νοιώσουν τὸ ξέρουμε πὼς θὰ εἶναι δική Σου χαρά».

ΑΙ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΑΙ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΣ

Φαλαγγίτισσαι τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης, ἐπεσκέφθησαν τοὺς νοσηλευομένους εἰς τὰ διάφορα Νοσοκομεῖα τῆς πόλεως ἡρωϊκοὺς τραυματίας μας καὶ τοὺς ἐκράτησαν συντροφιά, ἐνῷ Χορῳδία τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Βορρᾶ ἐτραγούδησε διάφορα τραγούδια.

Ἐπίσης αἱ Φαλαγγίτισσαι ἐβοήθησαν τοὺς τραυματίας μας εἰς τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἀλληλογραφίας των.

Οἱ ἡρωϊκοὶ τραυματίαι μας ηὐχαρίστησαν θερμῶς τὰ κορίτσια τῆς Ε.Ο.Ν.

Φαλαγγίτισσαι τοῦ 5ου Ὑποτομέως Ν. Ἐρυθραίας ἐπεσκέφθησαν τοὺς ἡρωϊκοὺς τραυματίας μας τοὺς νοσηλευομένους εἰς τὸ ξενοδοχεῖον «Θεοξένια» Κηφισιᾶς καὶ τοὺς προσέφεραν γλυκά, τσιγάρα καὶ πορτοκάλλια. Οἱ τραυματίαι μας ηὐχαρίστησαν θερμῶς τὰς Φαλαγγιτίσσας τοῦ Ὑποτομέως.

ΤΙ ΑΠΕΣΤΕΙΛΕΝ Η Κ.Υ.Α.Μ. ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΜΑΧΟΜΕΝΟΥΣ

Εἰς τὰς ἀποθήκας τοῦ Στρατοῦ παρεδόθησαν ὑπὸ τῆς Κ.Υ.Α.Μ. ἀπὸ τῆς 20ῆς Δεκεμβρίου 1940 μέχρι 10ης Ἰανουαρίου 1941 τὰ κάτωθι εἴδη πρὸς ἀποστολὴν εἰς τὸ μέτωπον:

Κάλτσες 34.813 ζεύγη, πουλόβερ 2.421, κοκοῦλες 2.330, κασκὸλ 968, φανέλλες 3.508, μαντήλια 29.400, πετσέτες 1.050, ζωνάρια 2'156, καὶ 300 κουβέρτες.

Ἐπίσης παρεδόθησαν ἀρκεταὶ ποσότητες κονιάκ, σιγαρέττων, βιβλίων, ἐσωβράκων, γαντιῶν, μαξιλαροθηκῶν κλπ.

Η ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Κ.Υ.Α.Μ.

Πρὸς τὴν Κ.Υ.Α.Μ. ἀπεστάλη ἐκ μέρους τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν ἡ κάτωθι ἐπιστολή:

«Ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ ἀνακοινώσωμεν ὑμῖν ὅτι ἡ Ἀκαδημία ἐξαιρέτως τιμῶσα τὸ ὑφ' ὑμῶν ἀναληφθὲν Ἐθνικὸν ἔργον ἀπεφάσισε νὰ θέσῃ εἰς τὴν διάθεσιν ὑμῶν ἐκ τοῦ Δωριδείου κληροδοτήματος δρχ. δέκα χιλιάδας (10.000), εὔχεται δέ, ὅπως αἱ κοιναὶ ὑπὲρ τοῦ μεγίστου Ἐθνικοῦ Ἀγῶνος προσπάθειαι ἀποβῶσιν ὁριστικῶς τελεσφόροι κατὰ τὸ ἀρξάμενον ἔτος καὶ ἡ ἑλληνικὴ νίκη σημάνῃ τὴν νέαν μεγάλην περίοδον τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Μετὰ τιμῆς

Ὁ Πρόεδρος
Γεώργιος Σωτηρίου

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Γεώργ. Οἰκονόμου».

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΙ ΔΙΑ ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ Κ.Υ.ΑΜ.

Ἡ διανομὴ τῶν πρωτοχρονιάτικων μπουσαμάδων τῆς Κ.Υ.Α.Μ. ἔγινε κανονικῶς εἰς ὅλον τὸ μέτωπον, ὑπῆρξε δὲ ἀφάνταστος ἡ χαρὰ τῶν στρατιωτῶν γιὰ τὸ δῶρον ποὺ ἔπαιρναν. Σχετικῶς ἐλήφθησαν πολλαὶ ἐπιστολαὶ ἐκ τῶν ὁποίων δημοσιεύομεν δύο χαρακτηριστικάς.

Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Κ.Υ.Α.Μ.

Μοῦ ἔγραψαν χθὲς τὰ παιδιά μου ἀπὸ τὸ μέτωπον (Δημητριάδης Π. 1ον Πεζικὸν Σύνταγμα 6ος Λόχος Τ. Τ. 490, καὶ Δημητριάδης Κ., Μονὰς 9)Α Τ. Τ. 826) διὰ τὴν μεγάλην χαρὰν τὴν ὁποίαν τοὺς προξένησε τὸ δῶρον σας, τὸ ὁποῖον ἔλαβον τὰς παραμονὰς τῶν Χριστουγέννων. Ἡ σκέψις ὅτι ἐνδιαφερθήκατε γι' αὐτούς, ἄγνωστοί τους μὲν ἀλλὰ Ἕλληνες ἀδελφοὶ τους ἔχει ἐνθουσιάσει.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς δικές τους εὐχαριστίες, σᾶς στέλνω καὶ τὰς ἰδικάς μου καὶ παρακαλῶ τὸν Θεὸν νὰ ἀληθεύσῃ ἡ εὐχὴ ποὺ τοὺς ἐστείλατε «νὰ τοὺς γνωρίσετε καὶ προσωπικῶς, κατὰ τὴν Νικηφόρον ἐπιστροφήν τους».

Μὲ εὐχαριστίας

Ἡ μητέρα τους Ἑλένη Κ. Δημητριάδου
Χατζησάββα 9 (Θησεῖον)

Μία ἄλλη χαρακτηριστικὴ ἐπιστολὴ εἶναι ἡ ἑξῆς:

Ἀγαπητή μου Ε.Ο.Ν.,

Δὲν φαντάζεσαι τὴ χαρὰ ποὺ προσέφερες στοὺς στρατιώτας μας μὲ τὰ δῶρα τὰ ὁποῖα ἔστειλες ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ Νέου Ἔτους.

Οἱ φαντάροι μας πολὺ συνεκινήθησαν ἀπὸ τὴν προσφοράν σου αὐτὴν καὶ ποτὲ δὲν ἀμφιβάλλουν καὶ ὅτι θὰ τοὺς ἐνθυμῆσαι κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς ποὺ ἀποχωρισμένοι ἀπὸ τὰ σπίτια τους γιὰ τὸν ἱερόν μας ἀγῶνα τοὺς ἦρθε σὰν μιὰ ἀνακούφισι.

Τὰ λόγια σου εἶναι ἐνθαρρυντικὰ καὶ ὅλοι μας ἐδῶ ἀξιωματικοὶ καὶ ὁπλῖται δὲν σκεπτόμαστε παρὰ πῶς νὰ δοξάσωμεν τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ τὴν κάνωμεν μεγάλη καὶ τρανή. Οἱ ἄνδρες μου σοῦ εὔχονται χίλια χρόνια νὰ ζήσῃς καὶ νὰ εὐτυχήσῃς καὶ μετ' ὀλίγον μὲ τὸν καινούργιο χρόνο ὅλοι μαζὶ νὰ γιορτάσουμε σὲ μιὰ μεγάλη γιορτὴ καὶ παρέλασι στὴν Ἀθήνα τὴν τελική μας Νίκη.

Ὁ Διοικητὴς τῆς 640 μονάδος, Τ. Τ. 972
Λουκᾶς Λ. Καραμπαρμπούνης
Ἔφ. Ἀνθυπίστρος

Ἀπεστάλησαν ἐπίσης πρὸς τὴν Π.Υ.Α.Μ. ἐκ μέρους τῶν πολεμιστῶν μας αἱ κάτωθι ἐπιστολαί:

Ἀγαπητή μου «Νεολαία»,

Σὲ χαιρετῶ θερμά,

Χθὲς βράδυ πῆρα τὸ δέμα, ποὺ εἴχατε τὴν εὐγενῆ καλωσύνη, μέσα στὶς τόσες χιλιάδες ποὺ στέλνετε, νὰ στείλετε καὶ σὲ μένα, καὶ σᾶς εὐχαριστῶ. Δὲν ὑπῆρξε ποτὲ στιγμή, ποὺ νὰ ξεχάσω τὶς ἰδέες σου, τὰ ἰδανικά σου, τὴν ἄφθαστη δύναμί σου. Ἐμπνευσμένη ἀπὸ ἕνα μεγάλο Ἀρχηγό, τὸν Ἰωάννη Μεταξᾶ, πίστευσα, πιστεύω, καὶ θὰ πιστεύω ὅτι εἶσαι ἱκανὴ γιὰ ὅλα.

Μαζί μου μυριάδες στόματα φωνάζουν ζήτω ἡ Ε.Ο.Ν.

Δικός σας
Ὑπογρ. Λοχαγὸς Π.

Ἀγαπητέ μου ἄγνωστε Συναγωνιστά,

Σήμερα τὸ πρωὶ μοῦ ἔδωσε ὁ ταχυδρόμος τοῦ λόχου μου ἕνα δέμα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Τὸ ἄνοιξα καὶ βρῆκα μέσα τσιγάρα καὶ ἕνα ὡραῖο μάλλινα πραγματάκια. Ἂν καὶ δὲν ἀμφέβαλλα ποτὲ ὅτι ἡ μεγάλη μας μανοῦλα ἔχει πάντοτε τὴν σκέψι μας, σὰν ἀληθινὴ μάνα ποὺ εἶναι, ἐδάκρυσα.

Ντύθηκα, ζεστάθηκα καὶ σᾶς εὐλόγησα.

Συνεχίσατε, Συναγωνιστή, τὴν ἱερή σας ἀποστολὴ καὶ ἐμεῖς ἐδῶ ἄγρυπνοι φρουροὶ τῆς τιμῆς τῆς πατρίδος θὰ σᾶς ἀποδείξωμε ὅτι οἱ κόποι σας δὲν πᾶνε στὰ χαμένα.

Σὲ φιλῶ ἀδελφικά, ὁ Συναγωνιστής σου
Ἐπαμ. Τσαούσης
Λοχίτης Ὑποδιοικήσεως Κρεσταίνων

Συνάδελφοι τοῦ ἀγῶνος τῆς Νίκης,

Μὲ ξεχωριστὴ χαρὰ πῆρα τὸ δέμα σας μὲ τὰ μάλλινα ποὺ χάτε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ στείλετε. Ἡ χαρὰ αὐτὴ ἑνωμένη μὲ ἄπειρη εὐγνωμοσύνη βγαίνει ἀπὸ τὰ βάθια τῆς ψυχῆς μου γιὰ τοὺς ἥρωες τῶν μετόπισθεν, τοὺς ἀγωνιστὰς τῶν πόλεων, ποὺ μὲ τὸν ἴδιο θαυμασμόν, τὴν ἴδια δύναμιν, τὴν αὐτὴν πνοὴν κατῆλθαν στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν διατήρησι τῶν πολυτιμοτέρων καὶ πιὸ ἱερωτέρων στοιχείων ποὺ ὁ ἄνθρωπος σ' αὐτὸν τὸν κόσμο κατέχει, τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν τιμήν, ποὺ θέλησε ν' ἁρπάξῃ καὶ νὰ ποδοπατήσῃ ἡ ἰμπεριαλιστικὴ μανία τοῦ παράφρονος τῆς Ρώμης.

Γιὰ τὸν καινούργιο χρόνο στέλνω τὶς πιὸ θερμές μου εὐχὲς σ' ὅλους τοὺς Συναγωνιστὰς τοῦ ἱεροῦ μας ἀγῶνος καὶ μιὰ εὐχὴ ποὺ τώρα ξεπηδᾷ ἀπ' τὴν ψυχή μου εἶναι νὰ δρέψουμε τὶς δάφνες τῆς Νίκης γιὰ τὴ δόξα τῆς Μεγάλης μας Ἑλλάδος στὶς ἀρχὲς τοῦ καινούργιου χρόνου ποὺ μᾶς ἔρχεται.

Μὲ πατριωτικὴ ἀγάπη
Γ. Παπαδάκης

ΤΟ ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ "ΝΕΟΛΑΙΑΣ„

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 4 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941.—Οἱ ἐλιγμοὶ τοῦ στρατοῦ μας συνεχίζονται ἐπιτυχῶς ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ μετώπου.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 69 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα:

«Περιωρισμένη δρᾶσις περιπόλων καὶ πυροβολικοῦ».

Ἐπίσης τὸ Ὑφυπουργεῖον Ἀσφαλείας ἀνακοινοῖ ὅτι εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἐπικρατεῖ ἡσυχία.

ΚΥΡΙΑΚΗ 5 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941. — Τὸ ναυτικό μας ἔγραψε νέας σελίδας γενναιότητος καὶ ἡρωϊσμοῦ εἰς τὴν Ἀδριατικὴν διὰ τῆς καταστροφῆς ἐχθρικοῦ σκάφους παρὰ τὸν Ἅγ. Ἰωάννην τῆς Μεδούης ὑπὸ τοῦ ὑποβρυχίου «Λάμπρος Κατσώνης» μὲ κυβερνήτην τὸν πλωτάρχην κ. Σπανίδην.

Ἐξ ἄλλου ὁ στρατός μας συνέλαβε καὶ ἄλλους αἰχμαλώτους καὶ ἐκυρίευσε πολεμικὸν ὑλικόν.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 70 πολεμικὸν ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

«Ἐπιτυχῆ τοπικὰ ἐγχειρήματα. Συνελήφθησαν 204 αἰχμάλωτοι ἐν οἷς καὶ ἀξιωματικοὶ καὶ περιῆλθον εἰς χεῖρας μας πολλὰ αὐτόματα ὅπλα καὶ πολυάριθμον ὑλικόν».

Κατ' ἀνακοίνωσιν τοῦ Ὑφυπουργείου Ἀσφαλείας, εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἡσυχία.

ΔΕΥΤΕΡΑ 6 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941. Ὁ στρατός μας, συνεχίζων τὴν ὁρμητικήν του προέλασιν, συνέλαβε καὶ ἄλλους αἰχμαλώτους.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 71 πολεμικὸν ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει:

«Περιωρισμένοι τοπικοὶ ἀγῶνες. Συνελήφθησαν περὶ τοὺς 200 αἰχμάλωτοι καὶ περιῆλθεν εἰς χεῖρας μας ἄφθονον πολεμικὸν ὑλικόν».

Κατ' ἀνακοίνωσιν τοῦ Ὑφυπουργείου Ἀσφαλείας, εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἡσυχία.

ΤΡΙΤΗ 7 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941. — Ὁ στρατός μας διὰ τοπικῶν ἐπιτυχῶν ἐνεργειῶν παρασκευάζει τὸ ἔδαφος δι' ἄλλας εὐρυτέρας ἐπιχειρήσεις.

Ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου ἐξεδόθη τὸ κάτωθι ὑπ' ἀριθ. 72 πολεμικὸν ἀνακοινωθέν:

«Περιωρισμένη δρᾶσις περιπόλων καὶ πυροβολικοῦ».

Τὸ Ὑφυπουργεῖον Ἀσφαλείας ἐξ ἄλλου ἀνακοινοῖ ὅτι εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἐπικρατεῖ ἡσυχία.

ΤΕΤΑΡΤΗ 8 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941. — Κατ' ἀνακοίνωσιν τοῦ Ὑπουργείου Ναυτικῶν, τὴν νύκτα τῆς 5—6 τρέχοντος μοῖρα ἀντιτορπιλλικῶν ὑπὸ τὸν ὑποναύαρχον κ. Καββαδίαν ἐνήργησεν ἐκ νέου ἐπιχείρησιν ἐντὸς τῆς Ἀδριατικῆς. Διαβᾶσα, τὸ τρίτον ἤδη, τὸ στενὸν τοῦ Ὀτράντο, ἐπροχώρησεν εἰς τὸν κόλπον τοῦ Αὐλῶνος, ὃν καὶ ἐβομβάρδισε, ρίψασα περὶ τὰς 60 βολάς. Ἐχθρικὸν σκάφος οὐδὲν ἐνεφανίσθη, οὔτε πρὸ οὔτε μετὰ τὸν βομβαρδισμόν, καὶ ἡ μοῖρα ἔπλευσε πρὸς τὴν βάσιν της μὲ ἠλαττωμένην ταχύτητα, ἀνενόχλητος.

Τὸ Γεν. Στρατηγεῖον ἐξέδωκε τὸ κάτωθι ὑπ' ἀριθ. 73 πολεμικὸν ἀνακοινωθέν:

«Περιωρισμένη δρᾶσις περιπόλων. Συνελήφθησαν αἰχμάλωτοί τινες».

Ὑπὸ τοῦ Ὑφυπουργείου Ἀσφαλείας ἐξεδόθη ἡ ἀκόλουθος ἀνακοίνωσις:

«Σμῆνος ἐχθρικῶν ἀεροπλάνων ἐβομβάρδισε τὴν πόλιν τῆς Κορυτσᾶς μὲ ὑπερεκατὸν θύματα ἐκ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ. Κατέρρευσαν 40 οἰκίαι καὶ ἐβλήθη σοβαρῶς ὁ Μητροπολιτικὸς Ναός.

»Ἐχθρικὸν ὑδροπλάνον ἐπετέθη χθὲς κατὰ μικροῦ ἁλιευτικοῦ παρὰ νησῖδα τοῦ Αἰγαίου, καθ' οὗ ἔβαλε διὰ πολυβόλου, μὲ ἀποτέλεσμα τὸν φόνον ἑνὸς ἁλιέως».

ΓΟΝΕΙΣ, ΣΥΓΓΕΝΕΙΣ, ΦΙΛΟΙ,

Γράφετε ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ τακτικὰ στὰ παιδιὰ ποὺ βρίσκονται στὸ μέτωπο. Κάθε γράμμα σας εἶναι γι' αὐτοὺς καὶ ἕνα δῶρο.

Ε.Ο.Ν.

ΠΕΜΠΤΗ 9 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941. — Ὁ στρατός μας συνεχίζει τὰς λαμπρὰς ἐπιτυχίας του.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 74 πολεμικὸν ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὸ ἀκόλουθα:

«Περιωρισμένοι τοπικοὶ ἀγῶνες. Συνελήφθησαν ὑπὲρ τοὺς τριακόσιοι αἰχμάλωτοι καὶ περιῆλθον εἰς χεῖρας μας ἄφθονα παντοειδῆ ὑλικά, ἐν οἷς πολλὰ αὐτόματα ὅπλα καὶ εἷς ὁλόκληρος λόχος ὅλμων. Ἡ ἀεροπορία μας ἔδρασεν ἐπιτυχῶς βομβαρδίσασα καὶ πολυβολήσασα στόχους πεδίου μάχης. Εἰς γενομένην ἀερομαχίαν κατέρριψε 3 ἐχθρικὰ ἀεροπλάνα. Ἅπαντα τὰ ἀεροπλάνα μας ἐπανῆλθον εἰς τὰς βάσεις των».

Τὸ Ὑφυπουργεῖον Ἀσφαλείας ἀνεκοίνωσεν ὅτι ἡ ἐχθρικὴ ἀεροπορία ἐβομβάρδισε χθὲς τὴν Θεσσαλονίκην ἄνευ θυμάτων καὶ μὲ ἀσημάντους ζημίας.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 10 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941. — Ὁ στρατός μας κατέλαβε διὰ τῆς λόγχης νέας σημαντικὰς θέσεις.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 75 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἀκόλουθα:

«Κατὰ τοὺς σημερινοὺς τοπικοὺς ἀγῶνας κατελήφθησαν διὰ τῆς λόγχης σημαντικαὶ θέσεις. Περιῆλθον εἰς χεῖρας μας περὶ τοὺς 200 αἰχμάλωτοι καὶ ἄφθονον πολεμικὸν ὑλικὸν μεταξὺ τοῦ ὁποίου καὶ 20 ὅλμοι τῶν 81 χιλιοστομέτρων».

Τὸ Ὑφυπουργεῖον Δημ. Ἀσφαλείας ἀνακοινοῖ ὅτι εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἐπεκράτησεν ἡσυχία.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 11 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941.— Ὁ στρατός μας κατόπιν μακροῦ, ἐπικοῦ καὶ σκληροῦ ἀγῶνος κατέλαβε τὴν ὀχυρὰν Κλεισούραν.

Τὸ σχετικὸν ὑπ' ἀριθ. 76 πολεμικὸν ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ κάτωθι:

«Αἱ σημεριναὶ ἐπιτυχεῖς ἐπιχειρήσεις ἐπέφερον τὴν κατάληψιν τῆς Κλεισούρας. Αὕτη εὑρέθη ἔρημος κατοίκων, λεηλατημένη καὶ πυρπολημένη. Συνελήφθησαν περὶ τοὺς 600 αἰχμάλωτοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων 20 ἀξιωματικοὶ καὶ περιῆλθον εἰς χεῖρας μας μία πολεμικὴ σημαία, 4 πυροβόλα, ἅρματα μάχης, πολλοὶ ὅλμοι, πολλὰ αὐτόματα ὅπλα καὶ παντοειδῆ ὑλικά. Ἡ ἀεροπορία μας ἔδρασε λίαν ἐπιτυχῶς ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης βομβαρδίσασα καὶ πολυβολήσασα ἐχθρικοὺς στόχους. Ἅπαντα τὰ ἀεροπλάνα μας ἐπέστρεψαν εἰς τὰς βάσεις των».

Τὸ Ὑφυπουργεῖον Ἀσφαλείας ἀνακοινοῖ: «Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἡσυχία».

ΚΥΡΙΑΚΗ 12 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941.— Μετὰ τὴν πτῶσιν τῆς Κλεισούρας συνεχίζονται ἐπιτυχεῖς τοπικαὶ ἐπιχειρήσεις.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 77 πολεμικὸν ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

«Περιωρισμέναι τοπικαὶ ἐπιχειρήσεις ἐκκαθαρίσεως. Συνελήφθησαν περὶ τοὺς 100 αἰχμάλωτοι καὶ περιῆλθον εἰς χεῖρας μας πολὺ πολεμικὸν ὑλικὸν μεταξὺ τοῦ ὁποίου 10 ὅλμοι τῶν 81 χιλιοστομέτρων, πολλὰ πολυβόλα καὶ ὁπλοπολυβόλα».

Τὸ Ὑφυπουργεῖον Ἀσφαλείας ἀνακοινοῖ: «Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἡσυχία».

ΔΕΥΤΕΡΑ 13 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1941.— Ὁ στρατός μας συνεχίζει τὴν ἐκκαθάρισιν.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 78 πολεμικὸν ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ κάτωθι:

«Περιωρισμένη δρᾶσις περιπόλων καὶ πυροβολικοῦ. Συνελήφθησαν αἰχμάλωτοί τινες».

Τὸ Ὑφυπουργεῖον Ἀσφαλείας ἀνακοινοῖ: «Εἰς τὰ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας ἡσυχία».

ΤΩΝ ΙΤΑΛΩΝ ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελ. 443)

διώξουμε. Μὲ τὴν «γαλατσίδα»...

Οἱ ἄλλοι τὸν ἐκύτταζαν:

— Καιρὸς γιὰ ἀστεῖα, γέρω - Μῆτρο!...

Μὰ ὁ Μῆτρο — Ζάννος δὲν ἀστειευότανε. Τοὺς ἐξήγησε, πῶς λίγες σταλαγματιὲς ἀπὸ τὸ γάλα τοῦ φυτοῦ αὐτοῦ, τῆς «γαλατσίδας», ἐὰν τὶς στάξουν μέσα στὸ γάλα ποὺ παίρναν ἀπὸ τὸ χωριὸ κάθε πρωΐ οἱ Ἰταλοί, ἀρκοῦσαν γιὰ νὰ πιάση δυσεντερία, ὄχι μοναχὰ αὐτούς, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρη τὴν Ἰταλία!...

— Φθάνει μόνον, ἐπρόσθεσε, νὰ πιοῦμε λίγο, καὶ πέντε - ἕξη ἀπὸ ἡμᾶς καὶ νὰ διαδώσουμε ὅτι μᾶς ἔπιασε χολέρα!... Κίνδυνος θανάτου δὲν ὑπάρχει!

* * *

Σὲ λίγες ἡμέρες γενικὸ τὸ κόψιμο εἰς τὸν Ἰταλικὸ στρατό. Τηλεγραφήματα εἰς τὸν Γάλλο στρατηγὸ Ἀνρὺς στὴ Φλώρινα καὶ τὸ στρατηγεῖο στὴν Θεσσαλονίκην:

«Ἄγνωστος ἀσθένεια, ὁμοιάζουσα μὲ χολερίνην, μαστίζει τὸν Ἰταλικὸ στρατὸ εἰς τὸν τομέα δεῖνα. Ἡ νόσος λαμβάνει μορφὴν πανδημικήν, ἀρχίσασα νὰ ἐξαπλοῦται καὶ εἰς τοὺς κατοίκους τῶν χωριῶν».

Μεγάλοι ἐπιστήμονες καὶ πιὸ μεγάλα ματογυάλια ἤρθανε.

—Ἐπιδημία μὲ ἐπέκτασιν κεραυνοβόλον!... Θὰ ἐμολύνθη, ἴσως, τὸ νερό!

Οἱ στρατιῶται δὲν μποροῦσαν νὰ σταθοῦν στὰ πόδια τους. Ὁ Κολονέλλος εἶχε καταντήσει ὁ μισός. Καὶ ὅμως, παρ' ὅλον του τὸ πάθημα, ἀνέβαινε τώρα, πιὸ συχνά, δέκα φορὲς καὶ εἴκοσι κάθε ἡμέρα, ἀπάνω στὸ «Κάστρο τὸ Ἰταλικό»... Στὸ τέλος ἐγκαταστάθηκεν ἐκεῖ, γιὰ νὰ μὴ συχνανεβαίνη!...

— Τί διάολο πάει καὶ κυττάει αὐτὸς ἐκεῖ ἀπάνω!...

— Τί νὰ ἐπισκοπῆ ὁ Κολονέλλος κάθε μέρα μονάχος!...

* * *

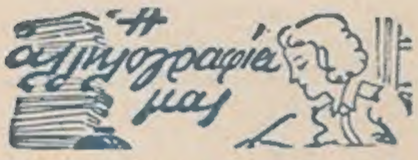
Τέλος, μετὰ ὀλίγες ἡμέρες, ἦρθε διαταγὴ τοῦ στρατηγείου τῆς Θεσσαλονίκης, γιὰ νὰ μετακινηθῆ ὁ ἐκεῖ Ἰταλικὸς στρατὸς ἀκόμη νοτιώτερον, ἕνεκεν τῆς... νοσηρότητος τοῦ κλίματος!

Σὰν ἔφυγε καὶ ὁ τελευταῖος Ἰταλός, οἱ χωρικοὶ ἔτρεξαν ν' ἀνέβουν ἀπάνω ψηλά, στὸ Ἰταλικὸ τὸ κάστρο, γιὰ νὰ ἰδοῦνε τί μυστήριο ἀπασχολοῦσε, κάθε ὥρα καὶ στιγμή, τὸν Ἰταλὸ συνταγματάρχη, ἐκεῖ ἀπάνω!...

Καὶ ὅ,τι εἶδαν ἔλυσε τὸ μυστήριο καὶ ἐξήγησε τὶς στρατηγικὲς τοῦ Κολονέλλου ἀσχολίες...

* * *

Ἔτσι ἡ τοποθεσία αὐτή, τὴν ὁποίαν οἱ Ἰταλοὶ εἶχαν ὀνομάσει «φρούριο Ἰταλικό», ἔμεινε εἰς τὴν ἱστορίαν ὡς κέντρον τῶν... «ἐνεργειῶν» τῶν Ἰταλῶν...

Χειρόγραφα καὶ φωτογραφίες δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΔΥΣΑΝΑΓΝΩΣΤΟΝ. «Τὰ Κάλλαντα τοῦ 1941», ποὺ μᾶς στείλατε, ἦρθαν ἀργά. Εἶναι ὅμως χαριτωμένα πράγματι. — ΙΩΑΝΝΗΝ ΕΜΜ. ΚΟΝΙΩΤΑΚΗΝ, Σκαπανέα, Τυμπάκιον Κρήτης. Σὲ συγχαίρομε θερμὰ γιὰ τὴ δρᾶσι σου. Ναί· καὶ στὰ μετόπισθεν ἡ μάχη πρέπει νὰ εἶναι σκληρή. Μόνον ἔτσι θὰ νικήσουμε τελικῶς. Ὅλοι — γυναῖκες, γέροι, ἀγόρια, κορίτσια καὶ νήπια ἀκόμη — ὅλοι ἔχομε χρέος ἀλλὰ καὶ συμφέρον νὰ συμβάλωμε στὸν ἱερὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῆς Ἰταλίας, ἐναντίον τοῦ Φασισμοῦ, ἐναντίον τοῦ Μουσσολίνι καὶ τῆς κλίκας του. Δημοσιεύομε ἐδῶ μιὰ στροφὴ τοῦ πολεμικοῦ ποιήματός σου:

Τάρματα ἃς πάρουμε παιδιὰ
στὰ δυνατά μας χέρια
κι' ὁ βρόντος τους ἂς ἀκουστῇ
πάνω ἀπὸ τ' ἀστέρια.

Θὰ μείνουμε ἐλεύθεροι
καὶ τιμημένη πάλι
θὰ γίνῃ ἡ Ἑλλάδα μας
ἔνδοξη καὶ μεγάλη.

Δ. Ξ., μαθητὴν τοῦ Νυκτερινοῦ Γυμνασίου τῆς Ε.Ο.Ν., Πειραιᾶ. Ἐλήφθησαν τὰ πεζογραφήματά σου «Οἱ καμπάνες κτυποῦν» καὶ «Χριστούγεννα». Γιατί μὲ τὰ ἀρχικὰ τοῦ ὀνόματός σου; Τὸ ἐγράψαμε καὶ σὲ προηγούμενο τεῦχος: ὅ,τι ἔχομε νὰ ποῦμε πρέπει νὰ τὸ λέμε φανερά. Διαφορετικὰ εἶναι σὰ νὰ μὴ λέμε τίποτα. Ὑπόγραψέ τα καὶ ξαναστεῖλέ τα. — ΜΗΝΑΝ ΧΡΗΣΤΙΔΗΝ. Τὸ πεζογράφημά σου «Ἐλεημοσύνη» εἶναι μᾶλλον σχολικὴ ἔκθεσις, ἀρίστη καθ' ὅλα. Ὄχι ὅμως διήγημα. Περιμένομε κάτι ἄλλο. — ΗΛΙΑΝ ΣΑΡΑΝΤΟΠΟΥΛΟΝ, Φαλαγγίτην 8ου Τάγματος Ἀθηνῶν. Δυστυχῶς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σ' εὐχαριστήσωμε ἀπαντῶντες στὰ γράμματά σου μόλις τὰ λαμβάνομε. Ὑπάγεσαι κι' ἐσὺ στὴν αὐστηρὴ προτεραιότητα. Τὸ λέγει καὶ ἡ παροιμία: «Ἂν εἶσαι καὶ παπᾶς μὲ τὴν ἀράδα σου θὰ πᾶς». Ἀπὸ τὸ ἄρθρο σου δημοσιεύομεν ἐδῶ τὸ τελευταῖο μέρος:

«Ἡ Ἑλλὰς δὲν θὰ ξεχάσῃ ποτὲ τὶς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ τῆς ἐνδόξου μας Ἠπείρου, ποὺ ἔτρεξαν ξοπίσω στοὺς πολεμιστὰς πετῶντας πέτρες καὶ περισυλλέγοντας τὰ λάφυρα, τὰ ὅπλα ποῖα ἐγκατέλειπον οἱ δόλιοι Ἰταλοὶ πολεμισταὶ στὴν ἄτακτο φυγή τους. Οὔτε καὶ τὶς Κρητικοποῦλες ποὺ θέλησαν νὰ πᾶνε καὶ αὐτὲς νὰ πολεμήσουν στὸ πλάϊ τῶν πολεμιστῶν, ὅταν ἔμαθαν τὴν εἴδησιν τοῦ πολέμου κατὰ τῆς Ἰταλίας. Ἀπηθανάτισαν τὸ θούριον τοῦ Ρήγα Φεραίου:

Καλλίτερα μιᾶς ὥρας ἐλεύθερη ζωὴ
παρὰ σαράντα χρόνια σκλαβιὰ καὶ φυλακή».

ΝΙΚΟΛΑΟΝ ΡΑΥΤΟΠΟΥΛΟΝ. Ἀξιέπαινος γιὰ τὴν δρᾶσιν σου. Ἰδοὺ ἡ τελευταία στροφὴ τοῦ ποιήματός σου:

Κι' ὅταν πιὰ ἡ τιμὴ καθαρὰ μᾶς ἀνήκη
μπρὸς στοῦ κόσμου ὁλόκληρου τὰ μάτια,
σὲ τροπαίων καὶ θρήνων καὶ δόξης παλάτια
καὶ πάλιν θὰ στήσωμε τὴν ἄπτερο νίκη.

ΙΩΑΝΝΗΝ Δ. ΑΝΔΡΙΤΣΟΝ. Γιὰ νὰ δημοσιεύσωμε ὅλα τὰ ποιήματά σου, θὰ ἔπρεπε ν' ἀποκλείσωμε ὅλη τὴν ἄλλην ὕλη τοῦ περιοδικοῦ. Τὸ θέλεις; Ἀσφαλῶς ὄχι. Μεγάλα καὶ πολλά. Ἰδοὺ μόνον τὸ ποίημα «Ἡρώων ψυχές»:

— Γιατί, σύννεφο σύ, ἁρπαγμένο
στὰ γοργὰ τοῦ ἀνέμου φτερὰ
τρέχεις; Ποῦ πᾶς; Ποῦθε εἶσαι φτασμένο;
Ποιὰ γλυκειὰ σὲ ροδίζει χαρά;

— Φορτωμένο ψυχὲς ματωμένες
ἀπὸ αἷμα ἁγνὸ Ἑλληνικό,
ποὺ ἡ Νίκη ἔχει στεφανωμένες
μὲ τῆς δάφνης στεφάνι χλωρό.

κεῖ τὶς πάω ποὺ αἰώνια ἡ Πατρίδα
προσκυνᾶ τὸν Ἡρώων χαμό,
κεῖ, ποὺ φέγγει ὡραία ἀχτίδα
λαμπρῆς δόξας, σ' αἰώνιο βωμό!...

ΓΙΑΝΝΗΝ ΞΥΔΟΠΟΥΛΟΝ. — Καὶ για σένα τὸ ἴδιο ἔχομε νὰ παρατηρήσωμε. Μᾶς ἔστειλες τρία ποιήματα: «Ἡ θανὴ ἡ λευτεριά» — στίχοι 47 — «Νέες ἐποποιΐες» — στίχοι 32 — καὶ τὸ «Ὁ Τσολιᾶς» — στίχοι 39! Ἐν ὅλῳ στίχοι 110. Νομίζομεν ὅτι θὰ μποροῦσες νὰ στείλῃς μόνον ἕνα ἢ δύο τετράστιχα, ποὺ νὰ εἶναι μεστὰ σὲ νόημα. Οἱ στίχοι σου προχειρογραμμένοι:

Καὶ σηκῶστε τὴ σημαία
ἀνδρειωμένα μου παιδιὰ
τὴ γαλανόλευκη ρομφαία
στοῦ ἀγέρα τὰ ψηλά.

Τί θέλει νὰ πῇ αὐτὸ τὸ τετράστιχο, ἀπὸ τὸ ποίημά σου «Ἡ θανὴ ἡ λευτεριά»; Καὶ τοῦτο, τί σοῦ λέει:

Νά ὁ Τσολιᾶς μας ὁ πατέρας
μὲ λεβέντικη στολὴ
λάμπει σὰν χρυσὸς ἀστέρας
καὶ σὰν νέφος στοὺς αἰθέρους
ξεσπαθώνει καὶ **βροντεῖ!**

Ἐκεῖνο τὸ «βροντεῖ» βρὲ παιδί μου δὲν εἶναι καθόλου Ἑλληνικό. Καὶ παρακάτω:

Ὦ Τσολιᾶ μου τιμημένα
μεῖν' ἀθάνατος στὴ γῆ
νὰ δοξάσῃς δοξασμένα
καὶ μὲ κλέη *ἐνδεδυμένε*(!)
τὴν Ἑλλάδα τὴν τρανή.

Ἂν πέσουν στὰ χέρια κανενὸς τσολιᾶ καὶ τὰ διαβάσῃ θὰ πῇ: — Ὄρ' τὸν ἀφλότμο!... Ἰγοὺ πουλιμάω κι' αὐτοῦλος μὶ βρίζ!... Μὶ λιέει *ἐνδιδυμένουν*!! Καὶ ὅμως τὸ γράμμα σου εἶναι ἄψογο! Αὐτὸ θὰ πῇ ὅτι στὸν πεζὸ λόγο τὰ καταφέρνεις καλύτερα. Περιμένομε λοιπὸν κανένα πεζογράφημά σου. — ΓΕΩΡ-

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται ὅσοι ἀλλάσσουν διεύθυνσιν νὰ μᾶς ἐσωκλείουν εἰς τὴν ἐπιστολὴν των δραχμὰς 5 δι' ἔξοδα ἀλλαγῆς τοῦ πλακιδίου των.

ΓΙΑΝ ΛΕΚΑΚΗ. Ναί. Ὅλα γιὰ τὴ Νίκη! Τὸ ποίημα — δὲν εἶναι ποίημα. Ἰδού:

Τὴν χώρα, ποὺ ἐξέλεξεν ὡς κοιτίδα ἡ Ἱστορία
καὶ θρόνιασε καὶ κάθησε ἐν μεγαλοπρεπείᾳ
μὲ τὴν μακρυὰν γραφίδα της
κι' ἔγραψε τὰ τρισένδοξα κι' ἀθάνατα βιβλία,
ποὺ διαρκῶς φωτίζουσι σὰν φωτεινὴ λαμπίδα
προσέβαλες ἀπάνθρωπε!

Ἂν ἦταν *ἀπάνθρωπος* τὸ κακὸ δὲ θἄταν καὶ τόσο μεγάλο. Μὰ εἶναι *παλιάνθρωπος*! Καὶ τοῦτο θὰ καταστρέψῃ τὴν Ἰταλία, πρὸς μεγάλην μας... λύπην! Γράψε κάτι χωρὶς τὸ «ἐξέλεξεν» καὶ τὸ «ἐν μεγαλοπρεπείᾳ», ποὺ δὲν ταιριάζουν στὸν ἔμμετρο λόγο. — ΝΙΚΟΛ. ΒΡΕΤΤΟΝ, Γύθειον. Τὸ δημοσιεύομε στὴν στήλη αὐτή:

ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΣ

— Φεύγω μανούλα καὶ μὴν κλαῖς, μόν' δός
[μου τὴν εὐχή σου
Γιὰ κύτταξε τί χαρωπὸ ποὺ εἶναι τὸ παι-
[δί σου.

Σοῦ λέω μάνα μου καλὴ πὼς πάω νὰ πο-
[λεμήσω
μαζὶ μὲ τἄλλα τὰ παιδιὰ γρήγορα θὰ γυ-
[ρίσω.

Καὶ ὅταν ἔλθω νικητὴς σὺ τότε μὲ καμάρι
θὰ λὲς χαρᾶς ποὺ ἔκανα 'να τέτοιο παλλη-
[κάρι.

Ἂν εἶν' τῆς μοίρας μου γραφτὸ πίσω καὶ
[δὲν γυρίσω
γιὰ τὴν γλυκειὰ Πατρίδα μας τὸ αἷμα μου
[θὰ χύσω.

Δεν θέλω μάνα μου νὰ κλαῖς — Ἄναψε
μιὰ λαμπάδα
καὶ πὲς τὸ γυιό σου ἔχασες γιὰ τὴν Με-
γάλη Ἑλλάδα.

— Τρέξε παιδί μου τὸ ταχὺ γιατὶ σὲ πε-
ριμένει
μιὰ ἄλλη Μάνα πιὸ καλή, μιὰ μάνα δοξα-
[σμένη.

Καὶ τὴν τιμήν της φρόντισε γιὰ νὰ φυλᾶς
[παιδί μου,
πήγαινε τώρα στὸ καλὸ καὶ νάχῃς τὴν εὐ-
[χή μου.

Νῖκος Βρεττὸς

ΣΟΥΛΑΝ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ. Τεῦχος κι' ἀπόδειξις θ' ἀποσταλῇ ἐν καιρῷ. Ἡ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Ἄγνωστον Φρουρὸν εἶναι γραμμένη καὶ στὶς δύο ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ. Γιὰ ποιὸ λόγο δὲν συνεμορφώθης μὲ τὴν σχετικὴν σύστασίν μας: νὰ γράφετε μόνον στὴ μιὰν ὄψι; — Γ. ΔΑΛΚΑΦΟΥΝΗΝ. Ἡ «Νεολαία» δὲν διορίζει ἀνταποκριτάς. Στεῖλε τα. Ἂν εἶναι δημοσιεύσιμα θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ εἶναι μεγάλα. Τὸ πεζογράφημα «Τὸ τοπίον τοῦ χειμῶνος» εἶναι γραμμένο καὶ στὶς δύο ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ. Ἔχει καὶ μερικὰ ὀρθογραφικὰ λάθη, τὰ ὁποῖα ὀφείλονται μᾶλλον σὲ ἀπροσεξία. Ἀλλὰ γιὰ ποιὸ λόγο νὰ βιάζεσαι καὶ νὰ κάνῃς λάθη; Πρόσεξε, γράφεις: χειμῶνος (μὲ ὀξεῖα) — ἄρεσε (χωρὶς τόνο) — ὅτῃ (μὲ η) — ἐκαθ-ο-ντο, ἀνάπνευα — φλῶγας (ἀντὶ φλόγας) — ανθρώπους (χωρὶς πνεῦμα) — τῇ τρομερῇ(!) νύχτα, (ἀντί: τί τρομερὴ νύχτα!) — ἐνθυμοῦμαι (μὲ ὀξεῖα) κ.λ.π. κ.λ.π. Ἄλλες πάλι λέξεις, πιὸ δύσκολες στὴν ὀρθογραφία, τὶς ἔχεις σωστὰ γραμμένες: κεκαλυμμένος, σύννεφα, ἀνησυχία. Φαίνεται ὅτι ξέρεις καλὴ ὀρθογραφία, ἀλλὰ δὲν προσέχεις ὅταν γράφῃς. Θὰ μᾶς πῇς: «Καλὲ 'δῶ ἔχουμε πόλεμο καὶ σεῖς κοιτᾶτε δασεῖες καὶ ψιλές, ὀξεῖες καὶ περισπωμένες; Ἄλλο πάλι τοῦτο!». Τί εἴπαμε ὅμως; Δὲν πρέπει νὰ χάσωμε τὴν ψυχραιμία μας ἐμεῖς στὰ μετόπισθεν. Οἱ Ἰταλοὶ μπορεῖ νὰ μᾶς βομβαρδίζουν — ὡς ἀμάχους πληθυσμούς — ἐμεῖς τὴ δουλειά μας! Τὴ δουλειά μας καθαρή, σωστή, μελετημένη. Θὰ σοῦ φανῇ ὑπερβολή, ὅμως κι' αὐτὸ εἶναι μιὰ συμβολὴ μεγάλη στὸν ἀγῶνα καὶ στὴ νίκη! Θ' ἀκοῦς ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο καὶ θὰ διαβάζῃς στὶς ἐφημερίδες γιὰ τὰ ἐσωτερικὰ χάλια τῶν Ἰταλῶν. Τὰ ἔχουν κυριολεκτικῶς χαμένα! Πελαγωμένοι μὲ μιὰ λέξι. Ξέρεις τί κακὴ ἐπίδρασι ἔχει τὸ γεγονὸς αὐτὸ σ' ἐκείνους ποὺ πολεμοῦν στὸ μέτωπο; Ἐνῷ οἱ δικοί μας στρατιῶτες ξέρουν πὼς καὶ πίσω — στὶς πολιτεῖες, στὰ χωριὰ καὶ στοὺς κάμπους — ἐπικρατεῖ ἀπόλυτη ψυχραιμία κι' οἱ δουλειὲς γίνονται μὲ σύστημα καὶ μὲ προσοχή. Ὀξεῖα λοιπὸν ὅπου θέλει ὀξεῖα καὶ περισπωμένη ὅπου χρειάζεται περισπωμένη! Νὰ τὰ βλέπουν οἱ φρατέλλοι καὶ νὰ τρίβουν τὰ μάτια τους. «Μωρὲ τί ντουνιᾶς εἶναι τοῦτος; Μιὰ κατζάμ Ἰταλία τοῦ ρίχτηκε καὶ καρφὶ δὲν τοῦ καίγεται... Βάϊ, βάϊ, βάϊ!». — ΣΠΥΡ. ΑΡΑΒΑΝΗΝ. Ἰδοὺ τὸ 4ο τετράστιχο τοῦ ποιήματός σου «Ἡ Ἑλλὰς στὸν πόλεμο».

Τέσσερα χρόνια οἱ Ἕλληνες
ἐζούσαμε ἐν εἰρήνῃ
καὶ αἰτία δὲν ἐδώσαμε
στὸν Κύριον Μουσολίνι.

Μπράβο Κύριος! Τὸ γάντι μονάχα τοῦ λείπει καὶ τὸ ψηλὸ καπέλλο. — ΑΠΟΣΤ. ΣΚΑΡΑΜΑΓΚΑΝ. Γιὰ πρόσεξε τὴν τρίτη στροφή:

Δὲν θ' ἀργήσῃ ἡ μέρα αὐτὴ τῆς νίκης τῶν
[Ἑλλήνων,
εἶναι κοντά, πολὺ κοντὰ μὲ δάφνες μᾶς
[προσμένει.
Κι' ἔτσι ἡ Ἑλλάδα μας θὰ ζῇ στῆς λευτε-
[ριᾶς τὸ κρίνον(;)
καὶ μὲ τὴν γαλανόλευκη δαφνοστεφανωμένη.

Ποιὸ εἶναι τῆς «λευτεριᾶς τὸ κρίνον»; — ΑΝΤΩΝΗΝ ΦΛΕΒΑΡΗΝ, ἀνάπηρον πολέμου. Ὁ στρατηγός, τὸν ὁποῖο σατυρίζεις μὲ τὸ ποίημά σου, παρῃτήθη ἔχων διάφορον γνώμην πρὸς τὸν τύραννον τῆς Ρώμης καὶ τὶς φασιστικὲς ἀρχές του. Ἂς τονε λοιπόν, ἂν κι' εἶναι Ἰταλός! — Π. ΓΡΑΜΜΑΤΑΝ. Ἀφοῦ διαβάζεις Παλαμᾶ θὰ εἶσαι προχωρημένος καὶ φυσικὰ θὰ ἔχῃς κάποιαν ἰδέαν μετρικῆς. Ἀλλὰ τότε πῶς συνέβη τοῦτο;

Σὰ νάσαι πάντα ἐδῶ,
ἐδῶ σ' αὐτὴ τὴ φύσι,
ποὺ τὸ φῶς της δὲν ἔχει δύσει
ἀπ' τοῦ Ὁμήρου τὸν καιρό.

Περιμένομε λιγώτερα καὶ καλύτερα.

Εἰς τὸ ποίημα «Ἰωάννης Μεταξᾶς» κ. Κούλη Ἀλέπη ποὺ ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 15 (118) τεῦχος, ὁ πρῶτος στίχος νὰ διαβαστῇ:
«Τέσσερα χρόνια, μὲ αἷμα τὸν ἱδρῶτα»
καὶ ὄχι:
Τέσσερα χρόνια, μὲ τὸ αἷμα, τὸν ἱ-
[δρῶτα

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

PEZZO